Prolog

Budapesta, Ungaria
Marţi, ora 13: 07

Timea Weisz fu trezită din cauza unor zgomote ciudate pe scările casei. Era surprinsă de acestea având în vedere că nu prea ştia cine ar putea fi la ora aceea în casă. Îşi puse un halat şi întredeschise uşa camerei sale pentru a vedea de unde venea acel zgomot.

Rămase încremenită în prag. Deşi nu îi vedea faţa, ştia că nu îl cunoaşte pe bărbatul care stătea proptit de uşa camerei surorii sale mai mici. Tipul era înalt, cam la 1,90, purta un palton lung şi o pălărie pe cap care îi acoperea părul blond cârlionţat.

Chiar dacă, la început, nu îşi dăduse seama cine era cu adevărat acel bărbat, încet-încet îşi aminti cine stătea în faţa ei. Şi era tare uimită să vadă că acea persoană se afla în casă. De obicei nu intra. Deşi voia să afle de ce stătea acolo, parcă aşteptând pe cineva (acest lucru fiind de înţeles), mai mult îşi dorea să vadă ce avea să se întâmple în continuare. Aşa că rămase acolo, cu uşa întredeschisă, nefăcând nicio mişcare care ar fi putut să o dea de gol.

După puţin timp, răbdarea îi fu răsplătită. Uşa camerei de care stătea rezemat lunganul se deschise uşor dând la iveală o femeie suplă, îmbrăcată cu o rochie superbă şi cu părul prins într-un coc la spate. Timea ştia cine era acea femeie atrăgătoare. Sora ei. Ania.

— Mergem? întrebă aceasta, luându-l de braţ pe lungan.

— Mergem, răspunse acesta plin de o dorinţă pe care îşi dorea să o ascundă.

Ania surâse, dezvăluind un şir de dinţi perfecţi, de o albeaţă aproape neobişnuită. Acea strălucire amintea parcă de cea a diamantelor.

Cei doi îndrăgostiţi coborâră scările ce duceau spre

parter. Curioasă din fire, Timea îşi puse la repezeală nişte haine pe ea şi ieşi val-vârtej din cameră. Avea de gând să afle unde avea să o ducă acel om pe sora ei în acea după-amiază. Deşi ştia că Ania putea avea şi singură grijă de ea, Timea avea o presimţire că ceva avea să se întâmple în decursul acelei zile. Şi avea de gând să îşi protejeze sora mai mică orice ar fi.

Când ajunse la parter, auzi un clinchet care anunţa că uşa casei fusese încuiată. Acum ştia că nu îi pierduse pe cei doi porumbei. Mai avea să stea o jumătate de minut până ce va deschide şi ea uşa şi va porni în urmărirea lor.

Uitându-se la ceasul de mână, observă cu stupoare că secundele parcă se transformau în minute. Într-un final, după ce trecu acea jumătate de minut, ieşise afară pe strada Dózsa György. O văzuse pe sora ei la braţ cu acel bărbat înalt luând-o înspre Piaţa Eroilor. Nu îşi putea imagina de ce ar merge acolo având în vedere că şi ea mai vizitase acel loc împreună cu Ania cu puţin timp în urmă.

Ajungând acolo, cotiseră pe Andrássy şi se opriră în faţa unui restaurant. Timea realiză că aceea nu era altceva decât o întâlnire între cei doi. Dar, dacă tot ajunsese până acolo, se gândi că nu ar strica să şi audă ce vorbeau cei doi înăuntru. Aşa că intră şi ea, acoperindu-şi faţa cu şalul pe care îl purta la gât, rugându-se să nu fie descoperită.

Pentru a nu da de bănuit că ar urmări pe cineva, făcuse cu mâna unui chelner şi comandă o supă de fructe. Sora ei şi cu logodnicul său comandară fiecare câte un gulaş şi două limonade. Uitându-se la Ania, Timea văzu cât îl iubeşte ea pe bărbatul de la capătul opus al mesei.

Însă nici Timea, nici mama ei nu îl vedeau cu ochi buni pe tip. Credeau că sora ei se aruncase prea repede în braţele lui şi îi tot spuneau că nici nu ştie prea multe despre el. Însă toate predicile şi toată morala Timeei nu îi schimbase decizia astfel că, în scurt timp, ajunseseră logodiţi.

Iar acum, iat-o acolo, împreună cu el.

Timea primise în scurt timp comanda, dar nici nu încercă să se apropie măcar de mâncare. Îi era de ajuns să

privească cum decurgea întâlnirea Aniei. Până atunci nu îi auzi vorbind decât de lucruri obişnuite: ce îi plăcea ei, ce îi plăcea lui, pe unde se vor mai plimba. Sora Timeei îşi duse ceva la gură şi sorbi, dar Timea nu văzu ce era acel ceva, aşa că presupuse că era o lingură cu gulaş. Într-un final, Ania se ridicase de la masă. Logodnicul, în schimb, rămase în genunchi.

Aşa ceva nu se poate gândi Timea în sinea ei.

Lunganul scoase de la piept un pacheţel pe care îl deschise în faţa surorii Timeei. Fata rămase înmărmurită. Întinse mâna să primească inelul care se apropia cu fiecare secundă de inelarul ei. În schimb, într-un mod stângaci, logodnicul ei se împiedică şi o zgârie cu diamantul de la inel. În palma dreaptă a viitoarei mirese se vedea o zgârietură din care curgeau picături de sânge.

Lunganul se grăbi să fi pună un pansament şi să îşi ceară mii de scuze ca, în final, să fi aşeze cum trebuie inelul pe deget.

De parcă nici nu s-ar fi întâmplat, cei doi ieşiseră din restaurant şi o luară înspre Piaţă. Timea lăsă banii pentru supă şi ieşise şi ea la scurt timp după aceea. Nu îşi imagina ce umilinţă ar fi putut să suporte în acel moment surioara ei.

Îi urmări pe cei doi până în Piaţa Eroilor. Acolo o văzu pe sora ei vărsând şi ţinându-se strâns de stomac. Parcă nu se mai oprea. Lumea se strânse în jurul celor doi îndrăgostiţi. La scurt timp după, Ania căzu parcă lovită de trăsnet pe asfalt.

Îngrozită fiind, Timea fugi până ajunse la sora ei întinsă pe asfaltul tare.

— Ce s-a întâmplat? strigă aceasta în timp ce încerca să o ridice pe Ania.

Niciun răspuns.

— Ce ai păţit? strigă din nou înspre Ania, simţind că lacrimile se ivesc în spatele ochilor. Tăcere.

— Răspunde-mi, Ania, răspunde-mi! Te rog! Răspunde! strigă Timea ca din gură de şarpe. Dar Ania nu mai avea să scoată o vorbă niciodată.

Capitolul 1

Washington, D.C., S.U.A. Ora 16: 25

Numele lui îl prezintă ca pe o persoană misterioasă. Nimeni nu ştie nimic despre viaţa lui, despre familia lui sau cum de a devenit unul dintre cei mai faimoşi detectivi ai istoriei. Numai o singură persoană ştie că a făcut parte din secţia „omucideri" a poliţiei din Washington. Cariera lui s-a terminat odată cu un accident teribil care l-a lăsat fără braţul stâng. De atunci, toţi presupuneau că a murit.

Mr. X, aşa cum este ştiut de toţi, locuieşte pe Rhode Island Avenue, într-un apartament modest. Singura persoană care stă cu el este valetul său, fără de care nu s-ar descurca în a face anumite lucruri.

Stând liniştit pe canapea şi savurându-şi cafeaua, X fu surprins de zgomotul telefonului fix. Nu ştia să fi avut vreo treabă de rezolvat în ultima vreme. Lăsându-şi cana cu cafea pe măsuţă, luă precaut telefonul în mână şi a răspuns.

— Mr. X la telefon? întrebă o voce speriată de femeie.

— Eu sunt, răspunse acesta. Cu ce vă pot ajuta?

— Nu pot discuta mai multe în acest moment. Am auzit că sunteţi un detectiv ce se ocupă, în special, de crime. De asemenea, am auzit că sunteţi un detectiv foarte bun în acest domeniu. E corect?

— Până la capăt, răspunse X. V-aş ruga să trecem direct la subiect, dacă se poate.

Detectivul aşteptă răspunsul de la celălalt capăt al firului. Liniştea se prelungea. Devenea din ce în ce mai apăsătoare. X nu îşi putea da seama ce ar fi putut provoca acel comportament al femeii. Dar de un lucru era sigur. Orice ar fi fost, nu era deloc de bine.

— Scuzaţi-mi pauza, spuse femeia într-un final, pe un ton mai liniştit. Nu putem vorbi la telefon. Vă rog să veniţi cât mai repede la adresa Dózsa György nr. 25, Budapesta.

Vă plătesc cu cât doriţi, dar am mare nevoie de dumneavoastră. Şi închise.

X mai rămase puţin timp cu receptorul la ureche. Nu îşi putea crede urechilor ce tocmai auzise. Lăsă telefonul pe măsuţă pe care se afla cana cu cafea de care uitase complet.

Liniştea din cameră fu întreruptă de zgomotul soneriei de la uşa apartamentului. Din nou, o altă surpriză. Nici acum nu ştia cine ar fi putut să-l viziteze, mai ales la acea oră din după-amiază. Dând să se ridice de pe canapea, observă că valetul i-o luase înainte. Când uşa se deschise, lui X i se lumină faţa. Omul intrase până în sufragerie şi se apropie de detectiv.

Acest bărbat era îmbrăcat la costum. Cravata era lărgită, semn că tocmai a terminat o şedinţă obositoare. Ochelarii cu rame subţiri îi atârnau pe nas. Aceştia acopereau nişte ochi de o nuanţă aproape chihlimbarie, plin de o căldură interioară care nu se găsea la oricine. Nasul drept ieşea în evidenţă pe acea faţă ovală. Părul negru, de obicei frumos aranjat, îi era răvăşit. Richard Storm era un scriitor de romane poliţiste din Marea Britanie. Cariera lui luase amploare cu ajutorul celui care stătea chiar atunci în faţa lui. Mr. X îl lăsase să folosească într-o carte unul dintre cele mai răsunătoare cazuri ale sale din toate timpurile. Mai târziu, romanul devenise un megabestseller în toată Europa şi, mai apoi, în America. De atunci, cei doi erau prieteni nedespărţiţi. Autorul era singura persoană care ştia câte ceva despre viaţa detectivului.

Mr. X era luat prin surprindere de vizita lui Storm. La ultima lor conversaţie, scriitorul afirmase cu tărie că era în Europa.

— Salut, Storm. Ce te aduce în umilul meu apartament la o oră aşa matinală? începu X, un zâmbet apărându-i pe faţă.

— Am venit să văd ce mai faci. Mă gândeam să-ţi fac o surpriză, dar văd că nu am reuşit. Ca de fiecare dată.

— Mai încearcă, Richard, mai încearcă. Într-o bună

zi o să-ţi meargă. Până atunci, să revenim la treburile noastre. Cum îţi mai merge?

— Nu la fel de bine ca ţie, răspunse Storm cu un zâmbet trist. Deşi i se făcea mai mereu milă de starea prietenului său, ştia că nu avea voie să o arate. X îi spusese de atâtea şi atâtea ori că nu mai contează. Că poate trăi şi aşa. Dar Storm nu se putea abţine. Chiar dacă erau foarte buni prieteni, pentru el, X era la fel de misterios ca pentru oricare altcineva.

— Ştiu la ce te gândeşti şi am mai vorbit despre asta, spuse detectivul cu asprime în glas. Richard, cum îţi mai merge cariera? Tocmai ce am terminat de citit ultimul tău roman. Foarte incitant. Te descurci din ce în ce mai bine.

— Ştii că nu aş fi ajuns până aici fără ajutorul tău. În orice caz, bine că ai adus vorba. Tocmai ce am venit de la o prezentare de carte. Foarte obositor. Dar astăzi mă întorc în Europa. Editorii mi-au dat un termen limită pentru un nou roman. Ăştia sunt ca rechinii. Nu te lasă până nu te devorează complet. Ei cred că eu am idei prestabilite sau aşa ceva.

X îl privea cu compasiune. Ştia ce fel de viaţă avea Storm şi cât de mult îşi dorea o vacanţă. Dar nu avea ce face. Dacă el îşi dorise o carieră de scriitor, asta obţinuse. Cu toate avantajele şi dezavantajele pe care această activitate le aducea cu ea.

— Ai spus că pleci astăzi în Europa. Unde anume în Europa?

— Budapesta, în Ungaria. E printre ultimele ţări din Europa în care trebuie să se facă lansarea ultimului meu roman.

Lui X nu îi trebuise mai mult. Se ridică de pe canapea şi îl strigă pe majordomul său.

Omul intră în cameră şi aşteptă ordinul detectivului. Storm îşi dădu seama că valetul avea o figură obosită, cearcănele ieşindu-i în evidenţă. Fruntea îi era străbătută de riduri adânci care accentuau faptul că acesta nu se mai odihnise de multă vreme aşa cum ar fi trebuit. Storm se întreba ce se întâmplase cu el, dar firul gândurilor îi fusese

întrerupt de ordinul lui X:

— Vreau să-mi pregăteşti bagajul pentru o săptămână. Şi încearcă să o faci cât mai repede.

— Am înţeles, spuse bărbatul, şi ieşi din sufragerie.

Aşteptând până ce se îndepărtă majordomul, Storm se întoarse surprins spre detectiv.

— Vii cu mine?

— Sunt nevoit. Trebuie să ajung acolo cât mai repede.

Şi îi explică pe scurt ce vorbise cu acea femeie la telefon cu puţin timp înainte ca scriitorul să intre în apartament. Richard rămase şocat la auzul celor spuse. Îşi imagina preocuparea lui X. Şi ce era mai rău… nu o putea nega.

— Crezi că s-a întâmplat…? începu Storm, dar nu reuşi să-şi termine vorba.

Mr. X se ridică de pe canapea şi aruncă o privire gravă în ochii prietenului său.

— O crimă! termină detectivul în locul scriitorului.

Capitolul 2

Budapesta, Ungaria
Miercuri, ora 8: 02

Timea Weisz stătea întinsă pe pat. Nu mai dormise de aproape două zile şi avea mare nevoie de un somn. Evenimentele recente îşi lăsaseră amprenta asupra ei. O zdruncinaseră. Mama ei aflase imediat despre moartea Aniei. A fost un şoc pentru întreaga familie.

La scurt timp după ce o văzuse pe sora ei întinsă pe asfalt, poliţiştii începuseră să mişune încolo şi încoace. Cineva – nu mai ştia cine – o ridicase de pe jos şi o duse într-o maşină. Probabil o ambulanţă. Era paralizată. Niciodată în viaţa ei nu se simţise aşa de goală pe dinăuntru. Un poliţist se apropie de ea şi o întrebă care era numele ei. Cu greu, mormăind, femeia răspunse:

— Ti… ti… me… a Weisz.

— Ştiţi cumva al cui este cadavrul? întrebă poliţistul cu dorinţa de a afla cât mai multe despre ce se întâmplase acolo.

La auzul cuvântului, cadavru, Timea se cutremură. Tot ce voia în acel moment era să fie lăsată în pace. Să nu o mai întrebe nimeni nimic. Să fie lângă sora ei.

— Vă mai întreb o dată, spuse poliţistul. Ştiţi al cui este cadavrul?

— Al surorii mele, Ania. Acum, lăsaţi-mă în pace! strigă Timea, parcă într-un mod nepământean.

După plecarea poliţistului, femeia îşi puse capul între picioare şi închise ochii. În jur se auzeau sirenele maşinilor de poliţie şi cele ale ambulanţelor. Sunetul o asurzea, de parcă nu ar fi vrut să o lase să uite toate cele petrecute.

Imaginile i se derulau în minte cu o repeziciune neobişnuită. Sora ei la masă. Sora ei rănită în palma dreaptă de un diamant. Sora ei la braţ cu logodnicul. Sora ei căzând pe asfaltul tare. Sora ei în braţele ei.

Şi apoi, de parcă o trăsnise fulgerul, o revelaţie o aduse înapoi printre cei „vii”.

El nu era acolo.

* * *

Avionul cu care veniseră Mr. X şi Richard Storm se pregătea să aterizeze pe Aeroportul

Budapesta Ferihegy. Mr. X se ridică de pe scaun, urmat îndeaproape de prietenul său.

Lucrurile se derulaseră rapid de la aflarea faptului că Storm avea să plece imediat la Budapesta. După detectiv, era o coincidenţă satisfăcătoare. Nu numai că la ora 17 se aflau în avionul particular ce avea să-i ducă la destinaţie dar, la sosirea pe aeroport, o limuzină avea să-i aştepte, gata oricând să satisfacă cerinţele pasagerilor ei.

Majordomul lui X se mişcase foarte repede cu bagajele, iar Storm era pregătit dinainte să ajungă la detectiv acasă.

Drumul decursese foarte bine. Puţinele turbulenţe nu îi deranjaseră pe cei doi prieteni. În avion, X se gândise numai la ceea ce îi spusese femeia. La telefon nu îi dăduse prea multe detalii. Ceruse doar ajutorul unui detectiv specializat în criminalistică. Singurul detaliu semnificativ era adresa specificată: strada Dózsa György, număr 25.

Ca urmare a acestui fapt, X se interesă imediat unde se afla acea stradă deoarece nu cunoştea deloc oraşul în care urma să aterizeze. Deşi ştia că Storm avea să se ocupe de conferinţă, se mulţumea cu faptul că putea să se folosească de ajutorul său şi în alte condiţii. De-a lungul drumului, nu vorbiseră mai deloc, fiecare gândindu-se la ce aveau de făcut în următoarele ore.

Aeroportul Ferihegy nu era foarte aglomerat la acea oră din zi. După specificaţiile pilotului, aveau să aterizeze la terminalul unu al aeroportului. Din câte aflase de pe internet, aveau să parcurgă o distanţă de aproximativ 16 kilometri până să intre cu adevărat în Budapesta.

După ce pilotul primise acceptul pentru aterizare, X se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşa din faţă a avionului. Storm se afla în spatele lui, pregătit oricând să ţină pasul cu prietenul său. Din cauza conferinţei iminente la care avea să participe, autorul se îmbrăcase la patru ace. X purta obişnuita lui vestimentaţie: un tricou alb şi nişte jeanşi de o nuanţă albastră închisă.

După ce uşa se deschise, Mr. X sări pe asfalt, uitându-se după o limuzină care, ştia el, îi aştepta lângă terminal. Când ajunse şi Storm lângă detectiv, îndreptă mâna spre o limuzină neagră. Uşa acesteia era deschisă de şoferul care îi aştepta, nerăbdător să ajungă mai repede la destinaţie.

Cei doi prieteni grăbiră pasul şi ajunseră în limuzină, aşezându-se cât mai confortabil, pregătindu-se de drumul pe care urmau să-l urmeze. Şoferul porni în trombă.

Pentru X era de necrezut cât de liber era drumul, el fiind obişnuit cu aglomeraţia din

Washington. Storm îşi luase din micul frigider aprovizionat cu fel de fel de băuturi o Coca\Cola.

— Vrei ceva? îl întrebă pe detectiv, lăsând frigiderul deschis.

— Nu, mulţumesc, răspunse X cu o urmă de nelinişte în glas.

Storm nu mai insistă şi închise frigiderul. În limuzină se aşternu liniştea. Doar o muzică de fundal mai anima atmosfera. Geamul negru ce despărţea şoferul de cei doi oaspeţi fu coborât pe neaşteptate, o voce anunţând că, în scurt timp, aveau să intre în oraş.

Deşi şoferul nu ştia adevărata destinaţie a detectivului, Storm îi atrase atenţia să facă o scurtă oprire pe drumul spre hotelul unde avea să aibă loc conferinţa de a doua zi.

— Şi unde anume aţi dori să facem această oprire, domnule Storm? întrebă şoferul.

Luând harta din braţele detectivului, Storm îi răspunse după un moment de tăcere:

— Pe Andrássy, la intersecţia cu Dózsa György.

— Fie cum doriţi, răspunse şoferul, indignat de această abatere de la traseu.

Geamul negru se ridică, astfel că Storm şi Mr. X aveau să discute fără să fie auziţi.

— Nu o să pot veni cu tine şi ştii asta, spuse Storm. Dar, dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să suni. Din câte am aflat până acum, o să stau la New York Palace. Acolo va avea loc conferinţa. Dacă ajungi pe acolo, întreabă de mine la recepţie şi ţi se va spune la ce cameră să mergi.

— Mersi mult pentru tot ajutorul, răspunse X.

Cei doi îşi strânseră mâinile şi X se interesă cât mai aveau până la destinaţie. După spusele şoferului, mai aveau aproximativ zece minute până la destinaţie. Mr. X începea să-şi pună ordine în gânduri. Era din ce în ce mai nerăbdător să afle cu cine stătuse de vorbă cu o zi în urmă.

Trebuia să ştie dacă avea să îşi pună din nou în funcţiune abilităţile care îl făcuseră atât de faimos ca detectiv.

Trebuia să ştie dacă, într-adevăr, a avut loc o crimă în Budapesta.

* * *

Timea se ridicase din pat şi se îndreptă spre bucătărie. Acolo, pe scaun, stătea mama ei. Lacrimile încă se vedeau pe faţa ei. Chiar dacă ochii nu o mai ajutau, Dorika Weisz putea „vedea suferinţa singurei sale odrasle.

Timea ştia că mama ei suferise foarte mult în timpul vieţii. Soţul ei murise în urma unui accident de maşină. După scurtă vreme, îşi pierduse vederea din cauza unor substanţe toxice, iar acum, îşi pierduse una din fiice. Dorika simţea că nu mai are vreun rost să trăiască, dar nu o putea supune pe singura ei fiică rămasă la încă un şoc.

Timea se apropie de mama ei şi o îmbrăţişă, aşa cum nu o mai făcuse de multă vreme. Nu îi spusese mamei ei ceea ce văzuse acolo, la Monumentul Mileniului. Şi nu avea de gând să spună nimic până ce nu va fi sigură de tot ceea ce se întâmplase.

Poliţiştii luaseră cadavrul la scurtă vreme după ce s-au făcut procedurile impuse în astfel de situaţii. La o zi după acea întâmplare, poliţia a decis că a fost o moarte cauzată prin otrăvire. Otrăvire cu rădăcină de cucută.

De asemenea, membrii familiei – Timea, Dorika şi Remus Nowak, logodnicul victimei – au fost interogaţi, ajungându-se la concluzia că singurul vinovat era Remus. Deşi nu s-a putut demonstra de unde a procurat o asemenea otravă, logodnicul Aniei a fost săltat de poliţie şi dus, probabil, la o închisoare din apropiere.

Deşi ancheta luase, într-un anume fel, sfârşit, Timea decise să cheme un profesionist să ancheteze dintr-o altă perspectivă.

Şi acum se întreba, oare făcuse ceea ce trebuia?

* * *

Mr. X fusese lăsat să coboare din limuzină şi acum trecea grăbit pe lângă Piaţa Eroilor. O

luase pe Dózsa György, uitându-se la numărul

clădirilor pe lângă care trecea.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. Deşi nu i se întâmpla des, detectivul nu mai rezolvase o crimă de foarte multă vreme. Se plictisise de apartamentul său, iar această ocazie îi dădea palpitaţii.

Ce îl întărâta şi mai tare era felul în care primise acea, invitaţie". Era atât de misterios modul în care fusese chemat acolo. La aproape 7500 de kilometri distanţă de casă.

Continuă să alerge, lovindu-se de unii oameni pe lângă care trecea. În sinea lui îşi dădea seama că se alesese cu câteva înjurături, dar nu avea timp să analizeze.

Se uită din nou la clădiri: Dózsa György 19… 21… 23…

Capitolul 3

Richard Storm stătea întins pe bancheta din spate a limuzinei. Cu puţin timp în urmă, X

coborâse şi începuse să se îndrepte spre adresa Dózsa György, număr 25.

Din ceea ce îi spusese în apartamentul din Washington, Storm avea foarte multe să-şi clarifice. Din păcate pentru el, atunci nu era cel mai potrivit moment să se ocupe de un apel misterios. Era constrâns să participe la o lansare de carte – propria lui carte – şi, mai apoi, să dea o mulţime de autografe fanilor săi. Deşi îşi dorise mult să se facă cunoscut, abia de curând aflase că celebritatea nu e întotdeauna ceea ce se vrea a fi.

De la ultima lui carte, o mulţime de editori nu-i mai dădeau pace. În sinea lui, îi considera pe aceştia nişte şacali. Nu mai avea timp nici de viaţa personală, fiind mai mereu în călătorii, care, după spusele multora, îl ajutau în carieră.

Acum nu mai sunt aşa de sigur de toate astea gândi Storm în sinea lui.

Limuzina tocmai cotea pe strada Erzsebet Körut. În depărtare se vedea măreţul Hotel New

York Palace. Pe Storm îl uimea atât arhitectura, cât şi luminozitatea clădirii. Din cunoştinţele sale, avea să ocupe unul dintre acele apartamente de lux care sunt, de obicei, închiriate de persoane importante. Administraţia acelui hotel ajunsese la un acord cu Storm, astfel încât el dispunea de o reducere considerabilă de preţ. Nu că nu ar fi avut bani suficienţi.

În cinci minute, uşa limuzinei se deschise şi Richard coborî imediat din aceasta însoţit de editorul său şi de unul dintre organizatorii conferinţei ce avea loc să se desfăşoare în cadrul zilei respective.

Imediat ce intră în hotel, Storm rămase şocat de stilul arhitectural izbitor de care se bucura acea clădire. În sinea lui, autorul se gândi că cel care se ocupase de construcţia şi renovarea acelei structuri trebuia să fi fost un geniu.

Dar Storm nu avea timp să admire frumuseţea ce se materializa în jurul său. Fu condus înspre lifturi de unde avea să ajungă la etajul cinci. Îşi şi imagina apartamentul în care urma să stea. Îşi dorea să scape mai repede de rechinii care îl flancau. Aceştia nu încetau să-i tot reamintească de prezentare şi, respectiv, şedinţa de autografe. Îi dădeau dureri mari de cap.

Singurul care nu îl cicălea era editorul său. Acel om îi câştigase respectul încă de la primele sale colaborări. Acel om îl lansase pe piaţa autorilor. Deveniseră foarte buni prieteni, dar această prietenie nu intervenea în afacerile pe care le purtau.

Storm ştia că avea să rămână puţin timp cu editorul său, în liniştea şi intimitatea oferite de apartamentul în care urma să intre.

În scurt timp de la ieşirea din lift, Storm ajunsese în faţa apartamentului, cu cheia în mână şi pregătit să descuie uşa. Înainte de a intra, organizatorul, un tip dolofan, cu guşa atârnându-i şi cu ochii adânciţi în orbite, îi spuse pentru a mia oară ora la care trebuia să se

prezinte în sala de conferinţe. Ora 19: 00. După care se întoarse spre lift.

Storm şi Edward – editorul său – intrară în apartamentul acela de lux. Din experienţele sale anterioare, putea recunoaşte uşor mobilierul în stil italian care predomina toată încăperea. Imensitatea aproape îl doborî. Uitându-se în sus, observă candelabrele care dădeau o vagă luminozitate apartamentului. Nu le putea recunoaşte însă stilul în care erau construite.

— Candelabre de Murano, spuse, pe neaşteptate, editorul.

Storm se întoarse mirat înspre prietenul său. Deşi ştia că Edward era o persoană foarte documentată, nu credea însă că acea documentare ajungea la acele nivele. Edward nu era tipul de persoană care să se lase influenţată de alţii. În afaceri, era o persoană pe care nu îndrăzneai s-o tragi pe sfoară. Ochii ageri îi ieşeau în evidenţă pe faţa rotundă. Nasul lui era potrivit, deşi, aproape insesizabil, puţin ascuţit. Când zâmbea, gropiţele nu ezitau să-şi facă apariţia. Dinţii lui erau stricaţi din cauza fumatului, deşi, cam târziu după părerea lui Storm, reuşise să se lase de acel obicei vicios.

După ce îşi dădu jos sacoul, Richard Storm se prăbuşi în pat. Avusese o zi lungă şi pierduse multe ore de somn. Distanţele pe care le parcurgea îl derutau, astfel încât, uneori, nici el nu mai ştia cât era ceasul.

— Te-au cam obosit organizatorii, nu-i aşa?

Vocea lui Edward se auzea parcă în depărtare. Muzica din apartament învăluia încăperea cu o nuanţă misterioasă, amintindu-i lui Storm de uimitoarele castele din Scoţia în care obişnuia să se lase purtat de firul poveştilor cu fantome pe care le auzise de atâtea şi atâtea ori.

— Nici nu-ţi imaginezi, răspunse autorul, în tonul său remarcându-se o somnolenţă care era de înţeles.

Editorul se plimbă până la fereastră, de unde putea să admire priveliştea oferită de bulevardul Rákóczi. Din cultura sa ştia că numele fusese preluat de la unul dintre

cei mai bogaţi oameni din Regatul Ungariei. Prinţul Francisc Rákóczi al II-lea fusese un nobil maghiar din familia Rákóczi, principe regent al Ungariei și principe al Transilvaniei. Însă cunoştinţele sale se opreau acolo.

— Cu multă părere de rău, trebuie să-ţi mai dau o veste proastă, anunţă Edward.

Ochii autorului se deschiseră dintr-odată. Avea destule pe cap. Nu mai trebuia să vină şi altele. Se ridică în pat, adoptând poziţia, Lotus, şi îşi întoarse privirea spre locul unde stătea editorul său.

— După ultimele vânzări record ale ultimului tău roman, şefii au decis, într-o şedinţă secretă, că această ascensiune ar trebui să continue. Din câte am aflat, vor să-ţi impună un termen limită pentru un nou roman, continuă editorul pe un ton grav. Din punctul meu de vedere, această decizie este una pripită, deoarece nici măcar nu s-a terminat promovarea acesteia din urmă carte. Am vrut să afli din timp, pentru a nu fi surprins atunci când or să-ţi spună ei.

Storm nu era şocat. Aflase şi el vestea dinainte să plece din America. Nici nu se mai gândise la un alt roman. Nici măcar la o idee de la care ar putea să pornească. Nu avea nimic. Şi totuşi, ştia că această editură este prima în top din Europa. Vânzările atingeau cote inimaginabile şi banii veneau de la sine.

Dar poate m-am săturat să fac bani, gândi Storm în sinea lui.

Îl aprecia pe Edward pentru promptitudine. Mereu îi dădea veştile în mod direct, fără ocolişuri, fie că erau ele bune sau rele. Dar acum se simţea obosit şi nu mai avea dispoziţia de a se lansa într-o discuţie care probabil s-ar fi întins pe mai multe ore. Aşa că se mulţumi să spună:

— Mulţumesc, Edward. Te rog, poţi să mă laşi să mă odihnesc?

— Desigur, răspunse editorul, îndreptându-se cu paşi repezi spre uşă. Însă, înainte de a ieşi, se întoarse pe călcâie şi spuse:

— Nu uita să pui alarma!

Un zâmbet îi apăru pe buze înainte să închidă uşa.

În acel moment, singur în semiobscuritate, Storm mai auzea numai fundalul melodiei. Ce era oare? Beethoven? Mozart? Vivaldi?

Nu mai conta.

Singurul mod de a scrie un nou roman stătea în mâinile prietenului său, aflat la aproape trei kilometri depărtare.

Să sperăm că Mr. X are de rezolvat o crimă, se gândi Storm, după care se prăbuşi cu capul pe pernă şi adormi.

Capitolul 4

Dózsa György 25.

X ajunsese, în sfârşit, la destinaţie. Casa ce se înfăţişa înaintea ochilor săi erau construită în acelaşi stil cu marea majoritate a clădirilor din oraş. Acel stil gotic renascentist se putea observa foarte bine la Clădirea Parlamentului, cea mai mare clădire din Budapesta.

Uitându-se la casa din faţa lui, X observă că toate obloanele erau trase. Nicio lumină nu era aprinsă. Şi totuşi, era ora 10: 15. Nu îşi imagina ca o persoană care tocmai suferise un şoc să părăsească locuinţa.

Inima îi bătea tulburător de repede. De obicei, nu încerca o astfel de stare, dar acum era în pragul extazului. Adrenalina îi curgea prin vene. Se apropie de uşă şi ciocăni cu putere de trei ori.

De cealaltă parte a uşii nu se auzea niciun zgomot. Mai bătu încă o dată.

Nimic.

Panica îl cuprinse. Oare fusese tras pe sfoară? Nici nu se putea gândi la una ca asta. Mai ciocăni de două ori. Linişte.

Verifică încă o dată adresa afişată pe clădire: Dózsa György 25. În minte îi reveneau spusele femeii: „Nu putem vorbi la telefon. Vă rog să veniţi cât mai repede la adresa

Dózsa György nr. 25, Budapesta”.

Femeia fusese disperată. Şi totuşi, acum, stând în faţa uşii închise, se gândi dacă făcuse bine ascultând-o. Oare trebuia să se documenteze înainte să acţioneze dintr-un impuls prostesc?

Firul gândurilor i-a fost rupt de zgomotul unor paşi. Paşi care se auzeau în spatele uşii închise. Auzi scârţâitul acesteia şi o văzu deschizându-se, în faţa lui profilându-se o femeie suplă şi scundă.

Aceasta nu ezită şi îl poftise înăuntru, închizând uşa în urma lui. Casa era cufundată în beznă. X rămase aproape de uşă de teamă că, dacă ar începe să se plimbe prin încăpere, s-ar împiedica de cine ştie ce obiecte. Şi nu mai avea chef de încă o mână indisponibilă.

Femeia aprinse o veioză care lumină o mare parte din ceea ce părea a fi sufrageria. Abia atunci începu detectivul să se mişte. Ajungând în camera luminată, ceru permisiunea de a se aşeza. Femeia dădu din cap în semn că da.

Odată aşezat, X îşi întoarse ochii spre fiinţa din faţa lui. O femeie cam pe la treizeci şi patru

— treizeci şi cinci de ani, îmbrăcată cu un pulover de bumbac şi nişte jeanşi largi. Părul nearanjat îi atârna pe umerii încordaţi. X nu îşi putea da seama dacă în viaţa de zi cu zi, acea femeie ar putea întoarce priviri curioase, dar se mulţumi să nu întrebe. Venise acolo cu un scop anume.

O privi direct în acei ochi albaştri care îi dominau chipul nefericit. X observă că, în acei ochi, se puteau vedea nuanţe accentuate de roşu, semn că femeia a plâns foarte mult timp înainte de sosirea lui. Se gândi că poate acesta fusese motivul pentru care nu i se răspunse de prima dată la uşă. Probabil că femeii nu îi plăcea să arate o slăbiciune câtuşi de mică. O cută adâncă ieşea în evidenţă pe fruntea ei lată. Cearcănele îi răpeau din aparenta frumuseţe facială.

Femeia îşi luă câteva minute să se reculeagă. Încerca să-şi pună ordine în gânduri şi să înceapă conversaţia, dar pur şi simplu nu putea. O lacrimă i se ivi în ochiul stâng.

După cinci minute de tăcere, femeia spuse:

— În primul rând, aş vrea să vă mulţumesc pentru promptitudine. Sincer, nu mă aşteptam, mai ales că dumneavoastră veniţi tocmai din Washington. Îmi cer scuze pentru că nu m-am prezentat. Numele meu este Timea Weisz.

Detectivul se aşează mai bine pe canapea, cu ochii măriţi de surprindere. Îşi amintise că odată dăduse peste o ştire în care se afirma că familia Weisz avea o editură, acolo, în Budapesta. Nu se aşteptase să aibă de-a face cu posibila patroană a acesteia. Însă vocea, deşi puţin schimbată, era inconfundabilă. Femeia din faţa lui era aceeaşi cu cea care îl sunase la apartamentul lui din D.C.

Acum avea să afle şi motivul pentru care fusese sunat. Conversaţia lui cu acea femeie fusese scurtă şi învăluită în ceaţă, Timea având ca scuză posibila lipsă a intimităţii, afirmând că ceea ce avea să spună era foarte important.

Atât de important încât eu să zbor aproape 7500 de kilometri?”

Femeia aceea îl fascina. Dădea dovadă de mult caracter, calitate foarte apreciată de detectiv.

— Acum, trecând peste formalităţile de rigoare, vă deranjează dacă trecem direct la subiectul vizitei mele aici?

Femeia păstră liniştea un moment, după care spuse:

— Domnule detectiv, sora mea a fost… ucisă! Lacrimile îi ţâşniseră din ochi ca o cascadă. Presupunerile lui X se adeveriseră. Într-adevăr, avusese loc o crimă la Budapesta. Aşteptă ca femeia să-şi revină şi apoi spuse:

— Nu neg că am presimţit, într-un anume fel, ceea ce aveaţi să-mi spuneţi. Dar, fiind curios din fire, de ce nu aţi apelat la poliţia de aici, din capitală? Cu siguranţă v-ar fi oferit explicaţii şi probabil că ar fi găsit criminalul.

Lui X îi venise foarte greu să spună ce tocmai spusese. Se ştia că între el şi forţele poliţiei exista o antipatie continuă. De aceea, detectivul lucra în paralel cu aceasta de fiecare dată când avea ocazia. Această antipatie

îi fusese provocată de groaznicul accident în care îşi pierduse braţul.

Îşi amintea ziua aceea ca şi cum ar fi fost ieri. Fusese trimis să inspecteze un transport subacvatic de droguri. Îl avea numai pe partenerul său, pe care, la un moment dat, îl numise prieten. Însă toată acea prietenie se distrusese din cauza faptului că X fusese părăsit pe când se lupta să nu se înece. În loc să sară pentru a-l ajuta, partenerul său îl crezuse mort şi plecase. Încerca să nu lase apa să-i intre în plămâni, dar organismul ceruse aer. Odată ce trase pentru a respira, apa îi inundă pieptul, arzându-l. Durerea era copleşitoare, odată ce tot şuvoiul ajunse în plămâni.

Braţul lui era prins de una din plăcile de metal care se găseau deseori în mare.

Simţise că devine inconştient. În acel moment, toată viaţa îi trecu prin faţa ochilor. Părinţii lui se vedeau ca prin vis, parcă aşteptându-l la porţile Raiului. Privirea i se înnegură. Cu un ultim dram de efort, încercă să-şi scoată mâna de sub metal, dar fără succes. Leşină.

Când se trezi, observă, cu greu, că se afla pe un pat de spital. Se simţea ciudat. Întorcându-şi capul spre dreapta, îi surprinse pe medicii care discutau în şoaptă cu un bărbat îmbrăcat în uniformă de poliţist. Îl recunoscuse imediat pe şeful său de la departamentul în care lucra. Întoarse capul şi spre stânga. Rămase şocat la vederea spaţiului în care ar fi trebuit să se afle braţul lui stâng.

Mai târziu, aflase că nişte oameni îl scoseseră din apă, iar ambulanţa îl aduse la cel mai bun spital din capitală. Neavând cum să-i salveze altfel viaţa, medicii au decis că cea mai bună variantă ar fi amputarea braţului. Şi asta şi făcuseră.

Numai gândindu-se la asta, îl făcea să-şi dorească să lucreze pe cont propriu, fără a implica vreun poliţist în anchetele sale.

* * *

— Deşi ancheta nu e terminată, continuă Timea, poliţiştii au ajuns la o concluzie demnă de filmele americane. Au decis că era vorba de crimă, dar nici ei nu sunt foarte siguri.

— Despre ce fel de moarte e vorba? întrebă X, luându-şi notiţe.

— Moarte prin otrăvire. Legiştii au spus că ar fi fost vorba de rădăcina de cucută. Am fost întrebată dacă Ania consuma droguri. Am răspuns că nu, dar nici eu nu mai sunt sigură. În ultima vreme, m-am cam distanţat de sora mea. Ea s-a logodit, în timp ce eu am avut grijă de afacerea familiei. Fiecare cu viaţa ei, înţelegeţi?

Gândul îi zbură la filosoful antic grec Socrate. Dar nu intră în detalii nesemnificative.

— A fost reţinut careva? întrebă detectivul, oarecum surprins de simplitatea cu care fusese comisă crima.

— Principalul suspect, adică logodnicul ei, răspunse Timea cu asprime în glas.

— Numele lui, vă rog!

— Remus Nowak. Un ticălos, după mine. Nu mi-a plăcut încă de când a intrat în vieţile noastre.

— Când s-au logodit?

— Acum vreo două săptămâni.

X observă antipatia profundă a acelei doamne faţă de logodnicul surioarei ei. Dar nu comentă nimic. Ca orice detectiv respectat, strângea toate detaliile. După aceea, avea să vadă ce urma să se desfăşoare în continuare. Un lucru învăţase el în tot acest timp: fiecare criminal are un motiv. Greutatea e să-l descoperi. După descoperirea motivului, totul avea să se rezolve de la sine.

— Unde a fost comisă crima?

— Nu ştiu. Ania a murit în Piaţa Eroilor, în faţa Monumentului Milenar.

— Am înţeles, răspunse X, afişând un zâmbet cât mai cald cu putinţă. Trebuie să înţelegeţi că dumneavoastră m-aţi chemat deci, deşi nu suport să vă văd aşa, trebuie să vorbim în continuare despre sora dumneavoastră. E doar o

chestiune de timp până ce criminalul va fi prins.

— Dacă nu a fost prins deja, răspunse Timea. Cel mai probabil, Remus este vinovatul. Poate va fi închis undeva. Undeva de unde nu va mai ieşi vreodată.

— Şi atunci pentru ce mama naibii m-aţi mai chemat până aici! Ca să fiu de acord cu poliţia? Să îi felicit că au prins un criminal după douăzeci şi patru de ore?

Timea fu şocată de tonul dur adoptat de bărbatul din faţa ei. Dar nu o arătase. Spiritul ei de femeie hotărâtă se punea în funcţiune. Nu avea să fie intimidată de *angajatul* ei.

— Domnule, vă previn, spuse aceasta, ridicându-se graţios în picioare. Atâta timp cât sunteţi în slujba mea, nu vă permit să vorbiţi aşa cu mine.

X realiză că merse prea departe de data asta. Femeia avea dreptate. El era angajatul ei, iar femeia era obişnuită să dea ordine. Şi se aştepta să fie respectate.

— Mă scuzaţi, doamnă, spuse, într-un final, Mr. X. E din cauza lipsei de odihnă. Nu mi se întâmplă des.

Femeia se aşează înapoi pe scaun, părând mulţumită de răspuns.

— Continuăm? întrebă detectivul.

— Desigur, răspunse doamna Weisz.

— Unde vă aflaţi în timpul comiterii crimei? Şi dacă îmi puteţi spune şi ora, ar fi de mare ajutor.

— Mă aflam acasă, împreună cu mama mea, care are nevoie de ajutor. Ştiţi, a orbit acum ceva vreme şi eu fac tot ce-mi stă în putere să o sprijin cum se poate mai bine. De asemenea, crima s-a întâmplat în jurul orei… 14: 00.

Mr. X zâmbi satisfăcut. Uneori simţea că era mult prea uşor. Se gândea: oare era el bun sau cazurile erau prea uşoare? Pentru el era aceeaşi.

Era timpul să se retragă pentru o vreme, aşa că spuse:

— O ultimă întrebare, doamnă Weisz. Unde se afla domnul Nowak în timpul comiterii crimei?

Femeia stătu puţin pe gânduri, după care răspunse:

— Bănuiesc că în Piaţă. Aşa am auzit de la poliţişti, înainte de a-l duce la secţie. Bănuiesc că e încă acolo, ţinut în custodie până ce se vor descoperi mai multe date.

Mr. X îşi spuse în sinea lui că acea doamnă nu era proastă. Se cam aştepta să implice într-un fel şi poliţia. Pentru moment, avea destule date pentru a se retrage.

— Voi reveni să discut şi cu mama dumneavoastră, dacă nu e cu supărare!

— Cum doriţi, răspunse Timea, indiferentă.

După care se ridică, urmată îndeaproape de detectiv, şi se îndreptă spre uşă.

Mr. X îi mulţumi pentru răspunsuri, apoi ieşi în după-amiaza răcoroasă de toamnă.

Femeia asta ştie mai multe, dar nu vrea să spună îşi spuse detectivul, în timp ce îşi vârî imediat mâna dreaptă în buzunarul de la jeanşi.

Dar nu-i nimic. O fac eu să vorbească”.

Capitolul 5

Storm se afla în faţa unei mulţimi numeroase. Prezentarea cărţii avea să dureze aproximativ o oră, iar, după aceea, autorul avea să aibă o sesiune de autografe. Unul din criticii literari tocmai vorbea cu mândrie de ultima sa creaţie.

Richard îşi aştepta rândul. Avea să vorbească şi el despre acel ultim roman care fusese cel mai bine vândut la editură din ultimii ani. Deşi ştia că toate astea aveau ca scop publicitatea lui, Storm se săturase să tot scrie. Îşi dorea o viaţă normală, ca oricine altcineva. Voia să aibă o familie. Voia să nu îi mai dicteze altcineva cum să trăiască. Îşi amintea de vremea când într-adevăr voia să fie cunoscut, dar nici chiar atât. La acel moment nu conştientizase preţul pe care avea să-l plătească odată ce avea să se lanseze ca scriitor.

După ce criticul coborî de pe podium, editorul lui, Edward, se grăbi să îşi ţină pledoaria. Era a suta oară când repeta acel discurs.

Aceeaşi rutină în fiecare ţară în care se făcea lansarea cărţii.

După vreo cinci minute, îi veni rândul lui Storm să urce pe podium. Începu să vorbească despre ceea ce însemnase crearea acelui roman pentru el, de unde se inspirase şi cum avea de gând să-şi continue cariera.

La sfârşit, autorul spuse:

— Întrebări?

O mână se ridicase de undeva din spat, şi un bărbat se ridicase în picioare. Autorul realiză puţin prea târziu că omul respectiv avea un pistol în mână aţintit înspre el.

După o secundă, se auzi detunătura.

Storm fu trezit de alarmă. Deşi nu mai avea nevoie de ea, se gândi el. Transpira tot. Acelaşi vis pe care îl avea de fiecare dată când se pregătea de o lansare de carte.

Din fericire pentru el, aceea avea să fie pentru ultima dată când avea visul acela. Ungaria era ultima ţară în care îşi lansa romanul.

Uitându-se spre ceas, observă că era ora 17: 00. Se trezise la fix. Mai avea două ore până la prezentare. Aprinse lumina şi închise muzica de fundal. Avea nevoie de linişte pentru a-şi regândi discursul. Se gândi să facă un duş şi apoi să se schimbe. Odată ajuns în cabină, încordarea începu să-i dispară. Stropii de apă fierbinte îl linişteau.

După ce îşi termină şi duşul, se pieptănă şi se duse să-şi verifice garderoba, în căutarea unui costum cât mai potrivit pentru acea seară.

Alese un costum gri-deschis şi o cravată asortată. Se uită în oglindă, fiind mulţumit de ceea ce vedea. Edward avea să urce cam peste o oră. Aveau să se consulte asupra unor chestiuni obişnuite înainte de a coborî pentru eveniment.

Se întreba dacă X descoperise ceva în legătură cu

apelul primit în Washington. Dar acela era ultimul lucru de care trebuia să-şi facă griji în acel moment. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce avea să spună pe podium.

Totuşi, îşi verifică apelurile şi observă că avea unul nepreluat. Cineva îl sunase în timp ce era în baie. Deschise telefonul şi observă numele apelantului.

Că tot vorbeam de lup, gândi el, un zâmbet apărându-i pe chip.

Firul gândurilor îi fu întrerupt de un ciocănit în uşă. Se gândea că trebuia să fie editorul său.

Dar venise mai devreme.

Se duse la uşă şi deschise. Într-adevăr, era Edward, dar nu arăta aşa cum îl ştia. Era răvăşit şi avea vânătăi pe braţe. Se întreba ce putea să provoace asemenea lucruri.

— Trebuie să plecăm înainte să…!

Dar Edward încremeni, clătinându-se violent şi, într-un final, căzând în braţele prietenului său.

Uitându-se în spatele editorului, Storm observă că un bărbat ţinea în mâna dreaptă un pistol îndreptat spre el. Nu îi venea să creadă ce tocmai se întâmplase.

Dacă un lucru învăţase de la Mr. X, atunci acela era să nu te laşi niciodată descoperit în faţa unei persoane care ţine o armă îndreptată spre tine. Al doilea glonţ se înfipse tot în Edward, care era folosit, de data asta, ca scut. Al treilea, la fel. Gloanţele veneau unul după altul.

Storm îşi aminti că avea o armă ascunsă sub pat. O luase cu el în vederea protecţiei proprii în cazul în care visul său s-ar fi adeverit. Şi se pare că, în acel apartament, visul chiar se adeverise. Însă avea de gând să schimbe finalul.

Se întoarse, încă ţinând cadavrul editorului ca scut şi se aruncă în spatele patului, aruncând o privire fugară asupra atacatorului. Era un bărbat înalt, dar nu putea aproxima cu uşurinţă înălţimea acestuia. Era îmbrăcat într-un costum negru care acoperea o musculatură vizibil antrenată.

În timp ce îşi căuta arma sub pat, atacatorul intră cu

paşi repezi în apartament, închizând uşa în urma lui.

— Bună ziua, domnule Storm! Ce vă aduce în Budapesta?

Vocea omului era groasă, făcând-o parcă şi mai înspăimântătoare. Însă Storm nu era o persoană care se lăsa intimidată aşa de uşor. Găsi pistolul şi îl strânse cu putere în mână. Tot ce trebuia să facă acum era să ţintească.

— Nu te interesează pe tine acest lucru. Ar trebui să îţi faci griji cu privire la poliţie, care, nu peste mult timp, o să vină şi o să te aresteze. Dar pe tine ce te aduce aici?

— Asta nu e treaba ta, răspunse atacatorul, vizibil enervat de atitudinea sfidătoare pe care o afişa Storm. Şi tot ce o să găsească poliţia când va ajunge aici vor fi numai două cadavre. Şi dacă nu ţi-ai dat seama până acum, unul dintre cele două va fi al tău.

Aroganţa bărbatului îl înfurie şi mai tare.

Richard Storm nu mai împuşcase niciodată pe cineva. Trăsese cu arma numai în poligoane şi nu se mândrea că era un ţintaş prea bun. Dar situaţiile disperate cer măsuri disperate, aşa că Storm se ridică şi ţinti.

Pistolul îi săltă din mână în timp ce glonţul se izbea de pieptul atacatorului.

Lunganul căzu pe spate, scăpând pistolul din mână. Glonţul îi intrase aproape de inimă. Şi totuşi, nu simţea mai mult decât un şoc. Storm nu era sigur de reuşită. Se ghemuise înapoi lângă patul care îi oferea atâta protecţie.

După două minute, care îi păruseră ani, Storm auzi un zgomot provocat de deschiderea uşii, care, mai apoi, se închise. Mai numără în gând şaizeci de secunde, după care trase un ochi la scena din faţa lui. Trupul editorului stătea într-o poziţie anormală. Camera nu era devastată, semn că atacatorul nu venise până acolo pentru a jefui.

Acela era un semn că prezentarea avea să fie anulată. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre cadavrul prietenului său. Prăbuşindu-se în genunchi lână acesta, începu să plângă. Erau rare aceste momente, dar autorul parcă nu fusese niciodată supus unei experienţe

asemănătoare.

Atunci îl izbi şi ironia situaţiei în care se afla, amintindu-şi numele romanului care ar fi trebuit prezentat în acea seară: *Faima ucide*.

Dar, după ce îşi mai reveni, alt lucru îi trezise nedumerirea. În primul rând, atacatorul nu se mai afla acolo: mort sau viu. În al doilea rând, pe covor nu se găsea nicio urmă de sânge decât cel care venea din rănile editorului.

Cum este posibil aşa ceva?”

De un lucru era, însă, sigur. Trebuia să se întâlnească cu Mr. X. Şi asta cât mai curând.

Capitolul 6

Ora 18: 15

Mr. X porni înspre secţia de poliţie unde aflase că era reţinut Remus Nowak. De când plecase de la doamna Weisz, se grăbise să-şi găsească o cameră la unul dintre hotelurile din apropiere. Pe la ora 15: 00 era cazat la Central Green Hotel. Alese hotelul respectiv din două motive: era situat aproape de scena crimei şi cazarea era foarte ieftină. În acel moment, detectivului nu îi trebuia mai mult.

După ce intră în cameră, alese să facă un duş şi apoi să se gândească în linişte la cele aflate de la Timea Weisz. Tot ce spunea ea era ambiguu. Însăşi Timea se contrazicea pe sine, dar avea să se ocupe de asta mai târziu.

La ora şase după-amiaza, X se decise să-l interogheze pe însăşi suspectul principal. Nu putea accepta o decizie luată prin diverse speculaţii, mai ales dacă aceste speculaţii veneau de la poliţie.

Aşa că se schimbă şi ieşi în aerul răcoros de seară. O luase pe străduţe, gândindu-se că astfel va ajunge mai repede la destinaţie. Oraşul îl impresiona. Stilul în care erau construite clădirile păstrau o nuanţă istorică şi

dădeau parcă mai mult farmec locului. Însă detectivul nu avea timp să admire aceste construcţii. Întrebase unii oameni unde era secţia, aflând că mai avea aproximativ trei sute de metri până acolo.

Era surprins de cum se comportau oamenii cu străinii. Foarte politicos. O altă observaţie izbitoare era că trotuarele nu prea erau circulate. Era o linişte greu de suportat pentru cineva ca X, care era obişnuit cu aglomeraţia din Washington.

În zare văzu sediul poliţiei, iar, în cinci minute, intră pe uşa acesteia. Se duse la primul om în uniformă pe care îl văzu şi îl întrebă:

— Ştiţi cumva unde este ţinut domnul Remus Nowak?

Omul părea surprins de întrebare. Detectivul nu ştia exact de unde venea surprinderea respectivă. Avea două presupuneri: pe bărbat îl surprinsese ori modul direct în care începuse X conversaţia, ori era şocat văzând că detectivul avea un braţ lipsă.

— Dumneavoastră cine sunteţi? reuşi să spună, într-un final, poliţistul.

— Mr. X, detectiv specializat în criminalistică. Acum, am putea trece peste introduceri şi să continuăm? Unde este ţinut domnul Nowak?

Părând surprins de identitatea bărbatului, poliţistul îl îndrumă la subsol. Odată ajuns acolo, mai văzu pe altcineva stând în faţa unei celule. Tânărul avea aproximativ 1,80 sau 1,90 în înălţime.

— Aş dori să discut cu domnul Nowak, spuse X în timp ce se apropia de omul proptit de zăbrelele celulei.

— Aveţi permisiune?

Îţi dau eu o permisiune dacă nu mă laşi să discut cu Nowak, gândi detectivul.

— Mai întreb o dată, aveţi permisiune?

— E destul să-ţi zic că sunt Mr. X. Nu mă pune la încercare, puştiule. Nu cred că ai vrea să-ţi pierzi slujba. Mai ales la vârsta ta. Să ştii că e greu să-ţi găseşti de lucru în zilele noastre.

Auzindu-i numele, tânărul se dădu într-o parte, lăsându-l pe detectiv să pătrundă în locul în care stătea Remus Nowak.

Când intră, Mr. X văzu un bărbat stând întins pe singurul pat existent acolo. Acesta purta o cămaşă care, la un moment dat, fusese probabil albă. Pantalonii erau largi, prea largi pentru omul respectiv. Detectivul rămase surprins de statura omului. Destul de înalt, nu prea avea cum să nu iasă în evidenţă.

— Bună ziua, începu X. Sunt detectivul Mr. X, specializat în criminalistică, angajat de către sora victimei, doamna Timea Weisz. Sunt aici să anchetez acest caz dintr-o altă perspectivă decât cea a poliţiei. V-aş sugera să fiţi cooperant în răspunsurile pe care mi le veţi da.

Omul nici nu se clinti din pat. Din câte îşi dădea detectivul seama, bărbatul rămase impasibil la introducerea tocmai făcută.

— Ce doriţi? întrebă Remus după un moment de tăcere care parcă nu se mai termina.

— Vreau să ştiu unde eraţi când Ania a decedat.

Omul se ridică în şezut pe aşternutul de pe pat. Avea o figură obosită, cearcănele ieşindu-i în evidenţă sub ochii de un cenuşiu ca tăciunele.

— Eram în Piaţa Eroilor, lângă Monumentul Milenar. Ania a stat cu mine în tot acel timp. Speram că va fi o zi frumoasă, deoarece tocmai o… dar fuse întrerupt de degetul ridicat al detectivului.

— Opriţi-vă, opriţi-vă! Nu sunt preot ca să mi se confeseze lumea. Dumneavoastră răspundeţi numai şi numai la ceea ce vă întreb. Acum, ce făceaţi acolo, la Monumentul Milenar?

— Glumiţi? întrebă Remus. Am stat lângă ea tot timpul, chiar şi atunci când a căzut pe asfalt şi a murit.

X se opri din interogat pentru a se gândi în ce mod trebuia să abordeze problema. Omul din faţa lui părea sincer în tot ceea ce spunea. Era foarte afectat de moartea logodnicei sale. Detectivul nu-şi imagina că acel om ar fi fost criminalul.

— Îmi puteţi spune, continuă X pe un ton ceva mai calm, ce aţi făcut înainte de moartea logodnicei dumneavoastră?

Auzind cuvântul, logodnică, ochii bărbatului deveniseră umezi, gata să plângă. Oprindu-şi acel impuls, Remus spuse:

— M-am trezit pe la ora zece şi jumătate şi am luat micul dejun. La ora unsprezece, am făcut un duş şi m-am pregătit de întâlnirea pe care urma să o am cu Ania. Era vorba să ne întâlnim acasă la ea. După duş, am ieşit să iau inelul cu diamant comandat cu trei zile în urmă. La ora douăsprezece şi jumătate, mă îndreptam către locuinţa Aniei. Pe la unu şi un sfert, am plecat amândoi la restaurantul de la intersecţie străzilor Andrassy şi Dózsa György. Nu mai ştiu exact cum se numea. Am luat prânzul şi apoi ne-am îndreptat spre Piaţa Eroilor. Vreau să înţelegeţi că momentul a fost cu atât mai tragic deoarece, la restaurant, tocmai o cerusem de soţie.

X ascultă în linişte până ce omul termină. Acum era sigur de un lucru: nu bărbatul din faţa lui comisese crima. Dar acum venise partea grea. Cum avea să demonstreze acest lucru?

— Încă un lucru. Ce meserie aveţi? Remus rămase confuz.

— Am fost poliţist, aici, în Budapesta. De ce doriţi să ştiţi?

— Din pură curiozitate, răspunse X indiferent. Iar inelul cu diamant a mai fost văzut de altcineva în afară de dumneavoastră?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse detectivul, în timp ce se apropia de uşa celulei. Nu vă faceţi griji, nu veţi mai sta mult aici.

Remus Nowak se forţă să zâmbească. Cum avea de gând acel detectiv să îl scoată din închisoare? În afară de asta, toate dovezile duceau înspre un singur om. El, Remus Nowak. Se gândi că X înnebunise, dar ce avea să-i facă?

* * *

X mai făcu o oprire la institutul medico-legal. Voia să ştie la ce rezultat ajunseseră legiştii.

— Aş dori să văd şi eu dosarul Aniei Weisz, spuse X când ajunse în aripa institutului care se ocupa de cadavre.

— Aveţi o legitimaţie? întrebă un tip brunet, odată ce-i remarcă prezenţa.

Pentru a treia oară în acea seară, X îşi repetase numele. Nu ştia cum de nu putea fi recunoscut. Mândria îi era afectată.

— Poftiţi, spuse legistul, arătând spre un dosar aflat pe o masă de lucru. Otrăvită prin rădăcină de cucută. O moarte violentă. Păcat că femeile frumoase au o soartă aşa crudă.

Uitându-se prin dosar, detectivul întrebă:

— Aveţi cumva idee ce interval a fost între administrarea otrăvii şi moartea propriu-zisă?

— Cinci minute, răspunse medicul. Otrava asta acţionează foarte repede. După cum probabil că ştiţi, rădăcina de cucută este letală. De asemenea, o singură zgârietură cu aceasta poate cauza moartea adulţilor. Asta s-a întâmplat şi în cazul de faţă. Victima purta un pansament pe palma dreaptă. La analiza corpului, s-a descoperit că victima suferise de spasme esofagiene, biliare şi intestinale. Muşchii au fost, de asemenea, afectaţi. Rigiditatea lor este inconfundabilă.

X ascultă în linişte spusele medicului. Lucrând la „Omucideri, ştia care sunt efectele diferitelor otrăvuri. Anchetase foarte des morţi cauzate prin otrăvire. Dar trebuia să recunoască, nu mai rezolvase niciodată o otrăvire cu rădăcină de cucută. Întrebarea era cine putea să dispună de o asemenea otravă.

— Mulţumesc mult pentru tot ceea ce mi-aţi spus, spuse detectivul, închizând dosarul. Se îndreptă spre uşă.

Medicul îi făcu loc să treacă şi închise uşa în urma lui.

Detectivul aflase ce voia să ştie. De asemenea,

descoperise un fapt important. Criminalul, oricine ar fi fost el, a vrut ca Ania să sufere. Altfel ar fi putut să o împuşte într-un loc mai retras. Individul avea mult tupeu, îşi spuse X.

Se uită la ceas: 20: 38. Mai trebuia să facă o oprire înainte de a se retrage în camera lui de la hotel. Şi lăsase special acel loc la sfârşit.

Dacă, în timpul zilei, nu se găsesc prea mulţi oameni pe trotuare, atunci în timpul nopţii este aproape liber".

Avea să se îndrepte spre scena crimei: Piaţa Eroilor.

Capitolul 7

X nu ştia mai nimic despre monumentul la care urma să ajungă. În avion, Storm îi relatase istoricul Pieţei, dar detectivul era prea ocupat să se gândească la apelul primit în apartamentul său din Washington.

Piaţa Eroilor este organizată în jurul Monumentului Milenar, un ansamblu de statui şi colonade ce au celebrat o mie de ani de la aşezarea ungurilor în Câmpia Panonică, în anul 896.

Cenotaful mare din piatră aflat în faţa monumentului este un loc de înmormântare dedicat

„Memoriei eroilor care și-au dat viaţa pentru libertatea poporului nostru și independenţa noastră naţională".

În spatele cenotafului, columna are în vârful ei o reprezentare a Arhanghelului Gabriel, care ţine în mâna dreaptă Coroana Sfântului Ştefan, primul rege al Ungariei, iar în cea stângă, o cruce apostolică dublă, înmânată chiar de Papă Sfântului Ştefan ca o recunoaştere a eforturilor regelui în a converti populaţia la creştinism.

Detectivul se apropie de baza columnei pentru a vedea mai bine grupul de şapte bărbaţi ce reprezintă căpeteniile maghiare care au condus poporul în Câmpia Panonică. În faţă se află statuia lui Arpad, considerat

fondatorul naţiunii maghiare. Deşi numele lui Arpad îl reţinuse uşor, X nu îşi amintea numele celorlalte şase căpetenii.

Trecând de Monumentul Mileniului, detectivul se opri să admire cele două colonade care conţin fiecare câte şapte statui ce reprezintă marii conducători ai naţiunii maghiare, sculpturile fiind aşezate în arcadele semicirculare ale monumentului.

X se uită în sus prin negura nopţii şi observă câte două statui aşezate în cele două extremităţi ale fiecărei colonade. Amintindu-şi ce spusese prietenul său despre acelei statui, se gândi că fiecare reprezintă într-un mod cât mai special şi mai pragmatic nişte principii ale naţiunii maghiare din vremea aceea: munca şi bunăstarea, cunoaşterea şi gloria, războiul şi, respectiv, pacea.

Se plimbă pe lângă fiecare statuie a fiecărui conducător, încercând să înţeleagă subiectul reprezentat de fiecare scenă sculptată sub fiecare conducător. Deşi era noapte, detectivul reuşi să afle numele unora dintre acei mari oameni de stat printre care se numărau Ștefan I al Ungariei, Ludovic I al Ungariei şi Iancu de Hunedoara.

Ca o concluzie, Mr. X se gândi că acea construcţie evoca toată istoria Ungariei.

Oamenii treceau nestingheriţi pe lângă el chiar şi la acea oră din seară. Îşi imagină că, în timpul zilei, prin Piaţă ar fi trecut sute de oameni. Din cauza asta, detectivul îşi spuse că oricine putea fi criminalul, deoarece nu l-ai fi observat în mod special în toată aglomeraţia respectivă.

Înainte să iasă din departamentul de poliţie, X ceruse o pozăcare înfăţişa victima aşa cum fusese ea găsită. Având poza la doar câţiva centimetri de faţă, X desluşi locul cu pricina şi porni într-acolo.

Ajunse la baza columnei şi îşi imagină cum căzuse Ania, parcă fulgerată. X nu îşi imagină că ar putea găsi indicii la locul respectiv. Totul parcă se întorcea împotriva sa. Cum să nu găseşti indicii la locul crimei?

Doar dacă acea crimă nu s-a întâmplat acolo, se gândi X, afişând un zâmbet aproape macabru. Tocmai îi

venise o idee, când observă că mulţimea se rarefia. Se uită la ceas. Ora 21: 30.

Nu mai trebuia să rămână în acel loc. Aerul începuse să se răcească, iar întunericul se accentuă. Se pregătea să se îndepărteze de baza columnei, când un cuţit şuieră prin noapte şi ricoşă din piatră, la aproape trei centimetri de faţa lui.

Instinctul său i-o luase înainte. Se rostogoli la timp pentru a nu fi prins de un al doilea cuţit, care se înfipse în piatră, exact în locul unde se afla detectivul cu o secundă înainte.

Printre cei rămaşi, X îl surprinse pe omul înalt, musculos, acoperit cu ceea ce părea a fi un costum purtat de jefuitorii de băncii. Cagula îi acoperea faţa, lăsând să i se vadă numai ochii cenuşii, plini de o răutate ieşită din comun.

Detectivul îşi imagină că acel bărbat venise cu un singur scop acolo. Venise să-l ucidă. Dar X nu avea chef în acea seară. Ridică cele două cuţite de pe jos şi se puse în poziţia ghemuit, aşteptând următoarea mişcare a atacatorului.

Bărbatul se apropia cu paşi mărunţi de columnă, scoţându-şi de la centură un pistol Colt M1911. X observă sclipirea armei de la o distanţă considerabilă, dar acest lucru se datora experienţei obţinute de-a lungul carierei sale de poliţist.

Îşi aminti că-i spusese lui Storm să aibă întotdeauna grijă când se afla în faţa unei persoane care ţine o armă. De asemenea, X ştia că prietenul lui avea un pistol pe care îl ţinea de fiecare dată aproape de el. Detectivul ar fi trebuit să facă la fel, dar acum trebuia să se descurce cu ce avea la îndemână. Două cuţite în mâini experimentate puteau fi letale, fapt deja demonstrat de omul îmbrăcat în negru.

Auzea paşii bărbatului pe asfaltul Pieţei, sperând să se folosească de avantajul oferit de întuneric în speranţa că va putea pleca de acolo fără a fi nevoit să-şi rănească atacatorul. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îndrepte

atenţia poliţiei asupra lui în timp ce investiga o crimă.

Oamenii nu observaseră cuţitele şi, aparent, nici pe cel care le aruncase. Piaţa Eroilor începea să se golească pe măsură ce timpul trecea. Detectivul îşi dădu seama că atacatorul lui aştepta să rămână singuri până ce va trece la acţiune. Minutele treceau foarte greu, iar X rămânea mai tot timpul încordat în încercarea de a auzi din nou paşii care se opriseră cu vreo zece minute înainte. Atmosfera era din ce în ce mai tensionată.

X îşi permise să arunce un ochi pentru a reevalua situaţia în care se afla. Nu mai avusese de-a face cu oameni care îl ameninţau cu arma de foarte mult timp, dar nu îşi pierduse abilităţile, ci doar şi le diminuase din cauza braţului lipsă.

Prin întunericul absolut, X observă că nu mai rămăsese nimeni în Piaţă. Nici măcar atacatorul. Sau poate că nu? Tot ce ştia era că, având acel costum pe el, bărbatul mascat se putea confunda foarte uşor în peisaj.

Dacă ochii nu îl ajutau, urechile îşi făceau bine treaba. Undeva, în spatele lui, auzi un zgomot de paşi şi, întorcându-se uşor, observă o umbră care se mişca odată cu el.

Este destul de experimentat, gândi X, analizând modul de gândire al atacatorului.

Având cuţitele bine strânse în mâna dreaptă, detectivul se ridică în picioare, făcând cât mai puţin zgomot.

* * *

Mascatul rămase pe loc, pentru a sesiza orice zgomot care l-ar da de gol pe detectiv. Observă la baza Monumentului Milenar o persoană care se ridica în picioare. Rămase însă pe loc în speranţa că va putea să vadă pe unde avea să fugă Mr. X. Sau dacă avea să fugă.

* * *

Întunericul devenea tot mai apăsător, astfel că X nici nu îşi mai vedea mâna ţinută în faţa ochilor. Se mişcă uşor, încercând să afle unde este parcul. Se gândi că, odată ajuns acolo, se putea folosi de protecţia oferită de copaci pentru a fugi. Deşi nu se dădea înapoi de la o luptă, mintea îi spunea că cea mai bună decizie era să evite o confruntare cu cineva care era pregătit din punct de vedere fizic şi care nu se dădea în lături de la ucis.

După câţiva paşi, detectivul simţi pe cineva apropiindu-se de el. Bărbatul era probabil la doar trei metri depărtare. Din motive de precauţie, Mr. X îşi ţinu respiraţia şi aşteptă următoare mişcare a atacatorului.

Din nefericire pentru el, singurele surse de lumină se aflau la cel puţin cincizeci de metri depărtare, iar lumina nu ajungea nici pe departe la locul unde se afla el. Îşi miji ochii încercând să descopere poziţia bărbatului. Până atunci nu existase niciun risc cu privire la pistolul Colt. Atacatorul nu avusese ocazia să-l folosească când oamenii încă se aflau prin zonă. Dar acum nu-l mai oprea decât întunericul care nu-i permitea să-şi vadă ţinta.

Din punctul de vedere al lui X, era surprinzător faptul că pe trotuare nu circulau mulţi oameni, acesta fiind un mare dezavantaj pentru situaţia în care se afla.

După vreo cinci minute în care stătea nemişcat, reglându-şi respiraţia, o lumină puternică izbucni din buzunarul drept al blugilor săi. Telefonul mobil îi sunase, provocând un sunet isteric în liniştea nopţii. Nu-i venea să creadă că un simplu dispozitiv îl putea costa viaţa.

Instinctul acţionă, din nou, primul, pentru a doua oară în ultima oră. Detectivul scoase mobilul din buzunar şi alergă vreo doi metri, apoi îl aruncă. Imediat după ce scăpase de dispozitiv, se dăduse un pas în spate, iar apoi rămase nemişcat ca o statuie, încercând să-şi calmeze bătăile inimii.

* * *

Atacatorul reacţionă imediat. Imediat ce văzu sursa de lumină, îndreptă pistolul în direcţia respectivă şi ţinti.

Glonţul şuieră prin locul unde ar fi trebuit să se afle braţul stâng al fostului poliţist. Neavând timp să mai ţintească încă o dată, bărbatul alergă după sursa de lumină care venea de la detectiv. Fiind singurul lucru pe care îl vedea, mascatul fugi după telefon, fiind şocat atunci când văzu că detectivul îşi acceleră fuga.

* * *

În timp ce stătea nemişcat, X simţi pe cineva trecând prin faţa lui şi ştia că trucul lui funcţionase. După ce văzuse cine îl contactase, dăduse impresia că voia să fugă, când, în realitate, voia doar să-l inducă în eroare pe atacator. Aruncase telefonul cât putu de tare, dând senzaţia că fugea din ce în ce mai repede. După ce bărbatul cu cagulă trecuse cu vreo cinci metri de el, detectivul o luă încet în direcţia opusă. După vreo doi metri, începu să-şi accelereze mersul, astfel că, după alţi doi metri, X alerga cum nu mai alergase de mult. Până atunci, atacatorul ar fi trebuit să-şi fi dat seama de cele întâmplate şi să o ia la fugă după ţinta lui, lucru, de altfel, de aşteptat.

* * *

Când văzu lumina telefonului dispărând brusc, mascatul se întoarse şi observă o umbră care fugea în direcţia opusă. Fusese păcălit, ceva ce nu i se întâmpla prea des. Nervii îl cuprinseră şi furia puse stăpânire pe el. Îşi îndreptă Coltul cu amortizor de sunet spre detectiv şi ţinti. Deşi X se afla la mai bine de cincisprezece metri de el, distanţa nu mai conta.

Glonţul şuieră prin aer şi pătrunse în carnea detectivului. Satisfăcut de cele întâmplate, mascatul o luă la fugă spre ţinta lui rănită.

* * *

În timp ce fugea înspre lumina oferită de unul din felinare, X simţi cum ceva îi pătrunde în spatele piciorului, puţin mai sus de genunchi. Căzu aproape instantaneu, auzind sunetul paşilor atacatorului său. Ştia că nimeni nu auzise împuşcătura din cauza amortizorului de sunet.

A venit pregătit şi e şi foarte priceput în ceea ce face, gândi X încercând să se ridice.

Deşi glonţul nu îi atinsese osul, detectivul ştia că, în acel moment, nu mai conta. Paşii erau din ce în ce mai aproape, iar X nu îşi imagina că o să reuşească să scape din acea situaţie. Îşi încleştă degetele, apoi îşi privi surprins pumnul.

Uitase complet de cele două cuţite pe care nu le lăsase deoparte decât în momentul în care sunase telefonul. Poate că mai avea o şansă, deşi minimă, să se apere.

— Nu mai ai unde fugi acum, nu-i aşa? auzi detectivul vocea mascatului. Cam asta s-a întâmplat şi cu partenerul tău, Richard Storm. Numai că el a fost mai laş decât tine. A rămas şocat după ce l-a văzut pe bunul său prieten, Edward, primindu-şi un glonţ drept în inimă.

Lui X îi venea să râdă. Colţurile buzelor i se lăţiră într-un rânjet malefic în timp ce se întorcea încet înspre bărbatul în negru.

— Poate nu ştiai, dar eu nu mă las aşa uşor intimidat. Apreciez că încerci să ascunzi o realitate în spatele unei minciuni cât capul tău de mare. Dar acum să fim serioşi. Chiar crezi că eu o să mă las tras pe sfoară? Chiar credeai că o să abuzezi de sentimentele mele faţă de Storm, care, apropo, nici măcar nu e mort? Sau, continuă X, a fost mort. Şi apoi a fost reînviat de cineva care i-a înmânat şi telefonul mobil pentru a mă suna. Mai lasă-mă cu copilării de-astea.

Criminalul îşi ascultă în linişte victima, apoi spuse:

— Deci eşti la fel de perspicace cum te crede lumea. Păcat că asta va fi ultima ta dovadă de inteligenţă. Adio, Mr. X!

Şi îşi îndreptă arma spre detectiv. Ochii cenuşii îi

scânteiau. Era sigur de reuşită, dar şi de data asta fu dezamăgit.

X se întoarse repede pe spate, aruncând unul dintre cuţite în umărul descoperit al atacatorului. Din cauza durerii, mascatul scăpă arma din mână, aceasta căzând pe asfaltul tare al Pieţei. Detectivul nu ezită nicio secundă şi azvârli şi cel de-al doilea cuţit, de data asta în piciorul drept al mascatului, la vreo cinci centimetri de genunchi.

Atacatorul îşi fixă privirea şocată asupra omului aflat la picioarele lui. X se ridică în genunchi, cu pistolul Colt ţinut strâns în mână şi îndreptat asupra criminalului. Nu ştia când mai împuşcase pe cineva, dar nu-şi pierduse din exerciţiu. Îndreptă arma spre coapsa rănită de cuţit şi apăsă pe trăgaci.

Urletul mascatului fuse singurul care întrerupse liniştea din Piaţa Eroilor.

Capitolul 8

De la autor de succes la criminal, gândi Richard Storm în timp ce alerga pe străzile aproape pustii ale oraşului.

Părăsise hotelul cu vreo două ore în urmă fără să se gândească la ceea ce va urma. După ce bărbatul care îl atacase dispăruse de pe podeaua apartamentului de lux, autorul rămăsese singur cu cadavrul editorului său. Abia atunci realizase ce tocmai se întâmplase. Simţea că pierduse o parte din el odată cu moartea lui Edward, dar trebuia să acţioneze rapid. Avea să-l plângă pe prietenul său după ce toate se vor aranja.

După cinci minute de la părăsirea camerei de către atacatorul lui, Storm chemase poliţia hotelului care, la rândul ei, chemase poliţia capitalei pentru a prelua cazul.

Numai că nimic nu decurse aşa cum ar fi trebuit pentru autor. Din cauza singurei arme aflate în cameră – arma lui – poliţia a presupus că el îl omorâse pe editor,

astfel că a fost nevoit să fugă de la hotel.

Fusese urmărit vreme de câteva minute, dar reuşise să scape datorită numeroaselor străzi întortocheate. După ce se asigură că poliţia nu îl mai urmărea, Storm îşi scoase mobilul şi încercă se dea de Mr. X. Fără succes.

Tocmai ajunse la un restaurant modest, când îşi aminti că el nu mai mâncase de aproape doisprezece ore. Nişte ore foarte lungi, asemănătoare lunilor. Din cauza agitaţiei continue, nu realiză cât de repede trecuse timpul. Iar acum stomacul riposta.

Intră în restaurant şi alese o masă mai retrasă. După ce comandă nişte cartofi prăjiţi cu piept de pui, începu să se gândească cine ar fi vrut să îl omoare într-atât încât a fost în stare să intre în camera lui de hotel.

Gândurile îi fuseseră însă întrerupte de un anunţ de la televizorul aflat pe unul dintre pereţii pictaţi în nuanţe deschise ai restaurantului. Crainicul vorbea de un anume fugar care reuşise să scape din mâinile poliţiştilor la hotelul New York Palce cu puţin timp în urmă. Respectivul fugar îşi împuşcase cu sânge rece editorul. După relatările poliţiei, pe marele ecran apăru poza criminalului, iar Storm îşi dăduse seama că se uita la propria poză, făcută la o conferinţă în Franţa.

Nu ştia ce să facă în continuare. Viaţa de fugar nu era pentru el, dar trebuia să se adapteze. Înainte să apară poza lui la televizor, chelnerul îi aduse comanda. Însă Storm ştia că nu avea să mai mănânce. Cel puţin pentru o vreme. Îşi puse mâncarea în coşul cu pâine, o improvizaţie care îi venise pe moment, şi lăsă pe masă un bacşiş considerabil. Mult mai mult decât costa comanda, însă el nu avea nevoie de complicaţii.

Ieşise din restaurant şi se gândi încotro avea să se ducă. În apropiere de hotel nu avea cum deoarece poliţiştii mişunau pe acolo ca furnicile într-un muşuroi. Se gândi unde ar fi putut fi X. Ultima dată îl văzuse alergând spre adresa Dózsa György 25. Nu se aştepta ca prietenul lui să mai fie acolo, dar era singura variantă care îi mai rămăsese. Aşa că se decise să o ia într-acolo cât mai

repede. Deschizându-şi repede mobilul, fixă GPS-ul pe destinaţia propusă şi începu să alerge de teamă ca nu cumva cineva din restaurant să cheme poliţia.

GPS-ul arăta vreo trei kilometri. Dar distanţa nu mai conta pentru un fugar. Spera ca Timea Weisz să nu se fi uitat la ştiri. Voia să fi explice el totul înainte să iasă un mare scandal, iar poliţia să îl urmărească prin tot oraşul.

Urmărind încontinuu indicaţiile date de dispozitiv, realiză că se afla la mai puţin de un kilometru şi jumătate. Îşi acceleră fuga, oprindu-se numai atunci când în faţa lui se profilă Monumentul Mileniului.

Coti la dreapta pe Dózsa György şi urmări cu privirea numerele. După vreo două minute, Storm găsi numărul 25. Nu avea timp să admire arhitectura casei. Încercând să-şi calmeze bătăile inimii, apăsă pe sonerie şi aşteptă.

Din fericire, o doamnă îi deschise mai repede decât s-ar fi aşteptat el la acea oră. O studie de sus până jos. O femeie scundă, cam de aceeaşi vârstă cu el, îmbrăcată cu un halat de casă din bumbac. Pe sub halat i se puteau observa o bluză roşie şi nişte pantaloni tip jeanşi. Aparent, nu deranjase pe nimeni dintr-un somn profund.

Femeia îl privea curioasă, parcă nesigură dacă să-l lase să intre sau nu. Totuşi decise să o facă, mai mult din curiozitate decât din politeţe. Storm îi mulţumi şi se îndreptă spre o cameră aflată la capătul unui hol slab luminat. Femeia încuie uşa în urma lui şi îl urmă.

Ajunşi în sufragerie, cei doi se aşezară pe două scaune din lemn, unul în faţa celuilalt. Femeia avea ochii roşii, dar autorul nu ştia dacă acel fapt se datora plânsului sau oboselii.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit la această oră, doamnă Weisz!

— Nicio problemă, domnule Storm, nicio problemă. Aveţi vreo chestiune de discutat cu mine care nu mai poate aştepta până dimineaţă?

Auzindu-şi numele, Storm nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Femeia se uitase la ştiri şi văzuse că era urmărit

pentru crimă. Se mulţumi să zică:

— Nu eu am făcut-o. Este o înscenare.

— Ştiu că nu dumneavoastră aţi făcut-o. Un om atât de cult şi politicos ca dumneavoastră nu ar putea comite o crimă cu sânge rece. Îmi dau seama de acest lucru din faptul că vă citesc romanele. Cineva cu atât talent nu ar omorî pe altcineva. Nu sunteţi de acord cu mine?

Femeia vorbea cu atâta lejeritate, cu un calm care îl influenţa până şi pe Storm. Autorul îi spuse tot ce se întâmplase la hotel, iar, la sfârşit, adăugă:

— Nu ştiţi cumva pe unde umblă Mr. X?

Timea rămase surprinsă. După ce fusese interogată de detectiv, acesta plecase cine ştie unde. Era imposibil să-i răspundă autorului, oricât de mult ar fi vrut. Storm înţelese că femeia nu avea cum să ştie unde ar fi fost X la ora aceea târzie.

— Dacă doriţi, aţi putea sta la noi până când se termină această şaradă, spuse Timea cu căldură în voce. Îi era bine vorbind cu cineva după toate câte se întâmplaseră.

— Vă mulţumesc, dar n-aş putea accepta. Am făcut şi aşa destul deranj, nu trebuie să…

— Nu mai găsiţi scuze. Nu ne deranjaţi în niciun fel. Am putea servi un ceai şi să mai vorbim, dacă nu vă deranjează.

— Desigur, cu cea mai mare plăcere. Scuzaţi-mi ezitările, numai că nimeni nu mi-a mai vorbit cu atâta calm în ultima vreme. M-am cam dezobişnuit, totuşi mă bucur că am scăpat de munca de scriitor. Este atât de solicitantă, spuse Storm cu amărăciune în glas. Dar vorbesc prea mult despre mine şi cred că vă plictisesc.

— Nu, nu. Îmi face mare plăcere. Viaţa dumneavoastră a devenit foarte interesantă în ultimele ore, nu-i aşa?

Storm nu ştia ce ar trebui să răspundă, aşa că schiţă un zâmbet nevinovat şi se ridică de pe scaun, cerând permisiunea de a se aşeza pe canapeaua confortabilă.

Timea se duse în bucătărie să facă ceaiul, aşa că

Storm profită de cele câteva minute de linişte pentru a-şi pune ordine în gânduri. Ştia că nu avea cum să dea de X la ora aceea, aşa că se hotărî să amâne activitatea pentru ziua următoare. De asemenea, nu se aştepta ca poliţia să dea de el în acea locuinţă. Faptul că Timea Weisz nu îl dăduse de gol însemna foarte mult pentru el. Într-un anume fel, autorul se bucură de aventura care îi apăruse în faţă. Hotărâse ca după ce lucrurile se vor rezolva, avea să renunţe la cariera de scriitor. Era tânăr şi avea toată viaţa înainte. Voia să se bucure din plin de ea.

Demult, într-un trecut care părea mai îndepărtat decât ar fi trebuit să fie, Richard Storm îşi imagina cum ar fi dacă ar deveni un vânător de comori. Având doar cincisprezece ani, visul i se spulberă rapid, însă profitase de idee scriind un roman. La şaisprezece ani era destul de cunoscut în Anglia. De atunci scrisul devenise pasiunea lui. Dar nu renunţase niciodată la ideea lui.

Îl fascina istoria şi arta. Studiase o mulţime de cărţi care făceau referire la pictori renumiţi precum Leonardo da Vinci, Vincent van Gogh sau Pablo Picasso. Îşi dorea să descopere picturile care au fost furate sau date dispărute de-a lungul timpului. Îşi dorea să ducă acele picturi în cele mai renumite muzee din lume. La momentul respectiv nu avea posibilitatea, dar bani avea la discreţie. Era milionar şi nu ştia ce să facă cu ei. După ce lansase peste treizeci de romane considera că erau de ajuns.

Poate că, în sfârşit, o să-mi îndeplinesc visul, gândi Storm, auzind-o pe Timea venind în sufragerie. Ţinea în mâini o tavă pe care se aflau două ceşti de ceai tip englezesc. Se simţea ca acasă.

O ajută să pună tava pe măsuţa de lemn din colţul camerei şi se serviră fiecare cu câte o ceaşcă.

— Este un fel de bun venit acasă, râse Storm. Faceţi un ceai excelent, doamnă.

Timea acceptă complimentul şi îi răspunse cu un zâmbet ce lăsa să i se vadă două şiruri de dinţi albi perfecţi. Era prima dată când zâmbea de la moartea Aniei.

Pe lângă ceai, Timea mai adusese şi o porţie de

biscuiţi din care se înfrupta acum Storm. Femeia îşi dădu seama că bărbatul nu mâncase de ceva vreme, aşa că îl lăsă să termine.

După ce mai luase o înghiţitură, autorul îşi întoarse privirea spre Timea.

— Doamnă, cum vă recuperaţi după pierderea suferită?

— Fiecare se duce odată şi-odată, doar că Ania s-a dus mai repede. Spuneţi-mi Timea, vă rog!

Storm păstră un moment de linişte, gândindu-se la persoana aflată la mai puţin de un metru de el. O privea cu compasiune, dar nu ştia ce să facă. Se decise să schimbe subiectul.

— Fiind autor, mi-am amintit că şi editura dumneavoastră îmi vinde cărţile. Cum mai merg lucrurile pe acolo?

Femeia aprecie sensibilitatea de care dădea dovadă Richard Storm.

— Merg destul de bine. Am primit noi cărţi ce vor fi lansate abia la sfârşitul lunii viitoare. Când vă citeam cărţile, mereu mă întrebam cum aţi ajuns să scrieţi. Şi acum, fiind faţă în faţă cu dumneavoastră, am uitat să vă întreb.

Discuţia mergea lejer. Pentru Richard era o noutate, deoarece purta rar astfel de discuţii în ultima vreme. Îi povesti Timeei cum că la vârsta adolescenţei se visa vânător de comori internaţional, dar a transpus acest vis într-un roman pe care l-a trimis la o editură de acolo, din Anglia. Nu se aşteptase ca acea carte să aibă succes, totuşi se întâmplă. Un an mai târziu era cunoscut în toată Anglia. De atunci, hotărâse să scrie cărţi poliţiste deoarece i se păreau mai uşor de scris.

— O poveste interesantă, surâse Timea. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. În ultimele două zile am fost interogată de poliţişti şi de prietenul dumitale, Mr. X. Şi acum mă întreb dacă am făcut ce trebuia.

Era uimită de cât de uşor vorbea cu acel necunoscut. Dar simţea că îl ştia de o veşnicie.

— Vă spun sigur că aţi luat decizia corectă. Uneori, poliţia nu ia în calcul decât ceea ce este palpabil, nu şi detaliile mai adânc înrădăcinate ale cazului. De exemplu, pe cine au reţinut până la ora asta?

— Pe Remus Nowak, logodnicul Aniei.

— Şi de ce l-au luat tocmai pe el? continuă Storm cu întrebările.

— Deoarece a fost singurul care a stat cu ea în momentul crimei. Încă nu se ştie de unde a făcut rost de otravă, dar poliţiştii ne-au asigurat că vor afla până la sfârşitul săptămânii. Dacă nu află, o să pună moartea pe seama unei sinucideri. Şi gata, caz clasat.

Femeia avea un ton şovăitor când spusese toate acele lucruri, aşa că Storm se simţi nevoit să continue:

— Aţi avut încredere în mine că nu eu sunt criminalul de la hotel. Vreau să vă întreb, acum mi-aţi spus adevărul?

Femeii i se prelinseră lacrimi din ochii ei albaştri. Se părea că Storm atinsese un punct sensibil, dar acum nu mai putea da înapoi. Aşteptă calm răspunsul Timeei.

— Nu, nu am fost sinceră cu dumneavoastră. Am minţit şi l-am minţit şi pe detectiv. Mi-e atât de ruşine!

Aşteptându-se la un astfel de răspuns, Storm intui care parte nu a fost adevărată.

— Aţi fost acolo, nu-i aşa?

După un lung moment de linişte, femeia răspunse şovăind:

— Da, am fost şi eu acolo!

Capitolul 9

Storm stătea neajutorat pe canapea, privind-o pe Timea plângând în hohote. Încerca să o liniştească, dar era în zadar. Hotărî să o lase pe femeie să se liniştească şi începu să analizeze cazul detectivului X. La cum îl ştia pe prietenul său, cazul i se părea simplu la prima vedere,

totuşi nu era aşa. Cazul era cu atât mai greu cu cât nimeni nu spunea adevărul, îngreunând rezolvarea acestuia.

Chiar şi pentru un detectiv precum Mr. X totul trebuia să fie clar şi adevărat. Nu putea rezolva o crimă cu ajutorul unor mărturii false. Era aproape imposibil, deşi X se confruntase cu astfel de probleme de multe ori. Pentru autor, crima era de nerezolvat deoarece nu ştia mai nimic din ceea ce, probabil, aflase detectivul.

Dar ce era şi mai ciudat, nu putea da deloc de detectiv. X nu îşi lăsase niciodată telefonul departe de el. Atunci ce se întâmplase?

Tot ce ştia Storm se limitase la ceea ce aflase în acea seară de la doamna Timea Weisz. Aceeaşi doamnă care susţinea cu tărie că îl minţise până şi pe X, angajatul ei. Oare cum se descurca detectivul în situaţia respectivă? Storm se întreba ce ar fi făcut X dacă ar fi fost acolo. Şi răspunsul îi veni ca prin minune. Ar fi tras-o de limbă pe femeia aceea până ce ar fi aflat tot adevărul.

— Îmi este atât de ruşine, spuse, după ce se mai linişti, Timea. Nu ar fi trebuit să îl mint pe detectiv. Doar că nu mai ştiam dacă făcusem ceea ce trebuia făcut. Oare nu trebuia să-l fi lăsat pe Remus în mâinile poliţiştilor?

Autorul îi întinse ceaşca cu ceai şi o îndemnă să mai bea niţel până ce se va linişti complet. Femeia acceptă cu zâmbetul pe buze, dar fără prea mare tragere de inimă.

— Aţi făcut ce trebuia chemându-l pe Mr. X la dumneavoastră, dar aţi greşit când l-aţi minţit. Întâi de toate, trebuie să ştiţi că, pentru X, confidenţialitatea este totul. Este foarte strict când vine vorba despre aşa ceva şi trebuie să aveţi încredere în el. Mărturisesc că, din experienţa mea alături de X, am descoperit modul în care lucrează şi vă pot spune cu mâna pe inimă că detectivul ştie deja anumite detalii pe care dumneavoastră le-aţi omis cu bună ştiinţă. Trecând peste aceste lucruri, aş dori să ştiu care sunt aceste detalii care trebuiau menţionate detectivului. Chiar dacă nu eu sunt angajatul dumneavoastră în această chestiune, cred că îmi puteţi mărturisi anumite lucruri. Înţeleg dacă nu v-am câştigat pe

deplin încrederea, dar vă rog să-mi daţi o şansă. Vă asigur că şi eu, ca şi prietenul meu, dispunem de aceeaşi confidenţialitate în discuţiile cu angajatorii noştri.

Timea îşi închise ochii, parcă meditând asupra a ceea ce avea să facă în continuare. Storm spera că discursul lui o convinsese pe femeia de lângă el să aibă încredere în spusele lui. Deşi jucase un fel de rol, Storm ştia că altfel nu avea cum să-l ajute pe X să rezolve cazul. O altă problemă era că poliţia îl considera criminal şi îl urmărea prin toată Budapesta. În sinea lui, autorul se gândea ce ironie era că tot în acea seară se plânsese că viaţa lui se ducea de râpă din cauza faptului că era autor.

Uitându-se la Timea, observă că femeia îşi deschise ochii cuprinşi parcă de o hotărâre nestăpânită. Acum era timpul să vadă dacă jucase bine rolul pe care se simţise obligat să-l joace.

— Am încredere în dumneavoastră că veţi vorbi numai cu detectivul despre ceea ce vă voi împărtăşi acum. Femeia făcu o pauză, timp în care Storm încuviinţă cele tocmai auzite. În ziua crimei, am fost trezită pe la ora prânzului de un zgomot ciudat pe scările casei. M-am dat jos din pat şi am întredeschis uşa să văd cine umbla pe acolo la ora aceea. Vreau să vă spun că, de obicei, la acea oră este linişte în casă. Odată ce am întredeschis uşa, am văzut un bărbat înalt, aproape de doi metri, care stătea proptit de uşa camerei Aniei. La început nu l-am recunoscut, dar încet-încet, am realizat că bărbatul era Remus Nowak, logodnicul surioarei mele. Mama şi cu mine nu îl vedem cu ochi buni pe acest bărbat, dar am acceptat că Ania îl iubea. Revenind la povestire, am rămas acolo şi m-am uitat să văd ce se întâmplă mai departe. După puţină vreme, Ania a ieşit gătită şi amândoi au coborât scările şi s-au grăbit în stradă. În acest timp, eu m-am schimbat şi am ieşit repede după ei. Am observat că el o ducea la un restaurant, aflat cam la cinci minute faţă de Piaţa Eroilor. Am intrat şi eu şi am ales o masă apropiată de a lor pentru a-mi fi mai uşor să ascult ce aveau să spună. Fiecare au comandat câte un gulaş fiecare şi limonade. La sfârşitul

mesei, Remus a cerut-o de soţie, însă, chiar în inima restaurantului, împiedicatul ăla a zgâriat-o pe Ania de-a lungul palmei cu diamantul de la inel. După ce i-a pus pansament şi şi-a cerut mii de scuze, amândoi au ieşit în stradă şi au luat-o spre Monumentul Mileniului. I-am urmărit în continuare şi am observat că Ania se comporta ciudat. Odată ajunşi în piaţă, Ania a început să se ţină de burtă şi apoi a început să verse violent. Dintr-odată, Ania a căzut pe asfalt. Lumea s-a adunat în jur. M-am grăbit să văd ce s-a întâmplat, dar când am ajuns, Ania era moartă. În ziua respectivă, mi-am dat seama de un lucru care mi s-a părut şocant. Când am ajuns în faţa Monumentului, Remus Nowak nu se mai afla acolo.

— Cum de Remus a putut intra în casă?

— Asta ţine de problemele Aniei. Nu am cum să vă răspund. V-am spus, şi eu am rămas surprinsă când l-am văzut.

— Şi unde este domnul Nowak acum?

— În custodia poliţiei. L-au ridicat astăzi dimineaţă, acuzându-l de crimă cu premeditare. Însă nu au reuşit să afle de unde a procurat Remus rădăcina de cucută sau otrava în sine.

— Ştiţi cumva ce meserie are domnul Nowak? continuă Storm cu întrebările.

— Lucrează la poliţia capitalei, răspunse cu dezgust femeia. Mă mir că astfel de oameni ajung să ne apere.

— Şi sunteţi absolut sigură de vinovăţia logodnicului Aniei?

— În viaţa mea n-am fost mai sigură de ceva. Ştiţi, domnule Storm, noi femeile avem o intuiţie remarcabilă, iar mie nu mi-a dat niciodată greş.

Storm se ridică şi îşi puse cana de ceai goală pe tava aflată pe măsuţa din cameră. După ce se asigură că nu făcuse mizerie, se întoarse cu faţa spre Timea, zâmbind.

— Doamnă, vă mulţumesc pentru toată sinceritatea de care aţi dat dovadă şi pentru încrederea pe care mi-aţi oferit-o. Nu o să regretaţi ceea ce aţi făcut. O să mă asigur că X va afla aceste detalii şi, cu ajutorul lor, va rezolva

cazul. Şi încă un lucru: să fiţi sigură că aţi făcut ce trebuia când l-aţi chemat pe detectiv aici. Aţi avut mare noroc că eu trebuia oricum să ajung în Budapesta pentru conferinţă.

— Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să-mi clarific nişte lucruri şi sper ca Mr. X să ajungă la o concluzie satisfăcătoare în urma aflării acestor detalii. Probabil va ajunge mâine aici, deoarece m-a asigurat că se va întoarce pentru a discuta şi cu mama mea. Până atunci aţi putea sta la mine. Nu ar fi niciun deranj, ba chiar mi-ar face plăcere. Mai ales că, în situaţia de faţă, dumneavoastră sunteţi considerat un criminal fugar.

Timea se ridică de pe canapea şi se îndreptă cu paşi repezi spre Storm, care rămase încremenit. Femeia îşi lipi buzele de ale lui şi prelungi sărutul care devenea din ce în ce mai apăsat. Autorul nu ştia dacă femeia avea nevoie de consolare după toate cele întâmplate, aşa că îi răspunse la sărut cu pasiune.

După un minut întreg în care cei doi nu se dezlipiră unul de altul, Storm întrerupse uşor acel sărut, privind-o în ochii ei albaştri ca seninul.

— Îmi pare rău, se scuză Timea, dar Storm nu o lăsă să spună mai multe. Îşi apăsă din nou buzele de ale ei şi o luă în braţe, aşezându-se amândoi pe canapeaua moale.

Storm nu ştia dacă de dragoste avea nevoie femeia acum, dar corpul îi acţiona din instinct. După minute bune în care se sărutară şi se dezbrăcară, scăpând pe rând de toate accesoriile vestimentare, Timea îi spuse bărbatului:

— Nu ştiu dacă este bine să facem sex acum. Nici măcar nu ne cunoaştem foarte bine.

— Nici nu trebuie, îi răspunse Storm ridicându-se şi sărutând-o din nou. Nu mai făcuse dragoste de mult, dar simţea că o cunoştea pe Timea de o viaţă.

Femeia întrerupse de data aceasta sărutul, uitându-se la bărbatul de sub ea.

— Nici eu nu ştiu dacă este bine, spuse în cele din urmă Storm, dar vom afla.

Capitolul 10

Joi, ora 9: 43

Storm nu mai dormise aşa bine de multă vreme. Noaptea trecută fusese foarte intensă atât pentru el, cât şi pentru Timea. Deşi făcuseră dragoste, hotărâseră să păstreze totul secret. Nu voia ca relaţia asta să devină serioasă.

În timp ce îşi bea cafeaua, autorul auzi o sonerie la uşă. Se ridică de la masă şi se îndreptă spre holul de la intrare. Când deschise uşa, fu plăcut surprins să observe că în prag aştepta nimeni altul decât bunul lui prieten, X.

— Mă bucur să văd că eşti bine şi ferit de ochii poliţiei, începu X, intrând în casă.

Storm închise uşa şi îl urmă. Un lucru îi atrase atenţia la mersul detectivului. Şchiopăta.

— X, nu vreau deloc să mă minţi şi nici să eviţi subiectul. Ce s-a întâmplat ieri şi ce este cu rana de la coapsa dreaptă? Se vede de la o poştă că şchiopătezi.

Detectivul nu răspunse nimic, ci se îndreptă spre fotoliul din sufragerie. Se aşeză şi îşi închise ochii. Cele două pungi violete de sub aceştia accentuau oboseala de pe chipul lui Mr. X. Richard se îndreptă şi el spre celălalt fotoliu şi se aşeză, aşteptând răspunsul detectivului.

— Am fost atacat de o persoană mascată când mă aflam în Piaţa Eroilor. Trebuie să recunosc că şi-a ales bine momentul. Nu mai rămăsese nimeni prin împrejurimi care să asiste.

În acest fel, X îi relată pe rând tot ce se întâmplase din momentul în care atacatorul aruncase înspre el cu cele două cuţite şi până la glonţul pe care l-a tras el însuşi spre omul îmbrăcat în negru.

Auzind toate acestea, Storm rămase aproape fără grai. Se putea oare? Putea fi acelaşi individ care îl împuşcase şi pe Edward? Spera că detectivul îi va putea răspunde la această întrebare. Aşa că nu ezită să-i spună ce i s-a întâmplat şi lui în camera hotelului şi motivul pentru care poliţia îl urmărea acum pentru crimă.

— Nu este nicio îndoială că este unul şi acelaşi individ, concluzionă detectivul.

— Dar de ce ar vrea să scape de noi? Cu ce i-am greşit?

X păru că se gândeşte înainte să vorbească. Avea o singură soluţie la întrebările prietenului său. Şi era posibil să fie singura soluţie.

— Vrea să scape de noi pentru că anchetăm cazul Aniei Weisz. Ştie că eu rezolv toate cazurile pe care le am de rezolvat şi nu vrea să rişte să fie demascat. De asta vrea să ne omoare. În momentul de faţă, consideră că poliţia se va ocupa de tine, deci eşti o ameninţare minimă. De mine va încerca să se descotorosească cu alte ocazii.

— Probabil că ai dreptate, dar ce putem face în situaţia de faţă? Cazul ăsta devine din ce în ce mai încurcat, iar eu, aşa cum ai menţionat şi tu, trebuie să mă feresc şi de poliţie.

X medită puţin asupra a ceea ce avea să spună în continuare. Într-adevăr, cazul de faţă devenea din ce în ce mai încurcat şi mai lipsit de indicii. Dar X refuza să creadă că este de nerezolvat. Toate crimele se pot rezolva, doar că la unele trebuie să îţi dai mai mult silinţa decât la altele.

— Deşi mă bucur că eşti aici şi eşti bine, comentă detectivul, eu nu am venit pentru tine.

— Aţi venit să vorbiţi cu mine, nu-i aşa?

Storm şi X îşi întoarseră simultan capetele în direcţia scărilor ce duceau la etajul superior. Timea Weisz cobora scările îmbrăcată cu un halat de casă, strâns cu un cordon de talia ei suplă. Ochii albaştri parcă străluceau în lumina dimineţii. Părea mult mai odihnită şi mai bine dispusă decât ultima dată când o văzuse detectivul. Părul îi cădea liber pe umeri.

— De fapt, da, răspunse detectivul cu o nuanţă ciudată în glas. Storm realiză imediat schimbarea şi încercă să amelioreze situaţia ce avea să se dezlănţuie.

— X, chiar nu trebuie să…

— Taci din gură, Storm! Nu vreau să aud un cuvânt în momentul ăsta decât dacă vine de la doamna Weisz. În

speranţa că acele cuvinte nu vor fi tot minciuni gogonate. Dar nu-mi imaginez să fie aşa.

— Dacă m-ai lăsa să-ţi explic, încercă din nou autorul, dar X nu se lăsă întrerupt.

— Doamnă, m-aţi minţit cu neruşinare în privinţa multor detalii, spuse X din ce în ce mai înfierbântat, în timp ce Timea se aşeză graţios pe canapea, parcă ignorând morala făcută de detectiv. În primul rând, să lămurim un lucru: dumneavoastră m-aţi angajat să anchetez un caz, iar tot dumneavoastră evitaţi să-mi spuneţi anumite lucruri şi speraţi că mă pot descurca şi fără ele. Şi în al doilea rând: sunteţi sigură că mă vreţi aici?

Timea continuă să-l privească în ochii cenuşii fără nici cea mai mică urmă de intimidare. Rămânea calmă, păstrându-şi o postură dreaptă, fapt ce punea în evidenţă tăria de caracter a femeii. Nici măcar nu îi aruncă o privire lui Storm, în speranţa că acesta îi va oferi sprijin în problema respectivă.

— Cum v-aţi dat seama? întrebă în cele din urmă Timea.

Mr. X îşi reţinu un zâmbet şi îi răspunse cu fermitate:

— Să vă spun ambele variante sau doar una dintre ele?

— Surprindeţi-mă, spuse femeia afişând, la rândul ei, un zâmbet poznaş.

Richard Storm nu mai înţelegea nimic din tot ceea ce se întâmpla. Până mai acum un minut, X se răstea la Timea ca la un adevărat rival, iar acum vorbea pe un ton cât se poate de normal. Poate că încercase doar să o intimideze pe femeia din faţa lor, dar, văzând că nu reuşeşte, a acceptat că Timea pur şi simplu nu putea fi intimidată. Parcă era Mr. X în varianta feminină, gândi Storm, surprinzând asemănările dintre cei doi la unele capitole. Din nou, parcă o cunoştea pe Timea de o viaţă, nu de noaptea trecută.

— Mi-am dat seama că minţiţi de la prima noastră discuţie. Nu cea de la telefon, cea de ieri. De aceea v-am pus o serie de întrebări care se contraziceau unele pe

altele, deci şi răspunsurile dumneavoastră se contraziceau. De exemplu, cum aţi fi putut şti unde a murit sora dumneavoastră dacă nu aţi fi fost acolo să vedeţi cu proprii ochi? De asemenea, cum aţi fi putut preciza ora aproximativă a comiterii crimei – ora 14, dacă îmi amintesc eu bine – dacă nu aţi fi fost de faţă? Însă cred că ştiaţi toate aceste lucruri. Vedeţi dumneavoastră, am mai pus o întrebare la care aţi răspuns foarte deştept, gândindu-vă că v-aţi dat deja de gol cu celelalte răspunsuri pe care mi le-aţi oferit. Am întrebat unde se afla domnul Nowak în timpul comiterii crimei şi dumneavoastră aţi şovăit înainte să răspundeţi. Aţi spus că se afla *probabil* în piaţă, din ceea ce aflaserăţi de la poliţişti.

Dar amândoi ştim că, de fapt, dumneavoastră ştiaţi locul exact în care se afla domnul Nowak, logodnicul Aniei, exact când aceasta a căzut pe asfalt.

X se opri din vorbit şi ceru un pahar cu apă. Storm se grăbi să fi aducă paharul, sperând că cei doi nu aveau să-şi vorbească cât timp el lipsea din cameră. Auzind tot ce spusese X până atunci, Richard îşi spuse că avusese dreptate când afirmase că detectivul deja ştia toate detaliile din spatele minciunii Timeei. Odată ajuns în sufragerie, Storm îi înmână paharul şi se aşează înapoi pe fotoliu. Abia aştepta să audă şi a doua variantă pe care avea să o spună detectivul. Devenea din ce în ce mai interesant.

— Sunt foarte impresionată, domnule detectiv. Aş putea spune că am apelat la cine trebuia în privinţa soluţionării acestui caz. Acum, dacă nu vă supăraţi, am vrea să aflăm şi cea de-a doua variantă de pe urma căreia aţi aflat adevărul.

X îşi luă un răgaz, sorbind din apă cu nesaţ de parcă era licoarea tinereţii. După ce termină primul pahar, ceru să fi fie reumplut, adunându-şi cuvintele pentru cea de-a doua relatare a faptelor. Storm îi făcu pe plac, iar detectivul termină pe jumătate şi celălalt pahar.

— Mersi, prietene. Deci, unde rămăsesem? Astăzi dimineaţă m-am hotărât să mă duc la unul dintre cele trei

restaurante care se află la cinci minute sau mai puţin de Piaţa Eroilor. După cum probabil ştiţi deja, otrava produsă de la rădăcina de cucută acţionează într-un timp foarte scurt. Dar, ca să nu mă înşel, aş vrea să vă întreb ceva, doamnă Weisz. Şi, vă rog, fiţi sinceră. Cum se simţea sau ce făcea sora dumneavoastră când aţi văzut-o în Piaţă?

— Se ţinea de burtă. După vreo un minut în care probabil că a suferit de convulsii dureroase a început să verse interminabil. Apoi a căzut pe asfalt, iar eu am fugit să văd ce s-a întâmplat. Când am ajuns, am constatat că murise.

— Ania a suferit de convulsii pe care dumneavoastră nu aveaţi cum să le vedeţi din cauza mulţimii, luând în considerare faptul că aţi stat probabil ascunsă.

— Aveţi dreptate. Nu am văzut convulsiile, dar medicii legişti au descoperit prin ce stări a trecut sora mea înainte de moarte. Au raportat poliţiei, iar inspectorul ne-a spus nouă.

— Am înţeles. Deci, astăzi am verificat cele trei restaurante în căutarea unui indiciu care să mă ajute să rezolv această crimă. După cum am bănuit de la început, în Piaţa Eroilor nu aş fi avut cum să găsesc nimic care să mă ajute. La fiecare dintre cele trei restaurante am pus aceeaşi întrebare: s-a întâmplat ceva ciudat în incinta restaurantului acum două zile, la ora prânzului? Şi doar la unul dintre ele am găsit un răspuns favorabil. Restaurantul de la intersecţia străzii Dózsa György cu strada Andrássy. Atunci m-am dat seama că şi domnul Nowak omisese cu bună ştiinţă un anumit detaliu. Se pare că logodnicul surorii dumneavoastră a fost foarte emoţionat când a cerut-o de soţie. Unul dintre chelneri mi-a spus că l-a văzut pe Remus Nowak stând în genunchi şi întinzând spre sora dumneavoastră o cutiuţă ce conţinea un inel cu diamant. Când l-am interogat la poliţie, Remus nu mi-a zis şi acest amănunt. Dar e de înţeles. Probabil că nu a vrut să recunoască că este un împiedicat. Mi s-a spus că o doamnă înfăşurată cu un şal pe faţă a intrat cu foarte puţin timp după cei doi îndrăgostiţi. Ospătarul a specificat că doamna

respectivă se purta ciudat. Atunci am ştiut că şi dumneavoastră, doamnă Weisz, vă aflaţi acolo, în restaurant. Acum aţi auzit şi cea de-a doua variantă a poveştii. Dacă mai aveţi ceva de adăugat, acum e momentul.

În cameră se aşternu liniştea. Timea îl privea surprinsă pe bărbatul lipsit de braţul stâng. Nu se aşteptase să afle atât de multe într-un timp atât de scurt. Storm era, de asemenea, surprins de abilităţile prietenului său. Acum total devenea mai clar. Cazul începea să se limpezească.

— Nu v-am spus că, în momentul în care m-am repezit la locul în care căzuse Ania, nu l-am mai văzut pe Remus. Parcă se evaporase.

Nimeni nu spuse nimic în cele ce urmează. Detectivul medită la spusele femeii.

— X, începu Storm, ai în minte vreun posibil criminal?

— Bunule prieten, niciodată nu e bine să concluzionăm când avem atât de puţine date despre o crimă. Ideea este să aflăm ce motiv ar fi avut criminalul ca să o ucidă pe Ania Weisz. Apoi să aflăm posibilităţile de care dispunea. Richard, să ştii şi tu că o crimă se rezolvă ca o problemă de matematică sau de fizică. Se rezolvă pas cu pas. Ce afli la pasul întâi te va ajuta întotdeauna la al doilea pas. Şi tot aşa. Trebuie să ai răbdare. Un lucru ţi-aş putea spune cu siguranţă. Noi nici măcar nu am trecut de pasul întâi.

Timea se ridică graţios de pe canapea.

— Vă mişcaţi cam lent, nu credeţi, domnule detectiv?

Mr. X se ridică la rândul lui şi o fixă cu o privire de gheaţă pe Timea.

— Ştiţi doamnă, impertinenţa nu este o calitate. Însă un lucru pot afirma cu tărie. Domnul

Remus Nowak, logodnicul Aniei, nu este criminalul nostru.

— Poate că trebuie să mai diminuăm această tensiune, nu credeţi? se auzi o voce din cadrul uşii.

Toţi trei îşi întoarseră capetele la unison şi văzură o doamnă cam pe la vârsta a treia, cu părul vopsit în roşcat aranjat frumos pe spate. Ochii îi erau acoperiţi de o pereche de ochelari cu lentile negre şi cu rame subţiri. Buzele subţiri se ridicau formând un zâmbet ce dezvelea un şir de dinţi albicioşi. Purta o rochie obişnuită, de casă, armonizată de culorile jucăuşe ale curcubeului.

— Cred că este timpul să discutăm, Mr. X, spuse Dorika Weisz îndreptându-se spre mijlocul sufrageriei.

Capitolul 11

Îi făcea plăcere să ucidă. Şi ştia că asta avea să facă în următoarea jumătate de oră. Trebuia să se mişte repede, mai ales fiindcă avea să intre într-un Institut medico-legal. În acea zi, avea să ducă la bun sfârşit un plan bine pus la punct.

Tocmai ajunse la intrarea principală a Institutului. Intră ca un om indiferent, nepăsător la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Totul trebuia să se desfăşoare impecabil. Îşi verifică arma de la mijloc, pusă acolo pentru a fi cât mai accesibilă cu putinţă. Nu voia să irosească prea multe gloanţe, dar avea s-o facă dacă se dovedea necesar.

Trecea pe lângă poliţiştii şi medicii indiferenţii fără să-i pese dacă este observat sau nu. Se simţea ca o fantomă în lumea celor vii. Deşi rana piciorului îl făcea să se mişte mai greu, nu îi dădea deloc atenţie.

Destinaţia lui se afla în cealaltă aripă a Institutului. Cea în care se găsea trupul neînsufleţit al Aniei Weisz. Încerca să-şi controleze mişcările astfel încât să nu atragă atenţia asupra lui. Avea tendinţa să se grăbească şi asta nu-l ajuta deloc în situaţia de faţă. Înainte de a se aventura în gura lupului, se documentase foarte mult în privinţa planului clădirii. Reţinuse fiecare cotitură pe care o avea de făcut.

În zece minute de la intrarea în Institut, ajunse la

destinaţie. Deschise uşile duble şi se bucură în sinea lui când văzu că în mijlocul încăperii se afla numai o persoană îmbrăcată cu un halat imaculat. Uitase până şi de rana care îl încetinea constant şi îl obosea pe măsură ce suprasolicita piciorul.

— Domnule, ce aţi păţit la picior? spuse legistul văzând pe cineva că intră în încăpere. Şchiopătaţi! Lăsaţi-mă să vă ajut!

Şi se îndreptă spre bărbatul rănit cu intenţia de a-l sprijini. Însă pe buzele rănitului se ivi un rânjet malefic. Îşi strânse mânerul pistolului şi spuse:

— Tu o să ai nevoie de ajutor.

Scoase arma şi o îndreptă spre bărbatul aflat în faţa lui. Medicul îngheţă din cauza şocului. Îl văzu pe bărbatul rănit apropiindu-se cu pistolul aţintit încontinuu spre el.

— Dacă scoţi cel mai mic sunet, te omor. Ai înţeles? Medicul aprobă din cap.

— Acum, ai putea coopera şi să-mi spui unde este corpul Aniei Weisz.

Legistul se îndreptă spre frigiderele în care se găseau trupuri neînsufleţite şi deschise una. Scoase din aceasta un fel de targă pe care se afla un corp de femeie. Sângele i se scursese din obrajii care rămăseseră la fel de albi ca halatul medicului. Ania arăta aproape ca atunci când era vie.

Bărbatul înarmat schiţă un zâmbet şi îndreptă pistolul spre capul legistului. Fără nici cea mai mică remuşcare, trase. Sângele sări peste tot în încăpere. Imaginea i-ar fi făcut greaţă unui om obişnuit, dar nu şi unui criminal. Se şterse de sângele medicului şi îşi puse pistolul înapoi la mijloc. Se întoarse spre locul unde se găsea corpul Aniei şi se apropie.

* * *

Ervis Denes, un bărbat cam pe la şaizeci de ani, era inspector al poliţiei capitalei. Se ocupa de cazul Aniei Weisz sau cel puţin se ocupase de el până ce decisese că

vinovatul era logodnicul ei. Acum mai trebuia să afle de unde făcuse rost criminalul de otrava de cucută.

Denes era un tip corpolent. Se ştia că nu îi place să facă mişcare, ci mai degrabă să mănânce la fast-food-uri. Deşi atrăgea fel de fel de remarci usturătoare la adresa constituţiei sale, lui Denes nu-i păsa câtuşi de puţin, fiind foarte puţin sensibil la părerea celor din jur. Prin muncă şi ambiţie, ajunsese unul dintre cei mai respectaţi inspectori criminalişti din Ungaria. Nu aştepta niciodată părerea altora, dând uneori dovadă de impulsivitate. Era recunoscut pentru mustaţa lui stufoasă.

Acum stătea aşezat în biroul lui din cadrul departamentului de poliţie a capitalei. Purta o cămaşă şi nişte pantaloni de stofă achiziţionaţi, probabil, de la o firmă de renume. Cravata îi era aruncată undeva pe birou.

Nu se simţea în largul lui când vedea că nu poate da de capăt unei probleme minore ca sursa otrăvii, dar nu avea de gând să recunoască nici în ruptul capului că arestase pe cine nu trebuia. Mândria i-ar fi fost afectată, iar el nu avea să permită una ca asta.

Faţa rotundă îi părea obosită. Două cute adânci se întrezăreau pe fruntea cea lată a inspectorului. Nasul acvilin era postat fix în centru feţei şi îi dădea aerul unui om rebel care nu se linişteşte până ce nu îşi atinge scopurile. Ochii cenuşii îi sporeau ferocitatea de care dădea dovadă când rezolva diverse cazuri. Buzele subţiri se ridicau foarte rar în încercarea de a afişa un zâmbet cât de cât acceptabil. Părul îi stătea frumos aranjat pe spate, dat cu un anumit gel.

Se gândea care ar fi putut fi sursele de unde Remus Nowak ar fi făcut rost de otrava în cauză. Verificase şi casa lui şi casa Aniei, dar nici urmă de aşa ceva. Şi atunci, cum ar fi putut un poliţist să facă rost de o otravă letală?

Gândurile îi fură întrerupte de un alt poliţist, un novice s-ar putea spune, care avea o faţă de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Avem o problemă, domnule Denes!

Inspectorul ştia că în asemenea situaţii era bine să

nu pui întrebări. Se ridică din scaunul de piele rotativ şi îl urmă pe tânăr până ce ajunse la Institutul medico-legal unde ştia că se găsea corpul Aniei Weisz. Merse circa cinci minute, sau, mai bine spus, alergase, până ajunse la uşile duble larg deschise. Imaginea îl izbi cu putere ca şi cum un tren de mare viteză intră într-o maşină aflată neglijent pe linia de cale ferată. Însă anii de experienţă îi disipară şocul şi se putu concentra la ceea ce se întâmpla.

Nişte poliţiştii se uitau după fel de fel de urme, iar corpul medicului legist stătea chircit într-o poziţie anormală. Avea o gaură în cap, semn că fusese împuşcat. Denes se apropie şi cercetă capul mortului, observând că glonţul ieşise pe partea cealaltă după ce a perforat creierul. Inspectorul realiză că bietul bărbat fusese împuşcat cu sânge rece de aproape. Acum se punea întrebarea: cine ar fi vrut să omoare un medic legist în toiul zilei?

— Unde este Remus Nowak? întrebă inspectorul fără a i se adresa cuiva anume.

Unul dintre poliţiştii prezenţi îşi scoase de la centură staţia şi repetă cuvintele inspectorului. După un minut de aşteptare, de la celălalt capăt se auzi o voce limpede de femeie:

— Este în celula lui de la subsol, păzit de poliţistul Lazar.

Denes se cutremură la auzul acelor cuvinte. Se gândi că, într-adevăr, i se întâmplase ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată. Se înşelase cu privire la criminal. Arestase pe cine nu trebuia. Totuşi nu avea de gând să o recunoască public. Dar nu se îndoia că persoana care o omorâse pe Ania Weisz era una şi aceeaşi cu cea care îl omorâse pe medicul legist. Altfel, coincidenţa ar fi fost prea mare.

Dar acum se ridica o altă întrebare: dacă nu Remus Nowak era criminalul, atunci cine era?

Capitolul 12

În timp ce inspectorul Denes se gândea cine l-ar fi putut ucide pe medicul legist, Mr. X aranjase în aşa fel încât el şi Dorika Weisz să rămână singuri în sufragerie astfel că Storm şi Timea se retrăseseră la etaj. X luase acea decizie ca măsură de protecţie deoarece se gândea că, dacă Timea ar fi rămas lângă mama ei, Dorika ar fi evitat anumite lucruri care ar fi fost utile în acea anchetă.

— Bună dimineaţa, doamnă! începu X conversaţia.

— Bună dimineaţa, domnule detectiv. Mă bucur că însuşi marele Mr. X anchetează cazul fiicei mele. Poliţia poate fi uneori inutilă în astfel de cazuri, cum probabil că v-aţi dat seama până acum.

X zâmbi, surprins de remarca doamnei Weisz cu privire la forţele poliţiei.

— Mărturisesc că mi-a trecut acest gând o dată sau de două ori prin minte, râse detectivul, dar nu am dat prea mare atenţie. Sincer să fiu, aş dori să continuăm această discuţie la o plimbare. Mi-ar face bine nişte aer proaspăt de dimineaţă.

Şi X se ridică încet de pe fotoliu, simţind furnicături de-a lungul coapsei rănite. Glonţul avusese o precizie de invidiat, dar nu avea timp să se autocompătimească acum pentru ceea ce s-a întâmplat. Gândul că nici criminalul nu avea să se simtă prea bine în zilele următoare îl făcea să suporte mai bine situaţia în care se afla.

— Desigur, răspunse Dorika, afişând un zâmbet ce dezvelea un şir de dinţi albi perfecţi. Puţin aer proaspăt ne-ar face bine amândurora.

Şi se ridică şi ea de pe fotoliu apropiindu-se de uşa încăperii. Detectivul o urmă în tăcere, parcă având grijă să nu facă zgomot. Când treceau pe lângă scările ce duceau la nivelul superior, X se opri şi îl strigă pe Storm, care se prezentă în cel mai scurt timp posibil.

— Ce s-a întâmplat, X?

— Trebuie să-ţi cer o favoare, bunule prieten! Vreau să te duci la restaurantul în care au fost şi cei doi

îndrăgostiţi acum două zile. Timea va avea bunăvoinţa de a-ţi spune numele acestuia. Când ajungi acolo, trage de limbă pe oricine poţi şi spune că eşti un detectiv particular care se ocupă de cazul Aniei Weisz. Află dacă, în decursul acelei zile, vreunul dintre angajaţi s-a purtat ciudat şi găseşte ospătarul care i-a servit pe Ania şi pe Remus. Află şi notează. După care te întorci aici şi ne aştepţi pe mine şi pe doamna Dorika.

Storm nu îndrăzni să întrebe care era motivul spuselor lui X, dar ştia că detectivul avea un motiv foarte bun să-i ceară toate acele lucruri. Aşa că hotărî doar să dea din cap în semn că a înţeles. În sfârşit, avea să mai iasă din rutina de zi cu zi, chiar dacă poliţia încă îl căuta pentru crimă cu premeditare.

X nu mai avea nimic de spus, aşa că se îndreptă spre uşă şi ieşi în stradă. Dorika îl urma la o distanţă foarte mică.

* * *

Timea îi spuse numele restaurantului şi îl ajută să îmbrace haine cât mai comune pentru a nu fi recunoscut de oamenii care, cu siguranţă, ar fi anunţat imediat poliţia.

— Nu vrei să vii şi tu cu mine? întrebă Storm cu o privire rugătoare.

— Nu pot. Mai am de aranjat prin casă. Doar ştii că mama nu vede, deci nu poate trebălui prin locuinţă. Mergi şi află ce ţi-a spus Mr. X să afli, apoi întoarce-te. Nu te lungi cu vorba pentru că s-ar putea să-şi dea seama că tu doar te dai drept poliţist şi…

Dar Timea nu mai apucă să-şi termine vorba. Storm îşi apăsă buzele de ale ei şi o sărută cu pasiune. Când se dezlipiră unul de celălalt, Timea şopti:

— Ai grijă!

— Nu am mereu?

* * *

Mr. X şi Dorika Weisz se îndreptară spre Parcul Oraşului, unul dintre cele mai mari spaţii verzi din oraş. Dorika îi spuse că parcul poate rivaliza şi cu Insula Margareta, dar X nu venise acolo pentru a vedea monumente şi edificii istorice sau religioase, cu atât mai puţin pentru a vizita spaţiile verzi ale acelei capitale.

Când trecură de Monumentul Milenar, Dorika îşi îndreptă privirea spre detectivul care simţi că acea privire îl poate pătrunde chiar şi prin acei ochelari negri ca smoala.

— Care este adevăratul motiv pentru care m-aţi scos din casă?

Mr. X fu luat prin surprindere de acele cuvinte. De unde putea oare să ştie sau măcar să bănuiască că el ieşise din casă cu un scop bine fixat în minte? Dar acum nu mai exista loc de prefăcătorii. X o ajută pe Dorika să se aşeze pe o bancă lângă lacul din parc şi se grăbi să ia loc şi el lângă femeie.

— Păi, cred că nu mai are rost să vă păcălesc. Adevărul este că v-am scos din casă deoarece în sufragerie sau poate în toată casa există microfoane. Desigur, aceasta este doar o presupunere. Şi cred că cel care a ucis-o pe fiica dumneavoastră este responsabil pentru ele. Sunt prea multe coincidenţe la mijloc. Acest om ne-a ascultat toate discuţiile şi a ştiut când să acţioneze.

Dorika părea impasibilă la faptul că se aducea în discuţie criminalul fiicei sale. Se răsuci înspre X şi spuse:

— Încă o întrebare, Mr. X. De ce aţi vrut să fim lăsaţi singuri în sufragerie?

— Pentru ca răspunsurile dumneavoastră să nu fie influenţate în vreun fel de prezenţa fiicei dumneavoastră în încăpere. Vedeţi, doamnă Weisz, eu ştiu că sunt anumite lucruri legate de trecut pe care nu aţi vrut să le mărturisiţi niciuneia dintre fiicele dumneavoastră. Probabil că v-aţi simţit rău gândindu-vă că trebuia să le minţiţi în faţă, dar vă alina gândul că tot ceea ce făceaţi era strict necesar. Greşesc?

Dorika părea înmărmurită. Nu îşi putea imagina cum

de un detectiv o citise atât de bine. Nici măcar nu menţionase vreo legătură din trecut. Nu i-a oferit niciun indiciu şi totuşi X ştia unele amănunte care nu ar fi trebuit ştiute.

— Cum de aţi ştiut? reuşi să îngaime Dorika, încă paralizată de şoc.

— Nu a fost greu deloc. Timea vă poartă un respect profund şi o dragoste nemărginită. Asta a fost uşor de descoperit în urma analizării comportamentului ei. De asemenea, dumneavoastră aţi fi vrut ca Timea să rămână în timpul interogatoriului pentru a nu fi nevoită să daţi explicaţii pe care nu aţi fi vrut să le daţi. Să o spunem direct acum, aţi folosit-o pe propria fiică ca un paravan, sau, mai bine zis, aţi încercat să o folosiţi.

Dorika nu mai răspunse la acuzaţiile usturătoare aduse de detectiv. Nici nu avea rost să nege. Tot ce auzise din gura bărbatului de lângă ea era adevărat, de la cap la coadă. Simţi cum obrajii îi iau foc de ruşine.

— Acum că am lămurit şi acest mic detaliu, putem să continuăm discuţia. De exemplu, aţi putea să îmi spuneţi cu ce le-aţi mai minţit pe fiicele dumneavoastră.

Dorika continuă să ţină capul în bărbie. Oare putea avea încredere în omul de lângă ea? Acum nu avea cum să ştie, dar voia să-i dea o şansă reală detectivului. Aşa că îşi duse şovăind mâna la ochelari şi îşi ridică capul. Dădu jos perechea de la nas, dezvăluind nişte ochi albaştrii azurii pătrunzători. Se uită fix la X, susţinându-i privirea cum putea ea mai bine.

— Nu sunt oarbă, spuse într-un final doamna Weisz. Nu sunt şi nu am fost vreodată.

Capitolul 13

Ora 11

Auzise zgomotul uşii atunci când autorul ieşise în stradă. Acum era momentul să treacă la treabă. Timea rămăsese singură în casă, departe de oricine ar fi putut

auzi ce se întâmplă în casă. Aşa că se furişă cu o agilitate ieşită din comun pentru cineva care fusese grav rănit la picior.

Analiză intrările posibile în locuinţă şi găsi că cel mai bine ar fi să coboare în pivniţa casei, care avea două intrări: una în casă şi una în curtea casei. Forţă încuietoarea care, după vreo două minute de chin, a fost învinsă, dezvăluind criminalului drumul spre victima sa.

Coborî cu atenţie cele douăsprezece trepte printr-un fel de tunel îngust, cât să încapă o singură persoană prin el. Neavând nicio sursă de lumină, păşea cu grijă prin întunericul ce risca să te înghită cu totul. Deşi ar fi putut lăsa uşa a cărei balama o forţase cu puţin timp în urmă deschisă şi astfel permiţând luminii să intre în tunel, hotărâse să nu dea de bănuit posibililor trecători.

Încerca să ignore durerea tot mai acută ce provenea de la rană, ajungând, în cele din urmă, în subsolul propriu-zis. Bâjbâi prin întuneric ţinând tot timpul mâinile în faţă, în speranţa că ar fi putut evita un obstacol şi a nu se împiedica. Mulţumi faptului că Timea era o femeie ordonată, care nu lăsa lucrurile dezordonate, fie acestea şi în subsolul casei.

Criminalul reuşi să ajungă la şirul de trepte care urcau înspre parterul locuinţei. Urcă repede treptele, entuziasmul făcându-l să gâfâie numai gândindu-se la ceea ce avea să facă. Ridică uşor trapa şi lumina îl orbi pentru câteva secunde.

După ce îşi reveni, ridică complet trapa şi observă că se afla într-un fel de cămară. Lăsă trapa să cadă, făcând cât mai puţin zgomot, apoi se îndreptă spre uşa care dădea, după toate probabilităţile, în holul principal. După ce întredeschise uşa care scârţâi uşor, bărbatul auzi nişte cuvinte care veneau parcă din bucătărie. Se îndreptă într-acolo şi se postă lângă uşă, pentru a auzi mai bine.

— Trebuie să te întorci, se auzi un glas de femeie care îi aparţinea Timeei, pentru că am ceva important să îţi spun. Este legat de sora mea. Ania s-a comportat mai ciudat în ultima vreme, dar nu i-am dat importanţă. Însă,

după ce ai plecat, m-am dus în camera ei şi am mai găsit ceva. Ania lua…

Dar nu mai apucă să îşi termine vorba. Criminalul deschise repede uşa şi se repezi la femeia care scăpase din mână telefonul. O prinse de gât şi o sufocă până ce aceasta îşi pierduse cunoştinţa.

Din telefonul scăpat se mai auzea o voce disperată, care părea să gâfâie:

— Timea, Timea… Răspunde!

Bărbatul şchiopătând se aplecă şi luă cu grijă telefonul.

— Nu mai alerga. Nu o să-i mai auzi vocea pentru foarte mult timp de acum încolo. Şi închise. Puse mobilul în buzunarul jeanşilor şi o săltă pe Timea, care era în continuare leşinată.

Capitolul 14

Mr. X rămase impasibil la cuvintele doamnei Weisz. Arăta de parcă ar fi ştiut dinainte ce tocmai îi spusese femeia. Dar nu era aşa. X luase de bună afirmaţia cum că Dorika Weisz era oarbă şi nu ar fi avut niciun motiv să nu o creadă. Se gândi că, pentru moment, cel mai bine ar fi fost să întrebe lucruri obişnuite, legate aparent de cazul fiicei sale. Deşi detectivul ştia foarte bine că multe legături se făceau între trecut şi prezent.

Nici Dorika nu era în apele ei. Faptul că îi spusese unui necunoscut ce nu spusese nici măcar fiicelor sale o făcea să regrete vorbele sale. Iar faptul că detectivul nu părea nici de departe surprins de afirmaţia ei o făcea să-şi întărească regretele.

— Ce relaţie aveaţi cu fiicele voastre? întrebă X, schimbând radical firul discuţiei.

— Mă pot lăuda că fetele mele mi se puteau destăinui liniştite. Dacă aveau vreo problemă sau vreo remuşcare veneau la mine pentru a-mi cere sfatul. Într-

adevăr, şi mie mi se părea un lucru mai ciudat, dar, în acelaşi timp, îmi făcea plăcere.

— Deci fiicele dumneavoastră veneau să vă cereau sfatul. Îmi puteţi povesti un astfel de moment în care Ania v-a cerut sfatul? Ceva care ar ajuta la rezolvarea acestui caz?

După un moment de gândire, Dorika spuse:

— Nu, nu îmi amintesc nimic care ar fi putut să ajute la rezolvarea acestui caz. Îmi pare rău. Mr. X nu se lăsă păcălit. În toată cariera lui avusese în faţa lui diverşi oameni care spuseseră acelaşi lucru ca şi Dorika. Mulţi spuseseră că nu ştiu nimic sau că nu îşi amintesc, dar la sfârşitul cazului recunoşteau totul. Mărturiseau ca şi când ar fi fost la spovedanie. Aşa că X se hotărî să afle totul atunci.

— Doamnă, v-am demonstrat cu puţin timp înainte că pot anticipa minciuna unei persoane. Aşa că să trecem de etapa în care dumneavoastră mă minţiţi, spunându-mi în faţă baliverne. Mai întreb o singură dată: aveţi să spuneţi ceva despre Ania?

Dorika ezită, cântărindu-şi variantele, însă fuse întreruptă de următoarea remarcă a detectivului:

— Ochii vă dau de gol!

Femeia uitase că nu mai purta ochelarii cu lentile negre. Se mulţumi să zâmbească, spunându-şi că trebuia să mărturisească anumite lucruri. Bărbatul din faţa ei îi demonstrase că nu putea fi păcălit.

— Ania avea un alt iubit. Îl cheamă Boris Mazur. A venit din Moscova în Budapesta acum câteva luni. S-au întâlnit şi s-au îndrăgostit, dar ea era într-o relaţie cu Remus, aşa că s-au hotărât să fie amanţi. Eu am aflat atunci când a venit la mine cu întrebarea: ce ar trebui să fac? Nu i-am putut răspunde pentru că nu am ştiut cum. I-am spus numai să-şi asculte inima.

X asculta fără să schiţeze niciun gest. Trebuia să se întâlnească cu amantul victimei. Şi asta cât mai curând. Dar trebuia să mai pună o întrebare:

— Cu ce se ocupă domnul Mazur?

— Lucrează la farmacie, dar mai are şi un hobby. Îi place botanica. Nu ştiu dacă asta ajută la ceva, dar m-am simţit îndreptăţită să vă mărturisesc.

— Aţi făcut foarte bine, doamnă Weisz. Este un detaliu semnificativ.

X simţea că aerul rece al zilei îi făcea bine la creier. Simţea că poate gândi mai mult, punând cap la cap tot ce aflase sau bănuise legat de acest caz. Mai trebuia să interogheze câteva persoane şi gata. Sau cel puţin aşa credea el. Nu ştia că, peste numai o oră, tot optimismul lui va fi risipit.

— Doamnă Weisz, să continuăm. Când v-aţi văzut fiica ultima dată?

— Acum o lună.

— Şi unde aţi fost plecată, dacă îndrăznesc să aflu?

— În România, la Sibiu. A fost o conferinţă legată de un acord dintre editurile de la noi şi cele din străinătate. Dacă doriţi, îi puteţi spune un fel de schimb de experienţe.

X se gândi ce ar mai fi trebuit să o întrebe pe Dorika, dar curiozitatea îl învinse.

— Aş dori să vorbim despre această farsă foarte bine jucată legată de vederea dumneavoastră.

— Domnule detectiv, să fim serioşi. Asta nu are nimic în comun cu acest caz. Şi de aceea nu sunt obligată să vorbesc despre acest fapt.

Tonul hotărât nu îl făcu pe X să renunţe, ba îl întărâta şi mai mult. Aşa că apelă la ceva neprofesional: şantajul.

— Doamnă, dacă nu vorbiţi, mă voi vedea nevoit să fi spun totul Timeei. Şi nu cred că v-aţi dori asta.

— Dar ăsta este şantaj, rosti cu indignare Dorika. Cum vă permiteţi, domnule? Sunteţi în slujba legii şi şantajaţi persoane pentru a vă atinge scopurile.

Ultimele cuvinte fură rostite cu repulsie. Dorika dădu să se ridice, dar X nu renunţă:

— Aveţi grijă ce faceţi! Eu vă sfătuiesc să vorbiţi acum, fără menajamente. Şi dacă ce ascundeţi are o legătură câtuşi de mică cu acest caz, caz al morţii Aniei,

fiica dumneavoastră, atunci vă asigur că voi afla. Şi v-am demonstrat şi astăzi de ce sunt în stare. Şi încă ceva, continuă X cu asprime în glas, mă voi asigura să fiţi închisă pentru ceva vreme dacă acea legătură există şi nu mi-o spuneţi chiar acum.

Dorika realiză că detectivul era foarte serios când spunea toate acele lucruri. Şi nu ştia cum ar putea să scape de acea problemă. În final, se hotărî să spună adevărul despre trecutul ei, ştiind că îi va lua ceva vreme.

— Bine, Mr. X, dar atât veţi auzi de la mine în această anchetă, începu femeia aşezându-se din nou pe bancă.

— De acord, dar să facem o înţelegere. Eu pun întrebări şi dumneavoastră răspundeţi strict la ce vă întreb eu. Este o regulă foarte simplă.

Ochii femeii scăpărau de furie, riscând să-i iasă din orbite.

— Prima întrebare: cu ce v-aţi ocupat înainte de a vă ocupa de editură?

— Am lucrat în Serviciile de Spionaj Maghiare, răspunse Dorika prompt.

— A doua întrebare: de unde tot secretul cu orbirea dumneavoastră.

— Aici este o poveste mai lungă, aşa că sper să aveţi timp să ascultaţi. X afirmă din cap şi aşteptă răspunsul femeii.

— Cu puţin timp înainte să mă retrag, am mai primit o misiune. Trebuia să ucid un alt spion învinuit de transferare de date secrete ale Ungariei spre altă ţară. Ţineţi minte, pe vremea aceea URSS încă exista. Problema a fost una singură. Acel spion a fost descoperit ca fiind de partea ruşilor. Era acelaşi spion de care mă îndrăgostisem cu mai puţin de un an înainte. De aceea am încercat să evit misiunea de a-l înlătura. L-am avertizat cu puţin timp înainte ca guvernul maghiar să oficializeze misiunea şi l-am asigurat că altcineva, nu eu, va primi acea îndatorire. Totodată, i-am spus că poate face ce vrea cu acea persoană. Am găsit o spioană mai tânără decât mine,

dornică să se afirme, şi i-am promis că dacă se dă drept mine şi participă la misiune, va fi promovată. Femeia avea talent actoricesc. Putea foarte uşor să copieze înfăţişarea altcuiva.

Dorika se opri să ia o gură de aer şi continuă:

— În timpul misiunii, ea a fost prinsă. Spionul rus a dus-o undeva într-un subsol şi, fiind asigurat că nu eu eram acea femeie din faţa lui, a vrut să o omoare. Restul nu mai ştiu, dar femeia a scăpat cumva din mâinile lui. Însă un accident teribil a lăsat-o fără vedere. Mai apoi am aflat că spioana şi-a pierdut vederea din cauza unor substanţe acide. Nu am vrut să aflu mai multe. Tot ea a susţinut că rusul a murit. Eu am hotărât să pretind că nu mai am vedere datorită accidentului suferit de femeia aceea. Şi am reuşit să păstrez acest secret până acum.

Mr. X auzise destul, aşa că se decise să continue cu întrebările.

— Cum îi chema pe femeie şi pe rus?

— Pe femeie o chema Tanya, iar pe rus, Lyov Stefanov.

— Asta se întâmpla cam pe la…

— Pe la 1988,1989.

— Câţi ani avea femeia care s-a dat drept dumneavoastră?

— Vreo douăzeci şi patru.

— Aţi observat vreo schimbare în atitudinea fiicei dumneavoastră înainte de a pleca la conferinţă?

— Nu. Se comporta perfect normal.

X îşi spuse că nu mai avea ce să o întrebe pe Dorika, dar un gând îl fulgeră şi mai făcu o încercare:

— Ce sentimente aveţi pentru domnul Stefanov?

Dorika şovăi, dar răspunse:

— Îl iubesc, domnule detectiv şi îmi doresc să-i fiu alături orice ar fi.

— Fiţi liniştită, doamnă Weisz, secretele vor rămâne secrete. Şi ar mai fi ceva. Chiar dacă susţineţi că v-am şantajat, oricum nu aş fi spus nimănui de această minciună legată de vederea dumneavoastră. Din punctul meu de

vedere, puteţi să păstraţi secretul. Orice detectiv respectă confidenţialitatea faţă de client.

— Vă mulţumesc, Mr. X, spuse Dorika cu calm.

Liniştea ce se aşternu pentru câteva momente peste cei doi fu întreruptă de zgomotul telefonului mobil al doamnei Weisz. Aceasta îl scoase dintr-un buzunar şi răspunse. După nici cinci secunde, femeia îi înmână telefonul detectivului care îl duse la ureche.

— Cine este?

— Sunt Storm. X, întoarce-te la casa Weisz. Timea a fost răpită.

Capitolul 15

Ora 11: 45

Denes îl eliberase cu puţin timp în urmă pe Remus Nowak. Inspectorul le explicase celorlalţi colegi de ce trebuia să îl elibereze pe domnul Nowak. Poliţia nu mai avea nicio dovadă care să îl incrimineze. Până la proba contrarie, Remus avea să fie liber.

După ce rezolvă acest aspect legat de posibilul criminal, inspectorul se întoarse în biroul lui şi se aruncă pe canapeaua moale. Îşi puse mâinile în cap, neştiind ce să mai facă. Se gândea că poate vârsta înaintată îşi cerea tributul.

Dar Denes nu voia să renunţe. Se încăpăţâna să rezolve acel caz cu mai multe ramificaţii. Deşi tehnologiile avansate permiteau verificări ale amprentelor, era clar că adevăratul criminal nici nu se atinsese de medicul legist.

Inspectorul îşi tot punea o întrebare în minte: cum de avusese cineva atâta tupeu încât să ucidă într-un Institut împânzit de poliţişti şi medici? Şi şi-ar fi dorit să poată răspunde la propria lui întrebare.

Zgomotul uşii îl făcu să tresară şi îşi întoarse privirea înspre sursa zgomotului. Poliţistul din faţa lui arăta îngrozit.

— Domnule, cred că avem descrierea criminalului.

Dacă zgomotul uşii îl făcu să tresară, Denes sări de-a dreptul în picioare când auzi cuvintele poliţistului.

— Spune odată, ce tot aştepţi?

— Păr alb, îngrijit. Faţa ovală. Ochii verzi. Şchiopăta vizibil. Asta este tot ce am aflat de la cei care spun că l-au văzut.

— Eşti sigur că era criminalul?

— Foarte sigur, domnule inspector. Am analizat urmele de încălţăminte de la locul crimei.

Călca mai apăsat pe piciorul stâng. Urmele de la piciorul drept erau aproape insesizabile.

— Nu cred că ar avea rost să îl dăm în urmărire. Se poate deghiza foarte uşor şi poate să-şi pună lentile de contact. Prea multe riscuri. Şi, în plus, poate că omul respectiv doar simula şchiopătatul.

— Atunci este un actor foarte bun dacă simula atât de bine, spuse agentul cu nesiguranţă în glas.

— De Richard Storm aţi mai auzit ceva? întrebă Denes, schimbând brusc subiectul.

— Se spune că a fost văzut la restaurantul în care Remus Nowak a invitat-o pe doamna Ania

Weisz în ziua crimei.

Inspectorul căzu pe gânduri. Dacă Richard Storm, un criminal fugar, mişuna pe la locul crimei, se ridicau două probleme. Unu la mână: domnul Storm avea vreo legătură cu moartea Aniei Weisz. Doi: Mr. X se afla în Budapesta şi se ocupa şi de acest caz.

De la început, bănuia că autorul nu era un criminal. Şi, până atunci, intuiţia nu îl înşelase. Aşa că luă în calcul a două variantă.

Ervis Denes era cunoscut pentru faptul că nu îi plăcea concurenţa. Aşa că acţiona în consecinţă.

— Nu mai vreau să-l urmăriţi pe Richard Storm. Du-te la Institutul medico-legal şi verifică ce s-a aflat până acum legat de cine a intrat acolo şi l-a împuşcat pe legist. Vreau să am cunoştinţă de orice lucru straniu care să-l fi motivat pe criminal să ucidă din nou. Aştept explicaţii la întoarcere.

Şi, spunând acestea, inspectorul se îndreptă spre uşă.

— Domnule, unde vă duceţi? mai întrebă poliţistul când văzu că Denes se îndrepta spre ieşirea din secţia de poliţie.

— Să fac o vizită doamnei Weisz.

Capitolul 16

Ora 12

Ar fi timpul să aduc la cunoştinţă cititorilor evenimentele în care a fost implicat autorul nostru, Richard Storm, de când s-a despărţit de Timea.

Odată plecat, sperând că se deghizase cât mai bine cu putinţă, Storm se îndreptă cu paşi repezi spre restaurantul în cauză. Se decise să încerce o abordare directă deoarece, luând-o pe ocolite, i-ar fi adus numai o pierdere de timp.

Autorul intră în restaurant la cinci minute de când o sărutase pe Timea. Atmosfera liniştită îl făcu pe Storm să zâmbească în sinea lui, gândindu-se că locul era perfect pentru o cerere în căsătorie. Numai de n-ar fi fost acel incident cu inelul cu diamant.

Un ospătar se apropie de el şi îl întrebă ceva, însă Storm nu înţelegea maghiara, aşa că se mulţumi să dea din cap în semn că nu. Se îndreptă spre un bărbat care dădea aerul că el era şeful restaurantului.

— Ce doriţi? întrebă şeful într-o engleză stâlcită.

— Aş vrea să discutăm câteva minute între patru ochi. Se poate?

— Da, desigur.

Şi îi arătă lui Storm o masă mai îndepărtată, unde nimeni nu ar fi putut să audă ce vorbeau. Se aşezară unul în faţa celuilalt, pe nişte scaune făcute din lemn şi acoperite cu huse din piele.

— Aş vrea să vorbim despre incidentul de acum două zile. Aţi auzit de moartea tinerei fete care a fost cerută, ce-

i drept, cam stângaci, în căsătorie?

— Da, am auzit. Dar cine sunteţi dumneavoastră să mă supuneţi unui interogatoriu?

— Sunt un detectiv particular. Mă ocup de cazul tinerei fete.

În acel moment, lui Richard îi bătea inima să-i spargă pieptul în aşteptarea răspunsului şefului. Deşi la început se arătase sceptic, expresia feţei acestuia se însenină.

— Deci, ce doriţi să întrebaţi?

Bucuros că fusese crezut, autorul îşi intră în rol.

— Ştiţi cum îl cheamă pe cel care i-a servit pe cei doi îndrăgostiţi?

— Da, desigur. Este un ospătar foarte bun. Îl cheamă Orlov.

— Şi credeţi că acest Orlov s-a comportat mai ciudat în acea zi?

— Nu aş spune ciudat, numai că a întârziat la muncă. Nu i s-a întâmplat asta niciodată. Şi a plecat foarte devreme. Dacă stau să mă gândesc, a plecat imediat ce i-a servit pe cei doi îndrăgostiţi de care vorbeaţi adineaori.

Richard păru sceptic la auzul cuvintelor bărbatului din faţa sa.

Plin de repulsie, şeful restaurantului se ridică în picioare, dărâmând scaunul pe care stătuse. Storm se gândea că omul poate risca un atac de furie.

— Doar nu insinuaţi că cel mai bun angajat al meu ar fi un criminal.

— Nu, nu! Staţi liniştit, domnule. Nu insinuăm nimic, doar anchetăm un caz şi ne simţim obligaţi să aflăm tot ce este posibil cu privire la acesta pentru a-l rezolva în timpul cel mai scurt.

Şeful se calmă şi se aşeză pe un alt scaun, fără a se chinui să îl ridice pe acela dărâmat.

— Angajatul dumneavoastră, acest domn Orlov, a venit la muncă ieri sau azi? continuă autorul cu întrebările.

— Nu, nu a venit. Situaţia asta devine cam ciudată. În orice caz, domnule poliţist, asta e tot ce am putut să vă

ofer. Acum, dacă nu vă supăraţi, trebuie să merg la muncă.

Storm aprobă şi se ridică odată cu omul din faţa lui.

— Încă o întrebare, domnule poliţist. Care este numele dumneavoastră?

— Domnul Hall, improviză Richard pe moment, mulţumit că avea să iasă din acel restaurant. Şeful îi zâmbi şi îl conduse la ieşirea din restaurant.

— Mulţumesc pentru răspunsuri, spuse Storm şi ieşi.

La numai un minut de când părăsise clădirea, telefonul îi sună şi glasul Timeei se auzi la celălalt capăt:

— Trebuie să te întorci. Am ceva important să-ţi spun legat de sora mea. S-a comportat cam ciudat în ultima vreme, dar nu i-am dat importanţă. Însă, când m-am dus în camera ei am găsit ceva. Ania lua…

Însă după aceea nu se mai auzi decât un zgomot ciudat, după care linişte.

Storm începuse să alerge, izbindu-se de oamenii care îi ieşeau în cale şi îl încetineau. Strigă în telefon:

— Timea, Timea… Răspunde!

După care o altă voce îi răspunse, o voce de bărbat care îl făcu să îngheţe.

— Nu mai alerga. Nu o să-i mai auzi vocea pentru foarte mult timp de acum încolo.

După care se termină conversaţia.

Vocea pe care o auzise, cea de bărbat, era a aceluiaşi bărbat care îl omorâse pe Edward, editorul său, cu numai două zile în urmă.

* * *

Mr. X şi Dorika Weisz ajunseră foarte repede la casa de la Dózsa György 25. În timp ce Storm stătea în sufragerie, X cotrobăia prin camera Aniei în speranţa găsirii unui indiciu. Dar nu dădu peste nimic. Atunci peste ce dăduse Timea în acea cameră atât de important încât să îl sune neapărat pe Storm?

Dorika Weisz nu părea câtuşi de puţin tristă cu

privire la răpirea singurei sale fiice rămase în viaţă. Dar se vedea clar că în spatele ochilor se iveau lacrimi pe care încerca să le ţină în frâu. Detectivul se minuna de fiecare dată când găsea la cineva o tărie de caracter asemănătoare. Admira acele persoane şi le respecta.

— Ai găsit ceva? întrebă Richard când îl văzu pe X intrând în sufragerie.

Mr. X nu îi răspunse, dar Storm îşi dădu seama că prietenul lui eşuase. Şi totuşi, ultimele cuvinte ale Timeei îi răsunau clar în minte: „Când m-am dus în camera ei, am găsit ceva”. Ce era acel ceva? Asta era o întrebare la care trebuia să răspundă, şi încă repede.

Detectivul se îndreptă spre mama îndurerată şi întrebă:

— Doamnă, ştiţi că aţi menţionat faptul că Ania şi Timea nu prea aveau secrete faţă de dumneavoastră. Îmi puteţi spune unde îşi ţineau ele medicamentele?

— De obicei le puneau pe raftul de medicamente, de aici, din sufragerie. Şi Dorika se ridică şi deschise uşa unui dulap. Dar cred că le mai ţineau şi la ele în cameră.

Detectivul nu mai întrebă nimic şi se îndreptă spre camera Aniei. Storm îl urmări pe X cum bătea cu degetele în pereţi. Autorul nu înţelegea de ce prietenul său verifica pereţii. După ce termină, detectivul afişă o figură dezamăgită. Se întoarse spre Richard şi întrebă:

— Dacă ai păstra un lucru secret, unde l-ai ascunde?

Storm fu luat prin surprindere de această întrebare, dar încercă să se gândească. Îşi muta ochii de la un perete la celălalt, dar nu îi venea nimic în minte. Negă din cap.

— Mă dezamăgeşti, Storm. Nu mi-ai spus tu foarte clar că Timea a găsit ceva în această cameră după ce ai plecat tu? Gândeşte-te puţin. Ce ar fi putut găsi această femeie în această cameră şi ce nu am putea găsi noi?

Autorul părea derutat. Detectivul continuă, cu un aer tot mai dezamăgit:

— Am căutat peste tot, când acel ceva a fost în faţa noastră. Dacă Timea a găsit ceva ce nu am găsit noi, înseamnă că a mutat ceva din această cameră. Ce obiect ţi

se pare că a fost mişcat recent?

Storm pricepu şi îşi mută privirile peste tot prin camera Aniei şi găsi obiectul cu pricina.

— Noptiera de lângă pat.

— Exact. Vezi că poţi să şi observi?

Şi X se îndreptă spre noptiera din lemn de mahon pe care o dădu la o parte. În spatele ei se găsea tot perete, numai că acesta era puţin ieşit în afară. Detectivul deschise mica uşiţă cu dalta şi găsi trei flacoane mici ascunse de întuneric. Scoase unul dintre ele şi citi varianta în engleză.

În tot acest timp, Richard se apropie încet şi desluşi câteva cuvinte scrise pe flacon.

Preparat fabricat pe bază de cucută. Pentru uz intern: astm. A se folosi în prezenţa specialistului.

* * *

Descoperirea făcută dădea o nouă lumină cazului. Dacă Ania lua un medicament care se baza pe cucută, atunci poliţiştii ar fi socotit că fusese o sinucidere, dat fiind faptul că o doză mai mare din acel medicament putea fi fatală. De aceea X hotărî să nu dezvăluie nimic pentru moment. Mai avea însă o nelămurire. Oare Ania chiar suferea de astm? Şi dacă da, cum de nu ştiuse sau nu menţionase nimeni până în acel moment?

Acestea erau întrebări care trebuiau amânate. X ştia că mai trebuia să facă o vizită unei persoane. Logodnicul Aniei, Boris Mazur. Dar o vizită neaşteptată îi amână planurile. În acel moment, Dorika veni la cei doi prieteni şi le comunică faptul că venise inspectorul Ervis Denes, cel care se ocupa de moartea Aniei Weisz.

Mr. X şi Richard Storm se grăbiră să coboare. Înainte de a pleca, însă, detectivul închise micuţa uşă şi mută înapoi noptiera ca şi cum nimeni nu ar fi trecut pe acolo. De asemenea, avusese grijă să ia unul dintre flacoane ca probă pentru viitor.

La parter aştepta deja cunoscutul inspector. Privirea

rece se îndreptă direct înspre Mr. X care i-o întoarse cu şi mai multă antipatie. Inspectorul nu îi aruncă nici cea mai mică privire lui Richard…

— Mr. X, ce surpriză să vă găsesc aici, începu Denes, abordând un calm greu de crezut.

— Inspector Denes, nu ne-am mai văzut de multă vreme. Îmi amintesc că ultima dată aţi dat greş în a prinde un criminal. Şi asta tocmai când lucraţi cu Scotland Yard-ul. Tot în acea perioadă, dacă nu chiar atunci, parcă eu am rezolvat acel caz.

Calmul inspectorului începu să se transforme încet-încet în furie nedisimulată. Lui Mr. X îi făcea plăcere să-şi zdrobească adversarul. De mult timp exista acea antipatie între cei doi, dar nu mai avuseseră ocazia să se întâlnească. De la evenimentul relatat de detectiv, Denes începuse să pună mai mult suflet în cariera lui şi astfel ajunsese unde era acum.

Pentru Storm era o coincidenţă prea mare. Dar se bucura că inspectorul continua să nu îi dea atenţie.

— Mr. X, ce dracu’ căutaţi în Budapesta şi de ce mama dracului vă ocupaţi de cazul meu? Din nou.

Pe buzele detectivului apăru un zâmbet malefic, dar nu avea timp să dea explicaţii inutile, aşa că spuse:

— Mă simt nevoit să-mi explic prezenţa, într-adevăr. Vedeţi dumneavoastră, după ce poliţia a arestat pe cine nu trebuia în ziua crimei, şi anume pe domnul Remus Nowak, doamna Timea Weisz mi-a telefonat rugându-mă să vin repede aici şi să anchetez din perspectivă proprie. În concluzie, se va termina ca data trecută. Eu prind criminalul şi dumneavoastră căutaţi cai verzi pe pereţi.

Storm se miră de cutezanţa pe care o arăta X faţă de inspector, care ar fi putut să-l aresteze pe loc, deşi nu ar fi fost cea mai bună decizie luată până atunci.

— Dacă doriţi să ştiţi, domnul Nowak a fost eliberat astăzi, răspunse Denes după câteva momente în care încerca să-şi controleze furia care pusese stăpânire pe el.

— Şi de ce marele Ervin Denes a luat o astfel de decizie? întrebă detectivul cu ironie în glas. Inspectorul

tăcu pentru alte câteva momente şi se gândi dacă trebuia să-i spună detectivului de moartea legistului., Nu, nu trebuie să-i spun nimic nenorocitului ăstuia”.

— Am considerat că aşa este cel mai bine. Că tot veni vorba despre libertate, domnule Storm, nu mai sunteţi urmărit de poliţie. Nu dumneavoastră aţi împuşcat editorul.

În tot acest schimb de replici, autorul nu fusese deloc menţionat, de aceea fu luat prin surprindere când îşi auzi numele. Tot ce reuşi să spună fusese un mulţumesc, mai mult din reflex decât din recunoştinţă.

— Uite cum facem, Denes. Eu îţi spun un lucru pe care l-am aflat din ancheta mea, iar tu îmi spui un lucru pe care l-ai aflat din ancheta ta.

X lăsă ca vorbele sale să-şi facă efectul scontat, apoi continuă:

— Ania Weisz lua acest medicament, spuse X scoţând flaconul din buzunar. Pentru tine, asta s-ar putea numi sinucidere. O doză mai mare decât cea prescrisă poate fi fatală.

Inspectorul luă în mână flaconul şi îl studie. Citi ce scria pe el şi se lumină la gândul că, într-adevăr, putea fi vorba despre sinucidere.

— Mulţumesc, Mr. X, spuse, într-un final, Denes, deşi fără tragere de inimă. Acum bănuiesc că este rândul meu. L-am eliberat pe domnul Nowak deoarece nu el este vinovatul. Alt bărbat a intrat astăzi în Institutul medico-legal şi l-a omorât pe medicul legist care avea grijă de corpul Aniei Weisz. Remus Nowak a fost sub supraveghere în tot acest timp. A fost păzit de poliţistul Lazar, cu care cred că v-aţi întâlnit când l-aţi interogat pe Remus. Se ştie faptul că asasinul şchiopătează pe piciorul drept.

Mr. X îşi spuse că acelea erau alte indicii care aveau să-i facă cazul mai uşor. Deşi până acum nu avusese sorţi de izbândă, multe lucruri începeau să se lege. Îşi spuse că, dacă Denes credea că Ania se sinucise, va putea lucra mai uşor la acel caz, fără ca poliţia să intervină în vreun fel.

— Şi eu ar trebui să vă mulţumesc, domnule

inspector.

— Dar acum se pune problema cine ar fi avut vreun motiv să-l omoare pe medic.

Detectivul sperase ca acest aspect să nu fie observat de către inspector. Într-adevăr, chiar dacă ar fi fost vorba de sinucidere, de ce ar fi vrut careva să ucidă un medic legist?

— O să verific, spuse Denes şi se îndreptă spre uşă.

După ce uşa a fost închisă de către inspector, cei doi prieteni intrară în bucătărie şi se aşezară la masă pentru a discuta. Amândoi ştiau că venise momentul să discute despre caz. Storm îi povesti despre cele întâmplate la restaurant, iar X despre cele vorbite cu Dorika. Însă nu îi spusese tot, deoarece voia să păstreze anumite detalii doar pentru el. Pentru Richard, cazul devenea din ce în ce mai greu, în schimb, pentru detectiv se lumina.

Ceva îi atrase atenţia lui Mr. X.

Sub faţa de masă se vedea un colţ alb ca de plic. Într-adevăr, după ce trase de el şi îl scoase, gândul lui X se confirmă. Era un plic din care ieşea o foaie, probabil o scrisoare.

X gândi că era un mod cam demodat de a transmite un mesaj. Dar ceva şi mai ciudat îl făcu curios. Pe plic erau notate următoarele cuvinte: Detectivului Mr. X.

Richard se apropie şi dădu să vorbească, dar un semn al prietenului său îl opri. Detectivul scoase foaia din plic şi o despături. În scrisoare erau notate următoarele:

Domnule detectiv, scuzaţi modul învechit de a vă transmite un mesaj, dar nu am încredere în aparatura modernă care poate fi detectată. Încă ceva legat de scrisoare: nu încerca să găseşti al cui este scrisul, deoarece altcineva a scris aceste rânduri.

Mă dezamăgeşti, Mr. X, pentru că nu ai rezolvat încă acest caz. Nu te ridici la înălţimea aşteptărilor mele. Dar probabil te-a cam deranjat glonţul pe care l-am tras în coapsa ta noaptea trecută. Dar să ştii că nici eu nu mă simt mai bine după ce mi-ai făcut tot cu un glonţ, dar şi cu

un cuţit. O să am grijă să îţi întorc favorul. Însă trebuie să recunosc că încă mai ai ţintă, nu ca prietenul tău, Richard Storm. Desigur, l-am transformat într-un criminal de rând, dar a trebuit. Acum poliţia e pe urmele lui, iar eu pe urmele tale. Numai că, în loc să încerc să te ucid, vreau să te las să termini acest caz.

Am vrut să te întreb: nu-i aşa că am făcut o treabă excelentă cu domnişoara Ania Weisz? Dar nici poliţia nu se descurcă şi m-am gândit să te motivez pe tine, care ai mai multă experienţă, deşi nu mi-ai demonstrat asta deloc.

De aceea am răpit-o şi pe doamna Timea Weisz care a suferit, ce-i drept un mic accident. Acest tip de accident se va întâmpla din oră în oră timp de cinci ore. Sper că poţi lucra contra-cronometru. Abia aştept să văd cum te descurci.

P.S.: De la mic la mare!

După ce citi scrisoarea de două ori, i-o înmână şi lui Storm. Doar că nu numai scrisoarea era în acel plic. X îl întoarse cu capul în jos, iar ceea ce căzu de acolo îi urcă autorului stomacul până în gât.

Pe masă căzuse degetul mic al unei mâini drepte.

Capitolul 17

Încă o victorie pentru asasin. Reuşise să o răpească şi să o imobilizeze pe Timea Weisz şi lăsase şi scrisoarea cu micul cadou sub faţa de masă. Toate erau la locul lor acum. Pentru câteva ore, putea fi liniştit că nu va fi descoperit.

Se uită prin încăperea slab luminată şi dădu ochii de Timea care stătea întinsă pe o masă legată de mâini şi de picioare. Criminalul o găsea o femeie frumoasă, de care se putea folosi uşor şi apoi să o omoare. Dar mai trebuia să aştepte aproximativ patru ore.

Dintr-odată, simţi că îl cuprinde o poftă carnală pe care nu o mai simţise de multă vreme. Se gândea că Timea

nu avea cum să se împotrivească. Se apropie de masă şi se uită la faţa ei îngrozită. Se vedea clar că era şocată şi de aceea rămăsese fără grai.

Încet, îşi dădu jos hainele de pe el. Timea devenea din ce în ce mai înfricoşată şi temerea ei avea să se adeverească. Nu i se întâmplase niciodată să fie violată şi, totuşi, se vedea clar că asta era intenţia bărbatului.

Asasinul îi puse un căluş în gură pentru a fi sigur că nu va scoate niciun sunet şi apoi sfâşie hainele de pe ea. Privea cu o poftă de nedescris goliciunea trupului Timeei, care încerca să ţipe, dar, de fiecare dată, căluşul îi cădea şi mai mult pe gât, riscând să o înece.

Asasinul se ridică pe masă şi se aplecă peste femeia imobilizată.

Capitolul 18

Detectivul îşi puse nişte mănuşi de bucătărie şi examină cu atenţie degetul căzut. Ideile veneau una după alta, toate rotindu-se în jurul gândului că asasinul era, din punct de vedere psihologic, nebun. Dar X ştia că un om nebun nu poate pune la cale astfel de crime care să-i acopere orice urmă.

Degetul era într-o stare bună. Sângele nu mai curgea, deci probabil că fusese tăiat cu ceva vreme în urmă, poate o oră.

Storm nici nu se gândea să rămână în aceeaşi încăpere cu degetul Timeei. Nu numai că îi venise rău de mai multe ori în ultimul sfert de oră, dar şi vărsase o dată. Greaţa pusese stăpânire pe el, iar X îl apostrofa pentru faptul că nu avea stăpânire de sine în astfel de momente.

Mai era şi scrisoarea aceea care le dădea de înţeles celor doi prieteni că cel care îi atacase pe amândoi cu o zi în urmă era unul şi acelaşi cu bărbatul care ucisese trei persoane până în acel moment. Gândul că Timeea ar putea fi a patra victimă a acelui nebun îl făcea pe Storm să o ia razna.

După cinci minute în care detectivul analizase degetul, Storm intră şi spuse:

— Cel puţin nu a aflat că eu nu mai sunt urmărit de poliţie. X îşi îndreptă privirea spre prietenul său:

— Storm, te întreb ca pe un prieten. Ce s-a întâmplat între tine şi Timea noaptea trecută?

Autorul nu avea de gând să răspundă, dar X înţelese şi fără a auzi o confirmare a gândurilor sale. De asemenea, detectivul îşi dăduse seama de faptul că asasinul nu ştia de retragerea ordinului de urmărire de către poliţie.

— Trebuie să ajung la celălalt iubit al Aniei. Nu vreau să vii cu mine din simplul motiv că trebuie să te linişteşti după toate evenimentele recente. Dar îţi promit că, până la noapte, criminalul va fi prins.

Storm încercă să protesteze, dar ştia că detectivul avea dreptate. Îl urmă pe prietenul său până în sufragerie, unde Dorika stătea pe unul dintre fotoliile din încăpere, meditând la ceva numai de ea ştiut.

— Doamnă, unde locuieşte Mazur?

Dorika nu sesiză intrarea celor doi, aşa că nu reacţionă imediat. X mai puse din nou întrebarea, care primi de această dată răspuns.

— Locuieşte pe strada Népszínház 20, etajul doi, apartamentul 15.

— Mulţumesc mult, doamnă. Încă o întrebare înainte să plec. Ania suferea de astm?

— Ce întrebare mai e şi asta, domnule detectiv? Nu, nu suferea. Dacă avea astm ştiam până acum.

X nu mai spuse nimic. Se folosise de starea instabilă produsă de pierderea Timeei pentru a mai scoate o informaţie de la Dorika.

Ieşise cu Storm din sufragerie şi se îndreptă spre ieşire. Se întoarse spre prietenul lui şi îl întrebă:

— Poţi să-mi împrumuţi o limuzină sau o maşină pentru deplasările acestea? După cum probabil că ştii, suntem în criză de timp.

— Desigur, aşteaptă puţin. Îşi scoase telefonul şi sună la o firmă de închiriat limuzine. După două minute de

vorbit, închise şi îi spuse prietenului său: Va ajunge aici în maxim zece minute.

— Mulţumesc mult. Ai grijă ca Dorika să nu afle de scrisoare. Eu am luat degetul, deci nu îl căuta.

— Nici nu aveam de gând să o fac, zâmbi mecanic Storm.

* * *

Detectivul ajunse foarte repede în faţa apartamentului cu pricina. Bătu la uşă de două-trei ori, după care veni cineva să fi deschidă. Era un bărbat tânăr, de vreo douăzeci şi şase de ani, bine făcut, muşchii fiind vizibili prin tricoul cu mânecă scurtă. Avea părul brunet, fixat cu gel, ochii căprui şi un nas puţin ridicat.

Pe lângă tricoul cu mânecă scurtă, Boris Mazur purta o pereche de jeanşi rupţi la genunchi, după ultima modă. Lui X nu îi trebui mai mult pentru a-şi da seama de ce Ania îl iubea pe acel bărbat. Era fix opusul lui Remus Nowak. Detectivul întrebă dacă Boris ştia engleză, iar acesta afirmă din cap.

— Cine sunteţi? începu Boris conversaţia.

— Sunt detectivul Mr. X. Am venit să vorbim despre moartea amantei dumneavoastră, Ania Weisz.

Boris rămase şocat la auzul acelei veşti. X intră în apartament şi găsi un scaun pe care se aşează. Mişcându-se mai încet, Boris se aşează pe un alt scaun, lângă detectiv. Tânărul devenise palid, aşa că X îi puse nişte apă într-un pahar. Boris spuse un vag mulţumesc.

— Ştiaţi de moartea femeii? întrebă detectivul.

— Vă jur că nu, îngăimă tânărul. Este prima dată când aud acest lucru.

— Domnule Mazur, povestiţi-mi cum de aţi ajuns iubiţi, dar fără prea multe detalii. Boris îşi recăpătă calmul şi se strădui să răspundă cât mai prompt.

— Am venit din Moscova acum vreo patru luni. Am vrut să studiez botanica la unul dintre institutele de aici,

dar până acum nu am avut noroc. M-am angajat la o farmacie de aici, din capitală, pentru a face nişte bani. Într-o zi mă plimbam şi am dat din greşeală peste Ania. Din vorbă în vorbă, am ajuns să ne cunoaştem mai bine şi aşa am avut o relaţie care încă nu se destrămase.

— Vi s-a părut că se comporta mai ciudat în ultima vreme? Să zicem, în ultima lună.

— Dacă aţi adus vorba, într-adevăr. Se comporta mai ciudat decât de obicei, dar nu i-am dat importanţă. Mi-a spus că trece printr-o perioadă mai dificilă. Nu am mai pus întrebări.

— Şi cum anume mai ciudat? continuă X cu interogatoriul.

— Păi, de exemplu, purta nişte ochelari cu lentile negre pe care nu îi dădea jos nici atunci când eram doar noi doi.

— De exemplu, atunci când făceaţi dragoste? Boris se jenă de această întrebare, dar confirmă.

— Domnule Mazur, dumneavoastră aţi mai văzut acest flacon înainte? întrebă X scoţând din buzunar flaconul cu medicamentul pentru astm.

Boris îl luă şi îl examină. Apoi i-l dădu înapoi detectivului.

— Da, l-am mai văzut. Chiar eu i l-am dat. Am fost mirat când mi-a cerut acest preparat, dar nu am comentat. Ştiţi cum este relaţia dintre vânzător şi client.

— Ştiţi câte flacoane i-aţi dat ultima dată?

— I-am dat trei flacoane.

— Şi când se întâmpla asta?

— Duminica trecută.

X analiză în minte diverse variante cu privire la cum ar fi putut fi comisă crima, după care întrebă:

— Acest medicament este lichid. A mai venit cineva după Ania care să ceară tot un medicament pe bază de cucută, tot lichid, dar pentru un alt uz?

Boris se gândi pentru câteva clipe, după care răspunse:

— Da, a mai trecut o femeie, dar nu vă pot da

descrierea ei. Ştiţi că trec o mulţime de oameni pe la farmacie. Este greu să reţii o anumită faţă.

X nu răspunse nimic. O femeie. Dar cum? Până acum era vorba despre un bărbat. Nu avea timp să se gândească. Trebuia să afle cât mai multe într-un timp cât mai scurt.

— Domnule Mazur, ce îmi puteţi spune despre familia dumneavoastră?

— Acesta este un subiect mai greu de cuprins în doar câteva cuvinte. Mama mea a murit când m-am născut, iar tata a murit când eu aveam doisprezece ani. Am crescut la un orfelinat până când un bărbat m-a adoptat. De acolo şi numele de Mazur. Tatăl meu adoptiv este în camera alăturată. S-a culcat acum vreo oră.

— Cum îl mai cheamă pe tatăl dumneavoastră?

— Zoltan Mazur. Este din Egipt. Ştiţi, trece printr-o perioadă mai dificilă. Are o problemă la picioare, de aceea se deplasează folosind un scaun cu rotile.

— Domnule Mazur, unde aţi fost în ziua de marţi, la ora prânzului?

— M-am plimbat prin oraş. Tatăl meu se culcase, aşa că nu am vrut să-l deranjez.

— Aveţi pe cineva să confirme plecarea dumneavoastră?

— Ei bine, ezită Boris, nu. Nu am!

X păru dezamăgit, dar nu reacţionă. Tânărul începuse să se teamă că ar putea fi considerat ucigaşul, dar detectivul nu mai spuse nimic.

— Am auzit că sunteţi pasionat de botanică, continuă Mr. X. Ce îmi puteţi spune despre cucută. Mai ales despre originea ei.

— Planta creşte în mai multe zone. De exemplu, în România. Planta se recoltează în lunile august şi septembrie. Deci implicit, şi în această lună. Se foloseşte în industriile farmaceutice şi medicale. Poate să…

— Mulţumesc, doar atât. Nu am timp să ascult mai multe, deşi sunt convins că ştiţi. Detectivul se ridică şi se pregăti de plecare, când îşi aminti să mai întrebe ceva:

— Ca otravă, cucuta are efecte şi asupra pupilelor?

— Da, se manifestă prin tulburări de vedere şi prin dilatarea pupilelor.

— Mulţumesc! O să mai trec pe aici pentru a discuta şi cu tatăl dumneavoastră mai târziu, dacă nu deranjez, desigur.

— Nu, nu e niciun deranj. Puteţi veni şi vă vom ajuta cum putem mai bine.

— Dacă aflaţi ceva, sunaţi la acest număr, mai spuse detectivul.

— Desigur, mulţumesc!

X zâmbi şi ieşi. Pe scări îi veni în gând o ipoteză despre acel caz, care părea cea mai apropiată de adevăr. Ajunse la limuzina care îl aştepta şi se aşeză confortabil pe bancheta învelită în piele. Îi comunică şoferului destinaţia. Acesta confirmă şi ridicase geamul antifonic care despărţea partea din faţă a limuzinei de cea din spate. Puse mâna pe telefonul fixat lângă el şi formă un număr. Nu fusese lăsat să aştepte, astfel încât o voce de bărbat îi răspunse imediat la apel.

— Storm, am terminat cu Boris. Pare curat. Vreau să o întrebi pe Dorika Weisz dacă i-a dispărut vreuna din perechile de ochelari cu lentile negre.

— Am înţeles. Dar, până atunci, ar trebui să ştii că a mai apărut un plic.

Capitolul 19

Inspectorul Denes tocmai primise vorbă să se prezinte la Institutul medico-legal. Se bucura că acesta se afla foarte aproape de secţia de poliţie, deoarece îi conferea mobilitate în anchete. Tot ce îi fusese specificat era că tocmai fusese făcută o descoperire importantă cu privire la intenţiile criminalului.

Odată ajuns acolo, inspectorul urmări trei poliţişti care stăteau pe vine, examinând podeaua încăperii. Denes se apropie şi întrebă:

— Deci, ce s-a descoperit?

— Domnule, am reuşit să găsim urmele tălpilor asasinului. După ce l-a ucis pe medic, s-a îndreptat înspre acest frigider, în care este conservat trupul Aniei Weisz. Criminalul a mutilat cadavrul.

— Arată-mi! ordonă inspectorul cu înfrigurare.

Poliţistul se îndreptă spre frigiderul în care se afla trupul Aniei şi scoase targa. Inspectorul îl urmărea de aproape, fără a scoate un sunet.

— După cum vedeţi, criminalul a avut un scop premeditat când a intrat în această încăpere. Inspectorul se mai uită câteva secunde la cadavru, după care se retrase, spunându-i poliţistului că, dacă se mai descoperea ceva, să i se comunice de îndată.

Pe culoarul ticsit de agenţi ai poliţiei capitalei, Denes se gândea ce motive ar fi avut asasinul să mutileze cadavrul victimei sale. Dar oricât se gândea, nu ajungea la nicio concluzie plauzibilă. Se gândi la Mr. X. Oare ascundea ceva? Oare îi sugerase intenţionat posibilitatea unei sinucideri? Şi dacă da, ce avea de gând să facă detectivul în continuare?

Toate astea erau întrebări care nu-i ieşeau din minte inspectorului, când un alt poliţist se apropie de el şi îi spuse:

— A mai fost găsit un cadavru. Se pare că este mort de două zile.

Adică exact în ziua în care a murit şi Ania Weisz, gândi Denes.

— Pregăteşte-mi o maşină. Merg acolo imediat.

* * *

Ervin Denes ajunse foarte repede la locul cu pricina. Criminaliştii erau deja la faţa locului. Intră în apartamentul în care se găsea cadavrul. Acesta stătea într-o baltă de sânge acum închegat. Bărbatul fusese împuşcat în inimă, fapt pentru care murise pe loc.

Inspectorul s-a apropiat şi se aşează într-un genunchi, scoţând din buzunar o pereche de mănuşi pe care şi le

puse pentru a examina cadavrul. Glonţul nu ieşise pe partea cealaltă, ci se oprise direct în inimă.

— Avem identitatea lui? întrebă Denes după ce îşi termină examinarea.

— Da, domnule. Îl cheamă Orlov. A fost un ospătar respectabil al restaurantului în care au mers Ania Weisz şi Remus Nowak acum două zile.

— S-a stabilit ora decesului?

— Cu aproximativ două ore înainte de moartea Aniei. După cum ştiţi deja, o echipă a fost trimisă la restaurant imediat ce s-a semnalat apariţia domnului Richard Storm. L-au interogat şi ei pe şeful restaurantului care le-a confirmat interesului domnului Storm asupra domnului Orlov. Dar şeful a mai zis că Orlov s-a prezentat la muncă, deşi mult mai târziu decât de obicei, şi a plecat imediat ce i-a servit pe Ania şi pe Remus.

— Asta înseamnă că asasinul l-a ucis pe Orlov, i-a furat identitatea şi i-a servit intenţionat pe cei doi. Cine ştie, poate că a strecurat substanţa de cucută în mâncare.

„Sau poate că nu –, se gândi Denes, aducându-şi aminte de flaconul pe care i-l arătase Mr. X.

Capitolul 20

Ora 13: 20

Mr. X, încă nu ai ajuns la nicio soluţie? Începi să îmbătrâneşti? Mă şi întreb cum de nu mai observat când te-ai dus la Boris Mazur acasă. Ce te aşteptai să-ţi spună el? Să-ţi facă un referat despre otrava cucutei?

Trecând la alte aspecte ale problemei în care te afli: o să încerc să te motivez mai mult de data aceasta. De exemplu, trebuie să ştii că Timea Weisz a avut parte de un viol pe care nu o să-l uite niciodată. Şi partea cea mai bună: nu a putut să se împotrivească.

Dar acest aspect ar trebui să i-l spui lui Richard Storm. Cred că el o să-i dea mai multă importanţă.

În concluzie, aş vrea să îţi mai las încă un mic cadou.

Aşteaptă încă un plic peste o oră. De această dată, poate vei fi în casă.

Acesta era conţinutul celei de-a doua scrisori pe care o citise Mr. X şi o analizase îndelung. Storm era din ce în ce mai nervos deoarece nu putea face nimic pentru a o salva pe Timea. Furia îi era sporită şi de apariţia degetului mare al unei mâini drepte, care era, fără doar şi poate, a Timeei.

— Dar de ce, X? De ce a lăsat degetul mare şi nu cel inelar?

— Pentru că a specificat foarte clar în prima scrisoare că va lua degetele în funcţie de înălţime. Dacă te uiţi la propria mână, vei observa că, în funcţie de înălţime, degetele vor veni de la cel mic, cel mare, arătătorul, inelarul şi, la urmă, cel mijlociu. Presupun că asta va fi ordinea apariţiei lor.

Storm afirmă îngândurat. Nu se mai lega nimic. Din comportamentul afişat de criminal până atunci se putea uşor observa că bărbatul nu era nebun. Altfel ar fi fost prins de mult timp.

— Storm, hai să ieşim afară. Vreau să-ţi arăt ceva.

Autorul nu avea dispoziţia să se intereseze de ideile detectivului. Aşa că acceptă şi luă scrisoarea de pe masă, îndesând-o în buzunarul pantalonilor. Ieşiră amândoi şi se îndreptară spre limuzina care rămăsese în faţa casei. Storm fu surprins când X îl îndemnă să se aşeze pe bancheta din spate.

După ce închise uşa limuzinei, X îi spuse şoferului să se îndrepte spre secţia de poliţie a capitalei. Şoferul confirmă şi ridică obişnuitul geam fumuriu, oferind celor doi prieteni intimitatea dorită.

— De ce m-ai scos din casă?

— Ia gândeşte-te, Storm. Cum crezi că ar fi putut şti criminalul că m-am dus la Boris Mazur? Cum crezi că a ştiut când ai plecat la restaurant şi Timea a rămas singură în casă? Acest om ne-a ascultat toate convorbirile de până acum cât timp eram în casă. Pun pariu pe tot ce vrei că în fiecare încăpere se găseşte câte un microfon. Şi asta ţi-o

spun pentru că eu m-am asigurat că nu şchiopăta nimeni în apropierea mea cât timp am fost la domnul Mazur.

Richard rămase impasibil, de parcă tot ceea ce spusese detectivul nu era de nicio importanţă.

— Dacă tot nu mă crezi, atunci uită-te din nou la cea de-a doua scrisoare, continuă X, îndemnându-l pe autor să deschidă plicul.

Storm se conformă şi scoase bucata de hârtie. X îi arătă un anumit rând.

— De ce ar fi spus că acel aspect legat de violarea Timeei te-ar interesa pe tine mai mult? Ştia că voi doi aţi avut o legătură noapte trecută. Cum altfel ar fi aflat dacă nu asculta?

Argumentele aduse de Mr. X îl copleşiră pe Richard care îşi luă capul în mâini şi suspină.

Detectivului nu-i făcea plăcere să zdrobească sentimentele prietenului său, dar nu avea altă variantă.

După cinci minute în care niciunul dintre ei nu îşi spuseră vreun cuvânt, detectivul întrebă:

— Ai verificat ochelarii?

— Da, răspunse Richard care îşi mai revenise. Într-adevăr, îi lipseşte o pereche. Tu ştiai că

Dorika Weisz nu e oarbă?

— Da, mi-a spus în parc. Dar asta rămâne secret. Mai sunt multe de clarificat până se încheie acest caz.

Discuţia lor se termină când limuzina ajunse în faţa secţiei de poliţie. Amândoi coborâră şi Richard îi spuse şoferului să rămână acolo până ce se vor întoarce. După ce termină de vorbit cu acesta, autorul se îndreptă spre Mr. X şi spuse:

— De ce ai vrut să venim aici?

— Trebuie să mă lămuresc asupra unui aspect al cazului. Mai trebuie să văd cadavrul Aniei, după care ne întoarcem la reşedinţa Weisz pentru a lua în primire cea de-a treia scrisoare. X se uită la ceas: 13: 37. Mai sunt aproximativ douăzeci şi trei de minute până la fix.

— Nu o să reuşim să ajungem!

Pesimismul autorului nu îl afecta deloc pe X care se

îndreptă spre locul în care fusese ucis medicul legist. Fiindcă ştia drumul, ajunse mult mai repede decât data trecută. La uşa care dădea în încăperea cu pricina stăteau de veghe doi paznici mătăhăloşi.

Detectivul se apropie de ei şi le spuse:

— Am fost trimişi de inspectorul Ervis Denes pentru a face o reinvestigare la locul crimei.

— Numele dumneavoastră?

Cei doi prieteni nu spuseră nimic.

— Numele dumneavoastră? spuse din nou paznicul. Nu mă faceţi să repet pentru a treia oară. X îşi întoarse privirea spre Storm şi se înţeleseră fără vorbe să rezolve acel mic inconvenient. Storm îşi scoase pistolul de la centură şi îl aţinti înspre unul dintre cei doi paznici care rămase şocat la vederea armei.

— Nu mă faceţi să repet, spuse X. Sau poate vreţi să scot şi eu arma!

Deşi ştia că nu avea nici măcar un pistol în dotare, detectivul se baza pe puterea sa de convingere. Cei doi poliţişti se priviră şi apoi se dădură în lături pentru a-i lăsa pe cei doi prieteni să intre.

— Păziţi uşa asta, mai spuse X. Nu vreau să intre nimeni după noi.

Însă, imediat ce calea fu liberă, Storm îl lovi cu patul pistolului în tâmplă pe agentul aflat mai aproape de el, în timp ce X îi repezi un pumn în falcă celuilalt. După ce terminară cu cei doi poliţişti, Storm şi X deschiseră uşile duble.

Odată intraţi acolo, văzură urme de sânge pe podeaua încăperii. Detectivul se apropie de frigidere şi începu să le deschidă. După aproximativ două minute, X dădu peste ceea ce căuta. Corpul Aniei stătea ţeapăn pe o targă. Deşi nu voia, Richard se apropie mai mult din curiozitate. Dar ceea ce văzu îi provocă o greaţă mai cruntă decât cea din momentul în care văzu degetul mic care căzuse pe masă.

Cadavrul fusese mutilat, iar acţiunea îşi atinsese scopul. Amândoi se uitau fără grai la mâna dreaptă a Aniei,

căreia îi fuseseră tăiate toate degetele. Deşi acest lucru îl liniştea pe Richard cu privire la degetele din plicuri, imaginea îl dezgusta.

— Cum ţi se pare? reuşi să spună autorul.

— Ingenios, răspunse X cu admiraţie. Nici atunci când lucram la „omucideri" nu am văzut o treabă lucrată cu atâta migală. Dar dacă asta te-a dezgustat, ai face bine să te îndepărtezi, pentru că vreau să mai verific ceva.

Storm ştia că, atunci când X folosea acel ton, trebuia luat în serios. Aşa că se îndepărtă şi îl lăsă pe detectiv să verifice ce avea de verificat. După niciun minut, X puse targa la locul ei şi închise frigiderul.

— Urât, nu-i aşa? se auzi o voce din spatele autorului care se întoarse instantaneu pentru a vedea cine se strecurase în încăpere. Dădu ochii cu ultima persoană pe care ar fi vrut să o vadă şi ştia că nici X nu se simţea în largul lui în preajma acelui bărbat.

Inspectorul Ervis Denes.

* * *

— Nici nu cred că are rost să vă întreb ce căutaţi aici, începu Denes. Cum aţi putut să ameninţaţi cu arma doi poliţişti şi apoi să-i lăsaţi fără cunoştinţă?

— Denes, asta este situaţia. Devine critică. Trebuie să găsesc acest criminal. Am venit aici pentru că mi-am imaginat că a lăsat urme.

— Şi atunci de ce te uitai la Ania Weisz? Puteai să descoperi indiciile dacă te uitai pe podea. Nu vezi? Sunt urme de bărbat şchiopătând. Te bagi din nou în ancheta mea, Mr. X, iar eu nu mai tolerez acest lucru. Mi-a ajuns şi o să te rog frumos să părăseşti clădirea.

X era surprins de tonul folosit de inspector. Dar nu avea de gând să dea înapoi.

— Denes, tu nu vezi că asasinul a mutilat un cadavru? Şi pentru ce?

— Asta este treaba mea să aflu, nu a ta. Respectă acest lucru măcar de data asta.

— Denes, uite cum facem: dacă mă laşi să anchetez în continuare acest caz şi ajung la o concluzie, poţi să primeşti tu toţi laurii. Tot ce va trebui să faci este să simulezi că anchetezi moartea Aniei până ce descopăr eu criminalul. Te asigur că odată ce este prins, mă întorc în America şi nu o să te mai deranjez.

Ochii inspectorului se luminară la auzul vorbelor detectivului. Storm ştia că X poate să jongleze cu anumite cuvinte pentru a determina fiecare om să facă ce vrea el. Tot ce trebuia să facă era să afle ce tip de persoană era aceea şi se putea folosi de ce descoperea. De exemplu, inspectorul era o persoană lacomă după atenţie şi recunoştinţă, iar Mr. X i le dădea pe amândouă pe tavă.

— Bine, X, dar ai la dispoziţie timp până la noapte. Dacă nu reuşeşti, pleci şi mă laşi pe mine.

— Aşa să fie! replică detectivul.

Şi se îndreptă spre ieşire. Trecu de Denes, care însă îl opri cu o mână pe umăr.

— Până la noapte!

— Încă o întrebare, spuse X. Ştii cumva unde este acum Remus Nowak?

— Mi-a spus că are de gând să iasă undeva în oraş la prânz, deci cam pe la ora asta. Acum plecaţi până nu mă răzgândesc.

Apoi îi lăsă pe cei doi prieteni să plece. Mr. X şi Richard se îndreptară direct spre limuzină şi îi spuseră şoferului să se întoarcă la casa Weisz.

— Prietene, ce ai vrut să vezi de unul singur la cadavrul Aniei Weisz? Şi de ce nu m-ai lăsat şi pe mine să văd?

X scoase de la centură o pereche de ochelari cu lentile fumurii.

— Se pare că presupunerile mele au fost corecte. Recunoşti aceşti ochelari?

— Dacă n-aş şti că Dorika are cealaltă pereche acasă, atunci aş spune că sunt perfect identici. De unde îi ai?

— De la Ania. Se pare că şi atunci când este moartă,

tot ne dă indicii. Dar ţine minte, aceste lucruri rămân confidenţiale. Şi ceva şi mai important, să nu dăm de înţeles că ştim de microfoanele din casă.

— Crezi că ne mai aşteaptă un plic când ajungem?

Mr. X se uită la ceas: 14: 08.

— Dacă punem la socoteală şi următoarele zece minute în care vom fi tot în limuzină, aş spune că într-adevăr ne va mai aştepta un plic. Dar nu uita, trebuie să părem la fel de şocaţi când va apărea şi cel de-al treilea deget.

— Să vedem dacă avem actoria în sânge, râse Storm, şi apoi se aşeză cât mai confortabil şi se gândi la întâmplările ce aveau să se deruleze în continuare.

Şi X se gândea la ceva, dar era cu totul diferit de prietenul său. El ştia cum aveau să se deruleze lucrurile în continuare.

Capitolul 21

Ora 14:24

Detectivul nu se înşelase. Într-adevăr, când ajunseră în casă, găsiră o a treia scrisoare pe masa din bucătărie. Acesta era conţinutul ei:

Aşa cum v-am promis. Din oră în oră. Din câte îmi pot da seama, aţi început să puneţi cap la cap indiciile. Progresul este foarte important în cazul de faţă, dar cred că ştiaţi deja asta.

Am observat, de asemenea, că prietenul nostru, domnul Richard Storm, nu mai este urmărit de poliţie. Cred că această veste a fost îmbucurătoare pentru că astfel vă puteţi rezolva cazul mai uşor.

Se pare că şi poliţia face progrese, având în vedere faptul că l-au eliberat pe Remus Nowak. Am fost surprins când v-am văzut colaborând cu inspectorul Denes. Parcă nu vă înţelegeaţi cu poliţia. Şi dezvăluirea flaconului din camera Aniei a fost surprinzătoare.

Dar să trecem la concluzie. V-am sfătuit acum o oră

să fiţi prezent în această casă, dar nu m-aţi ascultat. Deşi nu îmi place să mă repet, vă mai spun acelaşi lucru încă o dată.

Încearcă să te găseşti în casă peste o oră!

Detectivul era nervos. Mototoli hârtia şi o aruncă cât colo pe podeaua bucătăriei. Degetul arătător căzu din plic, iar Storm îl luă cu încredere şi îl puse pe masă.

— Deci, ce facem în continuare? întrebă autorul cu fermitate. X se gândi câteva momente şi apoi spuse:

— Ai o gumă mentolată?

Întrebarea nu îl luă cu nimic prin surprindere pe Storm fiindcă aflase de ceva vreme că detectivul obişnuia să mestece gumă atunci când nu mai avea idei. Era un fel de tic cu care autorul se obişnuise. Scoase din buzunarul sacoului un pachet şi i-l dădu lui X. Acesta îi mulţumi şi se aşeză pe unul dintre scaune.

Storm îl lăsă să se gândească timp de aproape cinci minute încheiate, după care întrebă:

— Deci, ce facem?

— Scoate toate scrisorile de până acum, îi ceru detectivul, în timp ce el scotea toate degetele de până atunci.

Storm se supuse şi pe masă se iviră cele două scrisori de până atunci. X luă şi cea de-a treia scrisoare şi o despături. O puse alături de primele două şi apoi plasă cele trei degete corespunzătoare scrisorilor. Acum avea o imagine clară asupra indiciilor date de criminal.

Fu şocat să observe că pe fiecare deget erau trecute litere. Se uită îndelung la ele şi îşi dădu seama că trebuia să aştepte până ce va primi toate degetele pentru a descoperi cuvântul înscris acolo. Luă o foaie de hârtie şi notă cele cinci litere de pe toate cele trei degete în ordinea apariţiei. Storm îl privea uimit.

Literele erau următoarele: S/… /… / NO/ V.

Literele nu aveau niciun sens pentru autor, dar Mr. X ştia care erau literele lipsă. Se uită cu atenţie la cea de-a doua scrisoare şi ideile i se confirmară.

— Richard, nu ai observat ceva ieşit din comun la cea de-a doua scrisoare?

Autorul stătu puţin pe gânduri citind scrisoarea cu pricina.

— Criminalul a scris „vyol în loc de „viol”.

— Aşa este! Şi nu te-ai gândit de ce ar fi procedat în acest fel?

— Nu i-am dat prea multă importanţă, deoarece atunci nu ştiam că aceste degete nu îi aparţineau Timeei. Privind acum, bănuiesc că a vrut să sugereze ceva.

— O să-ţi spun un lucru: de la bun început am ştiut că, oricine ar fi, acest criminal este plin de tupeu. Nu are limite. Şi cel mai important: îi place să rişte. Deşi ar fi putut foarte bine să scrie cuvântul corect, el riscă în continuare crezând sau, mai bine zis, fiind sigur că nu va fi descoperit.

Detectivul lăsă ca vorbele sale să-şi facă efectul scontat.

— Este o anagramă, nu-i aşa? întrebă Storm într-un final.

— Exact! Criminalul ne-a dat numele lui.

Autorul încercă să întrepătrundă sensul cuvintelor lui X, dar totul părea absurd. De ce ar fi vrut un criminal să i se afle numele. Şi chiar dacă ar fi vrut, care ar fi putut fi numele. Detectivul îi ghici gândurile şi îi spuse:

— Numele criminalului este Lyov Stefanov.

* * *

Îi auzise în tot timpul ăsta. Îşi dăduse seama că detectivul se apropia de sfârşitul cazului şi nu putea să lase aşa ceva să se întâmple. Trebuia să sune pe cineva şi să rezolve toată situaţia.

Trebuia ca Mr. X să-şi îndrepte atenţia spre altceva decât scrisorile acelea blestemate. Şi totuşi, nu greşise cu nimic. Ascultase ce avea de făcut şi dusese la bun sfârşit. Doar asta făcuse toată viaţa şi nu avea de gând să renunţe atunci.

Încercă să-şi limpezească gândurile. Avea să ducă la bun sfârşit misiunea ce îi fusese încredinţată. Chiar dacă asta însemna să ucidă în continuare.

* * *

— Poţi să îmi spui şi mie cine este acest Lyov Stefanov? întrebă Storm cu surprindere în glas.

— Dacă îţi aduci aminte, ţi-am spus acum câteva ore despre ce am discutat cu Dorika în parc, însă nu am menţionat chiar totul. Şi detectivul îi povesti lui Storm despre anii în care Dorika făcuse parte din serviciile de spionaj maghiare, despre presupusa orbire a acesteia şi, în final, despre iubitul ei, Lyov Stefanov.

— Dar, protestă Storm, Dorika a spus că spionul a murit. Caz clasat. Morţii nu revin la viaţă.

— Exact, Richard. Tanya a spus că Lyov Stefanov a murit. Însă ar fi putut să mintă pentru a fi promovată. Dacă pur şi simplu ar fi negat eşecul printr-o minciună foarte bine spusă? În acest caz, Lyov ar mai fi în viaţă.

— Ar avea sens. Dar cum ai putea demonstra că acest Stefanov mai este încă în viaţă şi, mai presus de asta, este şi ucigaşul în cauză. Este lipsit de logică. De altfel, ai fost foarte clar când ai spus că a fost spion. Un spion este antrenat să-şi păstreze identitatea ascunsă, nu să şi-o dezvăluie poliţiei sau unui detectiv.

— Asta trebuie verificat. Nu am nicio îndoială că el este criminalul, numai că nu îmi pot da seama cum a acţionat. Chiar dacă este în viaţă, a îmbătrânit. Nu ar avea cum să aibă aceeaşi agilitate ca înainte.

— Ce pot să-ţi spun. Odată spion, spion pe viaţă!

Detectivul păru să accepte spusele lui Storm. Din fericire, îi fusese ridicată o greutate de pe inimă. Acum ştia că restul plicurilor aveau să fie nefolositoare. Putea să ancheteze în continuare acest caz fără a mai fi presat de timp. Şi totuşi, deja îi luase destul timp până acum.

X îl urmări pe Storm cu privirea şi observă că îl

preocupa ceva, aşa că întrebă:

— La ce te gândeşti?

— X, am făcut cea mai mare greşeală de până acum şi tu nu ţi-ai dat seama: am discutat în interiorul casei. Tot ceea ce am spus până acum a fost auzit. Criminalul ştie că noi l-am descoperit!

Mr. X se ridică brusc de la masă şi se îndreptă spre holul de la intrare. Autorul îl urmă şi observă că prietenul lui se îndrepta spre sufragerie. Acolo, stând pe canapea, Dorika vorbea la telefon. X o întrerupse şi îi spuse:

— Am nevoie de o poză recentă cu fiica dumneavoastră. Cu Ania.

Dorika fu luată prin surprindere de apariţia celor doi. Închise telefonul şi se ridică, îndreptându-se spre un sertar. De acolo scoase un album foto şi i-l înmână detectivului. X îl răsfoi pentru puţin timp şi extrase una dintre poze. O puse în buzunarul lateral de la jeanşi şi îi mulţumi femeii pentru ajutor.

— Haide, Richard. Avem treabă.

Autorul se conformă şi îl urmă pe detectiv în stradă. Limuzina se afla la locul ei, cu şoferul la volan, parcă anticipând următoarea călătorie.

Pe când se îndreptau spre maşina în aşteptare, telefonul lui Storm începu să vibreze.

Uitându-se la ecran, autorul nu recunoscu numărul.

— Ai dat numărul meu de mobil cuiva?

— Da, spuse detectivul luându-i telefonul din mână. X auzi la capătul celălalt o voce disperată.

— Ce s-a întâmplat, Boris?

— Cred că sunt urmărit! Am aflat ceva despre caz. Trebuie să…

Un zgomot puternic se auzi la celălalt capăt, apoi linişte. X rămase cu mobilul la ureche, dar vocea lui Boris nu se mai auzi. În schimb, o altă voce, una groasă, spuse:

— Şi era un băiat aşa de bun!

După care închise. X îi dădu telefonul lui Storm şi îl îndemnă să urce în limuzină. După ce amândoi ajunseră pe bancheta din spate, detectivul îi spuse şoferului:

— Pe strada Népszínház 20. Rapid!

Capitolul 22

Ora 14: 45

Ştia că detectivul urma să ajungă acolo în puţin timp, aşa că se grăbi să plece. Avusese norocul să ajungă acolo înainte ca Boris să-i fi spus lui Mr. X ceva care ar fi putut să-l incrimineze.

De asemenea, aflase că detectivul îşi dăduse seama de indiciile ascunse în scrisori aşa că se hotărî să nu mai trimită ultimele două plicuri. În schimb, îşi spuse că ar fi fost de bun augur să lase ultimele două degete ca nişte indicii anatomice pentru poliţişti, şi nu pentru detectiv.

Ridică telefonul victimei şi formă numărul poliţiei:

— O crimă a avut loc pe strada Népszínház 20, etajul doi, apartamentul 15.

Înainte ca operatoarea să mai pună alte întrebări, închise şi se îndepărtă.

Treaba lui se terminase acolo. Cauzase destul infern în ultimele patru ore şi avea nevoie de odihnă. Dar un gând nu îi dădea pace.

Trebuia să-l ucidă pe detectiv, orice-ar fi fost. Şi dacă tot începea, se hotărî să-i ofere aceeaşi onoare şi lui Richard Storm.

Capitolul 23

X se repezi în apartamentul cu pricina exact la timp pentru a-i surprinde privirea inspectorului Denes. Îl blestemă în gând pe criminal pentru faptul că atrăsese şi poliţia în acea problemă.

Fără a spune nimic, înaintă urmat de Storm spre cadavrul lui Boris Mazur. Acesta stătea într-o băltoacă de sânge provenit de la glonţul care îi intrase în cap. Bucăţi de carne şi de creier erau răspândite într-un perimetru de aproximativ zece metri.

Lyov a avut ţintă bună, îşi spuse X după ce analiză imaginea de ansamblu a locului crimei.

Richard Storm nu îndrăzni să intre în acea cameră. Deşi folosea astfel de scene în propriile romane, nu era acelaşi lucru ca atunci când trăieşti pe viu o crimă. Iar stomacul său sensibil nu îl ajuta câtuşi de puţin.

În tot acest timp, Ervis Denes se apropie de Mr. X şi îl întrebă:

— Tu ce ai făcut până acum? Am lăsat acest caz pe mâinile tale incapabile şi uite unde am ajuns. Norocul nostru a fost uluitor pentru că presa nu a prezentat un interes aparte pentru această anchetă, dar eu nu pot să-mi risc imaginea.

— Asta este tot ce contează pentru tine. Imaginea ta idioată de inspector criminalistic. Dacă te tot plângi că eu nu pot rezolva nimic, atunci anchetează singur. Şi nu îmi mai cere ajutorul!

Inspectorul nu se lăsă câtuşi de puţin intimidat. Scoase de la brâu o pungă maro, iar Mr. X îşi dădu seama că aceea avea rolul de a ţine probele colectate. Fiind ceva mai mică, X nu îşi putea imaginea ce anume găzduia.

Denes îşi puse o pereche de mănuşi şi deschise punga, apucând cu grijă conţinutul. Când i-l arătă lui X, detectivul rămase aproape şocat la vederea ultimelor două degete pe care recunoscu literele lipsă: TE/ FA.

— Cum poţi explica astea, geniule? întrebă sarcastic inspectorul.

— Nu îţi folosesc la absolut nimic astea două degete. La absolut nimic!

— Am mai găsit şi foaia asta lângă ele. Denes scoase o bucată de hârtie şi o întinse înspre detectiv.

Aceste două degete îi aparţin Aniei Weisz. Dacă vreţi să găsiţi şi celelalte trei degete, vă sfătuiesc să îl consultaţi pe Mr. X. Va avea multe explicaţii de dat, mai ales în faţa poliţiei.

— Nu am nimic de comentat, Denes. Tot ce am făcut până acum a fost în folosul angajatorului meu şi, ca orice detectiv care se respectă, nu o să spun nimic din ce am vorbit cu el. Sper că am fost destul de clar!

— Nu ţi-am cerut niciun comentariu. Sau, cel puţin, nu acum. Am aproape opt agenţi cu mine care sunt gata să dea ascultare oricărui ordin de-al meu. Pot să pun să fii arestat fără să clipesc. Şi nu ştiu cât de multe poţi face din spatele gratiilor.

— Dacă asta ai fi vrut să faci, ai fi făcut-o până acum. Tu ştii că eşti depăşit de situaţie şi ştii că ai nevoie de ajutorul meu. Dar ego-ul tău nu te lasă să recunoşti. Aşa că, în loc să îmi pierd timpul cu discuţia, mai bine îmi continui ancheta.

— Tu nu ai să părăseşti acest apartament, spuse Denes, dar ştia că tot ceea ce spusese Mr. X era cât se poate de adevărat.

— Şi cine o să mă oprească, grăsane? Chiar şi cu un singur braţ, tot pot să te pun la pământ. Nu îţi forţa norocul!

Şi trecu pe lângă Denes, care rămase ca împietrit în mijlocul încăperii. X se reîntâlni cu prietenul său în hol, dar altceva îi distrase atenţia. Într-un colţ, un bărbat mai în vârstă stătea într-un scaun cu rotile şi avea o pătură pe picioare. Nu trebuia să întrebe pentru a afla cine era bărbatul. Zoltan Mazur era clar îndurerat de pierderea fiului său, chiar dacă înfiat. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obrajii îngălbeniţi. Ochii cenuşii păreau a-şi pierde ferocitatea din zilele tinereţii.

Înainte însă de a merge să discute cu el, Mr. X ceru un aparat de fotografiat şi făcu poze pe lângă cadavrul lui Boris Mazur. Ştia că, dacă a scris ceva şi a lăsat pe măsuţa de lângă cadavru, atunci criminalul lăsase şi urme de încălţăminte.

După ce fotografie, ceru unuia dintre agenţi să ducă pozele la un laborator criminalistic.

Avea să aştepte rezultatele, dar până atunci se hotărî să-l interogheze şi pe domnul Zoltan Mazur.

* * *

— Bună ziua, domnule Mazur, începu detectivul.

Bătrânul abia sesiză vorbele spuse. Era retras într-o lume a durerii, iar Mr. X îl scoase cu forţa de acolo.

— Bună ziua, spuse într-o engleză stâlcită Zoltan.

— Aş dori să nu vă reţin mai mult decât este necesar, deci aş vrea să trecem la subiect. Unde vă aflaţi acum o jumătate de oră?

— Dormeam. Dacă ar mai fi fost în viaţă, Boris v-ar fi putut confirma faptul că eu dorm de obicei în intervalul 12 – 15. Este un obicei pe care îl am de ceva vreme.

— Nu aţi auzit niciun zgomot sau altceva de genul acesta? Niciun strigăt?

— Ba da. Am auzit un zgomot, dar am aflat că acela a provenit de la arma cu care a fost împuşcat Boris.

— Aţi reacţionat în vreun fel la acel zgomot? Aţi coborât din pat şi aţi venit până aici?

— Asta a fost prima mea intenţie. Dar…

X îl întrerupse cu un semn şi arătă spre covor.

— Nu minţiţi, domnule Mazur. Urmele astea de roţi provin mai mult ca sigur de la scaunul dumneavoastră. Şi vă pot spune că astea nu sunt urme proaspete. Aşa că, în concluzie, aţi venit până aici. Aţi văzut pe cineva?

Zoltan îşi dădu seama că nu ar avea nicio şansă să nege spusele detectivului. Realiză că Mr.

X era mai ager la minte decât inspectorul Denes, care îl interogase cu puţină vreme în urmă.

— Am văzut pe cineva. Era un bărbat îmbrăcat în negru. Nu vă pot da vreo descriere a feţei pentru că nu am îndrăznit să atrag atenţia asupra mea. Ştiţi, domnule detectiv, sunt un om bătrân, iar frica m-a paralizat. Credeţi-mă, dacă măcar m-aş fi putut folosi de picioare, poate că ar fi fost altceva. Dar vă mai pot spune ceva. Omul cu pricina este un bărbat foarte înalt. Aproximez că ar avea 1,90 înspre doi metri înălţime.

— Povestiţi-mi despre accident. Cum s-a întâmplat?

Zoltan Mazur ezită, iar detectivul îşi dădu seama că

acela era un fel de subiect tabu. Dar ştia şi mai bine că până atunci criminalul ucisese patru persoane şi răpise o alta. Trebuia să-i pună capăt, şi asta curând.

— S-a întâmplat acum şase luni. A fost un accident de maşină. Mergeam pe autostradă, iar cineva a intrat în mine. Pe scurt, picioarele mi-au fost prinse sub o bară de protecţie şi am riscat amputarea lor. De atunci nu mă pot mişca decât într-un scaun cu rotile.

— Mulţumesc pentru sinceritate. Fiul dumneavoastră avea vreun duşman? Cineva care ar fi fost dispus să îl ucidă?

Deşi ştia că nu din cauza unei posibile altercaţii ar fi fost omorât Boris Mazur, Mr. X voia să păstreze aparenţele unui interogatoriu obişnuit.

— Din câte ştiu eu, nu, nu avea nicio relaţie mai ciudată cu cineva anume. Dar pot spune cu mâna pe inimă că Ania Weisz nu mi-a plăcut încă de la început. Dar am hotărât să-l las pe Boris să-şi vadă de propria viaţă. Ştiţi cum se zice: când greşeşti, înveţi din greşeală. A fost o lecţie pe care am vrut să i-o predau fiului meu pentru a face alegeri mai bune pe viitor. Din păcate, Dumnezeu ia la Sine numai pe cei buni mai devreme decât ar trebui.

Ochii bătrânului se scăldară din nou în lacrimi spunând ultimele cuvinte.

— Aţi luat cumva măsuri în privinţa Aniei Weisz? Vreo măsură de siguranţă proprie, de care să nu îi fi spus nici măcar lui Boris.

— Am într-adevăr o măsură de siguranţă de care ştiu doar eu. De fiecare dată când suspectez pe cineva, obişnuiesc să-i obţin numărul de telefon şi îl notez într-un carnet. Zoltan îşi scoase de la piept un carneţel negru, iar X îşi spuse că acel instrument era un fel de listă neagră.

— Pot să-l văd? se interesă detectivul pe un ton indiferent.

— Desigur, răspunse bătrânul îndeplinind dorinţa lui X.

X îl răsfoi şi dădu peste numărul pe care îl căuta. Îi ceru lui Storm, care asistase la interogatoriu fără a scoate

o vorbă, să-şi noteze numărul în mobil. Acesta se conformă şi detectivul îi dădu carnetul înapoi lui Zoltan când termină.

— Nu ştiu despre voi, tinerii, dar eu nu mă prea dau în vânt după tehnologia asta nouă. Prea uşor pot afla unii ce vorbesc alţii. E uşor de detectat.

X ascultă cu atenţie cuvintele bătrânului, simţind un mare sentiment de Déjà vu. Schiţă un zâmbet şi se pregăti să plece, când îşi aminti că mai trebuia să pună o întrebare:

— Ce măsură purtaţi la picior, sau ce măsură purtaţi înainte de teribilul accident?

— 44.

X îl lăsă pe Zoltan şi se îndreptă spre dormitorul bătrânului. Storm îl urma fără a scoate o vorbă, deşi ştia că detectivului îi venise o idee în timp ce vorbise cu tatăl îndurerat. Autorul se gândea la momentul în care Mr. X ceruse numărul Aniei. De ce ar fi cerut numărul unui cadavru?

Odată ajunşi în încăperea slab luminată, Storm îndrăzni să pună o întrebare:

— De ce ai vrut numărul Aniei?

Fără a da senzaţia că avea de gând să răspundă la întrebare, detectivul îşi continuă cercetarea. Deschise mai multe dulapuri şi sertare până găsi ceea ce căuta. Scoase dintr-un sertar al noptierei de lângă pat un revolver care îl lăsă pe autor încremenit locului.

— Bingo! Vezi, Richard, că şi bătrânul are unele secrete. Toată lumea are. Ideea e să ştii cum să le afli.

După ce îşi reveni din şocul provocat de găsirea armei, Storm reuşi să spună:

— De ce ar avea Zoltan Mazur o armă?

— Cine ţi-a spus că este a lui? Această armă aparţine criminalului.

— Dar dacă aparţine criminalului, cum ar fi putut trece de bătrân fără a-l vedea?

— Tocmai aici se pune problema, nu? Dă-mi voie să-ţi explic un posibil scenariu. Odată ce l-a împuşcat pe Boris,

criminalul a sunat poliţia de pe telefonul victimei şi apoi a scris un bilet şi a lăsat ultimele două degete. Ştiind că are puţin timp la dispoziţie, ucigaşul a vrut să caute ceva – nu se ştie ce – în această cameră. Tocmai pentru că nu a găsit, a lăsat arma aici pentru a-l incrimina pe Zoltan. Apoi a ieşit pe acest geam, care, după cum vezi, este puţin crăpat. S-a folosit de scara de incendiu şi a părăsit clădirea fără a fi suspectat de nimeni. În tot acest timp, Zoltan a privit totul din camera opusă celei de aici. De aceea a putut să ne spună înălţimea bărbatului.

Autorul rămase fără cuvinte la auzul acelei explicaţii fără cusur. Era un scenariu perfect şi, mai mult ca sigur, cel real. Realiză că X nu dorea ca inspectorul Denes să afle de armă. După ce îşi veni în fire, Storm îl invită pe detectiv să se reîntoarcă la limuzină, propunere acceptată fără întârzieri de X.

Odată ajunşi pe bancheta din spate, detectivul îi ceru mobilul lui Storm. După ce-l privi, apelă un număr şi puse telefonul pe difuzor, asigurându-se mai întâi că geamul antifonic era ridicat şi cei doi nu puteau fi auziţi de nimeni.

— Cine este? se auzi o voce suavă de femeie.

Fără ezitări, de parcă ar fi avut întreagă conversaţie gata pregătită, detectivul spuse:

— Ai murit!

Capitolul 24

Inspectorul Denes aflase despre plecarea subită a detectivului. Ştia că Mr. X ascundea ceva. Ceva legat de acele degete. Puţinele cuvinte pe care i le adresase criminalul prin acel bileţel îi accentuau convingerile. Acel criminal mai vorbise cu detectivul până atunci, iar X nu îi spusese nimic din toate astea.

Se uita la cadavrul lui Boris Mazur în căutarea oricărui fel de indiciu. Dar crima fusese realizată într-un mod atât de curat încât şi un specialist ar fi recunoscut ingeniozitatea criminalului.

Firul gândurilor îi fu întrerupt în mod brutal de apariţia lui Zoltan Mazur. De la început nu avea încredere în spusele bătrânului, dar nu găsea argumente să le conteste. Acum realiză că avea tot timpul la dispoziţie, iar Zoltan Mazur părea gata să recunoască ceva de o importanţă vitală pentru rezolvarea cazului.

— Mr. X a luat o armă din dormitorul meu, domnule inspector. Am văzut-o pe când se grăbea să iasă din apartament.

Pe când auzea cele tocmai spuse de bătrân, Denes se gândi la ce i-ar fi folosit o armă detectivului. Dar alt gând îi atrase atenţia asupra lui Mazur.

— De ce exista o armă în dormitorul dumneavoastră?

Bătrânul rămase impasibil la auzul cuvintelor rostite de inspector, dar, în realitate, nu ştia cum să răspundă pentru a nu se incrimina singur. Era o situaţie fără cale de întoarcere.

— Probabil criminalul a pus-o acolo pentru a da senzaţia că altcineva a comis crima. Dar nu ştiu de ce ar fi intrat până în dormitor. Doar a avut o grămadă de locuri în care să pună o armă.

Denes îi făcu semn că înţelese şi îl îndemnă să iasă din cameră. Odată cu ieşirea bătrânului, unul dintre cei opt agenţi care îl însoţiseră la locul crimei se apropie de el şi îi spuse:

— Cineva a trimis o fotografie cu urme de încălţăminte laboratorului de criminalistic. Au venit rezultatele cu privire la natura acesteia.

Inspectorului nu îi trebui mai mult de un moment pentru a şti că cel care solicitase analiza era Mr. X, dar acesta nu mai avea cum să afle rezultatul. Iar Denes nu avea de gând să-l împărtăşească.

— Ce măsură este?

— 46.

Capitolul 25

— Când s-a întâmplat? întrebă vocea de femeie.

— Acum două zile. Otrăvire prin rădăcină de cucută.

Detectivul nu ezita să răspundă la întrebările femeii de la celălalt capăt al liniei. În schimb, Storm nu reuşea să asimileze fluxul de informaţii din ultimele minute. Conform carneţelului negru, Mr. X tocmai vorbea cu Ania Weisz. Dar asta era imposibil, de vreme ce Ania Weisz era moartă. Aşa cum a zis şi X, moartă de două zile.

— Dacă presupunerile mele sunt corecte, continuă detectivul, tu eşti adevărata Ania Weisz. De aceea mi-ar plăcea să purtăm o discuţie acasă la tine. Mama ta este deja acolo. Te asigur că va fi o discuţie interesantă.

Ania făcu o pauză în care părea să ia în considerare situaţia în care se afla, după care răspunse pe un ton ferm:

— De acord. Ne vedem acolo în maximum un sfert de oră. Dar, înainte de a închide, vreau să ştiu cu cine am avut onoarea de a vorbi.

— Detectivul Mr. X, specializat în probleme criminalistice. Angajat de sora dumneavoastră.

Timea Weisz, răpită acum câteva ore.

Fără a mai spune ceva, Ania închise telefonul. Zâmbetul lui X se lăţi pe toată faţa, iar Storm nu ştia ce motiv de bucurie ar avea.

După ce termină de vorbit cu Ania, Mr. X formă un alt număr. Puse din nou telefonul pe difuzor. La celălalt capăt se auzi tot o voce de femeie:

— Alo!

— Bună ziua, doamnă Weisz. Sunt Mr. X. Voiam să vă anunţ că veţi avea parte de o vizită în scurt timp. Sper să fie o surpriză plăcută. Între timp, aş dori să-i telefonaţi lui Remus Nowak şi să-l invitaţi acasă la dumneavoastră. Ar fi de preferat să fie acolo în maximum un sfert de oră.

— Desigur, dar în ce scop vreţi să îl chem?

— Asta este problema mea, doamnă Weisz. Ne vedem peste puţin timp!

Şi închise. Richard era din ce în ce mai bulversat de situaţia în care se afla. Dar o întrebare îi stăruia pe buze şi nu putu să se abţină, aşa că spuse:

— Ai fost sigur că aşa se va întâmpla sau ai jucat la cacealma? În legătură cu Ania.

— Sincer să fiu, am fost sigur. În acest moment, eu ştiu cine e criminalul. Şi dacă totul decurge perfect, până peste vreo două ore este arestat. Dar, înainte de asta, am nevoie de un laptop.

— Nu avem acum, dar poţi lua telefonul meu mobil.

X acceptă şi luă mobilul lui Storm. Intră pe Internet şi căută ceva, dar scriitorul nu îşi dădea seama despre ce era vorba. După vreo cinci minute în care autorul nu a îndrăznit să spună vreo vorbă, cu intenţia de a nu-l deranja pe detectiv, acesta din urmă spuse:

— După cum credeam. Nu există nicio conferinţă legată de un acord dintre editurile din Budapesta şi cele din străinătate. Ba mai mult, nu există niciuna care să fi avut loc la Sibiu, în România, acum o lună.

* * *

După un sfert de oră, limuzina ajunse în faţa casei deja cunoscută cititorilor. După ce terminase de vorbit cu Dorika Weisz, Mr. X îl contactă pe Denes şi îi spuse să vină şi el la casa familiei Weisz pe motiv că trebuia să aresteze pe cineva. De asemenea, îi sugerase să-l aducă şi pe Zoltan Mazur cu el.

Numai la gândul că acea anchetă era pe sfârşite, inspectorul îşi pregătise patru oameni şi se pregăti de plecare. Însă, înainte de a închide, corpolentul inspector îi comunicase lui X rezultatul provenit de la laboratorul criminalistic.

Acestea fiind spuse, X se repezi pe holul de la intrare, urmat la mică distanţă de Richard Storm. Acesta din urmă era încă derutat din cauza tumultului de informaţii din ultima jumătate de oră.

În sufragerie se aflau cei trei oameni solicitaţi de Mr. X. Ania Weisz stătea la o distanţă cam mare de mama ei. Femeia era de o frumuseţe orbitoare, dar Storm nu vedea vreo diferenţă între cea de acolo şi cea care murise în

Piaţa Eroilor cu numai două zile în urmă.

Faţa îi era ovală, iar ochii de un albastru marin îi ieşeau în evidenţă deasupra nasului puţin alungit. Buzele subţiri nu afişau niciun zâmbet, dând o senzaţie de sobrietate. Părul lung până la umeri îi cădea în plete, dându-i un aspect de şcolăriţă.

Era îmbrăcată cu un pulover de caşmir cu guler, iar pantalonii i se mulau pe picioare, accentuându-i şi mai mult frumuseţea ademenitoare. În mintea autorului existau numeroase idei, dar o singură observaţie îi stăruia pe moment. Orice s-ar spune, Ania Weisz era mai frumoasă decât sora ei.

Detectivul se aşează pe un fotoliu şi se uită împrejur. Atmosfera devenea din ce în ce mai apăsătoare. Richard i se alătură detectivului pe fotoliul din dreapta acestuia din urmă. Analiză şi el situaţia şi observă că Ania păstra distanţa faţă de mama ei.

— Suntem toţi, Mr. X. Pentru ce ne-aţi chemat?

— Presupun că sunteţi grăbită dacă aveţi aşa o atitudine, nu-i aşa, doamnă Weisz? În primul rând, aş vrea să-l felicit pe domnul Nowak pentru libertatea căpătată. Sper că s-a bucurat de ea. În al doilea rând, aş vrea să port o mică discuţie cu domnişoara Weisz, aici de faţă, cu care am onoarea de a vorbi pentru prima dată.

Ania făcu un semn afirmativ din cap.

— Aşa cum obişnuiesc să încep un interogatoriu, aş dori să trecem peste elemente introductive care ar cauza doar o pierdere de timp.

— De acord! răspunse Ania cu aceeaşi voce suavă pe care o auzise Storm şi în limuzină.

— Bine atunci. Îmi puteţi spune unde aţi fost plecată în ultima lună? Ania o privi un moment pe mama ei, după care răspunse:

— Am fost în România. Şi m-am întors aici, în Budapesta, cam acum o săptămână.

— Şi pot spune cu mâna pe inimă, continuă X, că în România vă aflaţi în preajma oraşului

Sibiu. Dacă nu, chiar acolo.

Ania nu schiţă niciun gest. Făcu un semn din cap că înţelese afirmaţia detectivului.

— A doua întrebare: ai avut vreodată astm?

— Nu, răspunse femeia prompt. De ce aţi crede una ca asta?

— Pentru că în camera dumneavoastră au fost găsite nişte flacoane. Acestea erau bazate pe cucută. Iar, aşa cum v-am spus şi la telefon, rădăcina de cucută v-a ucis acum două zile.

Ania se uită în jur şi surprinse nişte priviri mirate din partea mamei sale şi a lui Remus. Şi detectivul îi urmă privirea, dar nu spuse nimic. Tot ceea ce urma să zică sau să facă punea accent pe psihologia omului. Mai ales a criminalului.

— A treia întrebare: de când vă cunoaşteţi tu cu Remus Nowak, aici de faţă?

— De ceva vreme, răspunse tânăra. Dar detectivul ştia că nu se găsea pic de credibilitate în acele cuvinte.

— Problema este, spuse Mr. X, că dumneavoastră nu-l cunoaşteţi deloc pe acest individ. Numai copia voastră fidelă a împărtăşit momente cu el.

Ania se ridică în picioare, susţinându-i privirea detectivului.

— Îl cunosc al naibii de bine pe acest bărbat. Nici nu aveţi idee, domnule detectiv, de cât de bine îl cunosc.

— În sfârşit, recunoaşte-ţi, spuse X cu zâmbetul pe buze. Numai de această reacţie am avut nevoie. Vă mulţumesc, domnişoară Weisz. Puteţi lua loc.

Ania nu avea nevoie de cineva care să-i spună să ia loc, dar detectivul îi dădea senzaţia că nu era, cineva". Aşa că se calmă şi se conformă. Remus Nowak nu scosese niciun cuvânt pe durata acelui schimb de replici.

Tocmai când detectivul se pregătea să mai spună ceva, o sonerie îl întrerupse.

Autorul se ridică instantaneu în picioare şi o luă cu paşi repezi spre uşa de la intrare. După ce o deschise îl văzu pe inspectorul mustăcios postat în cadrul acesteia. Lângă el se afla Zoltan Mazur, în scaunul lui cu rotile. În

spatele lui Denes erau postaţi patru agenţi.

Storm îi pofti pe toţi înăuntru şi îi conduse în sufragerie. Dorika se ridică şi spuse, aproape revoltată:

— Dar, Mr. X, nu aţi spus că vom fi mai mulţi. Bună ziua, domnule inspector. Daţi-mi un răgaz de zece minute să pregătesc un ceai. De ceva vreme, aşa îmi poftesc eu oamenii în casă. Dacă m-aţi refuza, aş considera-o o lipsă de respect.

Şi fugi în bucătărie.

Între timp, detectivul îl puse pe Denes la curent cu apariţia inexplicabilă a Aniei Weisz. Adevărata Ania Weisz.

— Atunci, cine a fost ucis acum două zile? întrebă perplex inspectorul.

— Asta vei afla odată cu ceilalţi. Pentru că urmează să vă spun povestea crimei. Şi vă sfătuiesc să vă aşezaţi confortabil pentru că voi vorbi ceva vreme.

După aproximativ zece minute, Dorika Weisz se întoarse cu o tavă pe care se aflau unsprezece ceşti cu ceai. Trecu pe la fiecare şi le înmână ceaşca, după care se aşeză pe canapea alături de Remus.

— Acestea fiind spuse, zise Mr. X, o să închei această anchetă în minutele care vor urma. Pentru că, după cum probabil şi-au dat unii seama… criminalul e printre noi.

Capitolul 26

Cu toţii rămaseră tăcuţi, în aşteptarea lungii explicaţii pe care o avea de dat Mr. X.

— În primul rând, aş dori să-l rog pe Richard să scoată degetele şi scrisorile primite de la criminal în decursul zilei de astăzi.

Autorul scoase la iveală micile indicii anatomice, aşa cum le numise detectivul, şi apoi plicurile ce conţineau fiecare câte o scrisoare din partea criminalului. I le înmână detectivului şi apoi se aşeză cât mai confortabil cu putinţă.

— După cum puteţi observa, aşa cum a văzut probabil şi inspectorul Denes, pe fiecare deget se găsesc

câteva litere. Punând degetele în ordinea potrivită, literele aparent fără sens compun un nume: Stefanov. Bun! Având asta în considerare, ne putem uita la cea de-a doua scrisoare primită. În aceasta se specifică foarte clar că Timea Weisz, răpită astăzi, a avut parte de un viol. În concluzie, asasinul a violat-o. Dar un lucru mi-a atras atenţia. De ce ar fi scris acest criminal cuvântul „viol cu „y în loc de „i”. Richard a remarcat că ar putea fi vorba de un fel de anagramă. Corect şi de data asta! Astfel, rearanjând literele, cuvântul „vyol poate deveni, lyov”.

Doamna Weisz, continuă X îndreptându-şi atenţia spre Dorika, mi-a spus în cadrul unei discuţii, că ea a fost îndrăgostită nebuneşte de un bărbat pe nume Lyov Stefanov. Pentru asta e cazul să aduc la cunoştinţă şi viaţa doamnei Weisz. Această femeia a făcut parte, în anii tinereţii, din Serviciul de Spionaj Maghiar.

Din spusele ei, am aflat că în ultima ei misiune, în care trebuia să-l ucidă pe domnul Stefanov, a trimis altă femeie mai tânără decât ea, dornică să-ţi facă un renume şi, din păcate, prea grăbită şi prea nepregătită… Femeia în cauză – pe numele ei Tanya – şi-a pierdut vederea în acea misiune. Un tragic accident pe care Dorika Weisz l-a continuat cu un real talent.

Această Tanya avea un talent înnăscut. Am aflat că avea actoria în sânge. Se putea da drept oricine, deci, în consecinţă, putea fi confundată cu oricine voia ea. Domnule inspector Denes, corpul pe care l-aţi examinat de acum două zile şi până astăzi aparţine Tanyei, ci nu domnişoarei Weisz, aici de faţă.

Toate privirile se întoarseră spre Ania, care rămase aproape şocată la auzul acelor cuvinte. Nu numai că Mr. X relatase acum trebuia povestea Tanyei, dar reuşise aceasta fără niciun ajutor din partea ei.

Dorika clocotea de furie. Se ridică în picioare şi se răsti la detectiv:

— Cum adică, domnule? Mă acuzaţi de ceva? Vă asigur că nu eu am ucis-o pe acea femeie.

— Aveţi dreptate, doamnă Weisz. Nu aţi fost singură!

X îşi întoarse privirea spre Ania, care îl privea pe detectivul fără braţ cu un interes crescând.

— Ania, spuse detectivul, în ultima lună ai făcut investigaţii care o priveau pe mama ta. Presupun că, printr-o întâmplare, te-ai întâlnit cu Tanya, care ţi-a spus adevărul despre viaţa mamei tale. Cred că ai rugat-o să se dea drept tine pentru ceva vreme pentru ca tu să ai timp să-ţi desfăşori în linişte cercetările. Numai că Dorika a aflat, într-un fel sau altul, şi i-a telefonat unui om în care avusese întotdeauna încredere. I-a telefonat lui Lyov Stefanov. Acest bărbat se află acum în această cameră. Iar acest bărbat eşti tu, domnule Remus Nowak.

Toate privirile se întoarseră spre Remus, care afişa o privire curioasă.

— De unde le scoateţi, Mr. X? întrebă Nowak pe un ton neutru.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea, se răsti X. Tu eşti criminalul, şi am să-ţi spun şi cum ai săvârşit toate crimele din ultimele două zile. Ai răbdare!

Detectivul se întoarse din nou cu faţa spre Ania.

— E adevărat că ai urmărit-o pe mama ta până în România?

— E adevărat! răspunse femeia.

— E adevărat că a plecat de acolo cu nişte plante?

— E adevărat! repetă Ania.

— E adevărat că niciodată nu ţi-ai cunoscut tatăl?

— Ba l-am cunoscut. Dar cred că şi dumneavoastră ştiţi cine este tatăl meu. Aşa cum aţi afirmat, bărbatul se află în această cameră.

X zâmbi. Toate presupunerile lui se adevereau.

— Tatăl tău natural este un criminal. Tatăl tău natural este Lyov Stefanov.

— Nu mai accept să fiu tratat astfel, domnule detectiv. Vocea lui Remus reverberă prin încăpere.

— Taci şi-ascultă, criminalule! strigă din nou Mr. X.

Liniştea învălui pentru moment sufrageria. Detectivul se întoarse spre Richard, care asculta înmărmurit cuvintele prietenului său.

— Am fost un prost, Richard. O să te întreb acum. Când tu şi Timea Weisz aţi fost singuri în acea seară, eşti sigur că nu mai era nicio persoană prin apropiere?

— Nu ştiu, răspunse Storm, afişând o privire nedumerită.

— Atunci lasă-mă să te luminez, bunul meu prieten. În acea seară mai era cineva în casă care ar fi putut afla foarte uşor ce făceaţi voi doi. Şi acea persoană este Dorika Weisz. Dacă ne uităm atent la prima scrisoare, putem observa că asasinul a scris că nu are încredere în aparatura modernă care poate fi detectată. Am greşit atunci când am presupus că în casă puteau fi microfoane. Această aparatură poate fi foarte uşor de detectat. Deci, după voi, cine ar putea fi un asasin perfect?

Richard fu primul care reacţionă:

— Nimeni nu poate fi un asasin perfect.

— Bravo! Într-adevăr nimeni nu poate fi un asasin perfect… Dar dacă sunt doi?

Detectivul lăsă cuvintele să-şi facă efectul, după care continuă:

— Dorika Weisz putea foarte bine să asculte ce se întâmpla în casă. A putut auzi tot ceea ce se vorbea în fiecare încăpere. I-a spus totul lui Lyov Stefanov, alias Remus Nowak.

— Frumoasă poveste, Mr. X. Dar până acum nu ai dovedit nimic.

— Atunci să trecem la prima crimă. Victima: Tanya. Ai intrat în contact cu ea şi ai făcut-o să creadă că sunteţi iubiţi. După vreo două săptămâni, i-ai propus să vă logodiţi, iar ea a acceptat necondiţionat. Între timp ai vorbit cu Dorika şi aţi căzut de comun acord că Tanya trebuie să moară pentru că puteaţi risca o demascare. Zis şi făcut. Aţi profitat de pe urma faptului că Tanya suferea de astm. Iar problema de sănătate şi-o diminua prin intermediul unui medicament lichid bazat pe cucută. Acest flacon este dovada, spuse X scoţând la iveală flaconul găsit în camera Aniei. Însă la început nu aţi luat în considerare şi apariţia unui al treilea factor. Ania era îndrăgostită

nebuneşte de Boris Mazur. El a remarcat o schimbare în atitudinea celei care se dădea drept iubita lui, dar nu a spus nimic. Revenind la prima crimă: mai întâi aţi ales un restaurant apropiat de Piaţa Eroilor pentru ca tu să ai martori că nu ai ucis-o. După aceea, cu doar două ore înainte de moartea Aniei, ai omorât un ospătar. Orlov îl chema. După aceea, Dorika şi-a folosit talentul actoricesc şi s-a dat drept acel ospătar în timp ce voi mâncaţi la restaurant. Însă, din nou, nu aţi luat în considerare apariţia altei persoane: Timea Weisz. Vă urmărise şi văzuse tot ceea ce s-a întâmplat în incinta restaurantului. O văzuse pe Tanya când ducea flaconul la gură şi înghiţea conţinutul. După cum probabil ştiţi, două medicamente combinate distrug în loc să ajute. Cu otrava plasată pe inelul cu diamant şi o alta plasată în mâncare, Tanya nu avea cum să scape vie. După foarte puţin timp, aţi ieşit din restaurant şi v-aţi îndreptat spre Piaţa Eroilor. De acolo, inevitabilul s-a produs. Otrava în exces îşi făcuse efectul. Tanya avea să moară după puţină vreme. Mai spre seară, domnule Stefanov, ai fost arestat, dar ştiai că asta îţi conferea doar un alibi pentru următoarele crime.

Un moment de linişte şi apoi Denes întrebă:

— Dar cum ar fi putut să-l ucidă pe medicul legist? Doar era în închisoare.

— Acum vedeţi, zise Remus. Tot ceea ce a zis până acum e lipsit de sens!

— Te contrazic, domnule Stefanov, răspunse Mr. X. Am o rezolvare şi pentru moartea medicului legist.

— Să auzim, răspunse Denes, sorbind puţin din ceaşca de ceai. X se aşează cât mai comod şi continuă:

— Uitaţi cum presupun eu că s-a întâmplat. Remus Nowak s-a apropiat de zăbrele şi a început o discuţie inofensivă cu poliţistul probabil plictisit. Însă, când se aştepta mai puţin, Nowak şi-a strecurat braţele printre zăbrele şi a izbit capul lui Lazar de gratii. Acesta din urmă, rămas inconştient, i-a oferit posibilitatea domnului Nowak să ia cheile de la celulă şi să iasă. Pentru a nu fi observat, Nowak a luat corpul poliţistului şi l-a strecurat în celulă,

până în pat. Acolo, cel mai probabil, l-a omorât printr-o rupere a gâtului, având în vedere că nu avea vreo armă silenţioasă prin apropiere. A făcut schimb de haine şi s-a dat drept Lazar până ce a ieşit din secţie. Nu se putea observa o diferenţă foarte mare, deoarece ambii bărbaţi aveau cam aceeaşi înălţime. Asta se întâmpla ieri, deoarece, când a murit medicul legist se putea observa foarte clar că asasinul şchiopăta. Ceea ce se poate observa foarte uşor şi la domnul Nowak.

În continuare, probabil că nimeni nu s-a interesat de ce se întâmpla cu domnul Nowak atâta timp cât se considera că era închis şi, chiar dacă ar fi evadat, nu ar fi putut să se strecoare printre atâţia poliţişti. Astăzi dimineaţă, criminalul nostru, îmbrăcat cu hainele poliţistului Lazar, iese foarte uşor din secţia de poliţie şi se îndreaptă spre Institutul medico-legal. Înainte de a intra, se îmbracă în civil şi îşi pune nişte lentile de contact pentru a-şi schimba culoarea ochilor. De acolo, inevitabilul se apropie. Civilul trece neremarcat de cei din jur până ajunge în încăperea în care se găsea corpul Tanyei şi îl ucide pe medic cu arma poliţistului Lazar. Taie degetele de la mâna dreaptă a femeii omorâte cu două zile în urmă şi iese neobservat din institut. Se schimbă din nou în hainele de poliţist şi se întoarce în faţa celulei în care se găsea cadavrul lui Lazar. De atunci, Denes a considerat că era mai bine să-l elibereze pe Nowak în lipsă de dovezi compromiţătoare. Îşi îmbracă din nou hainele de civil şi iese din secţie ca reînviatul Remus Nowak. Un om liber.

Remus Nowak se ridică şi se apropie de detectiv:

— Cum poţi să-ţi susţii cele spuse? Aşa cum ai zis la început, toate astea fac parte din propria ta presupunere.

— Ai mare dreptate, dar pot să-mi susţin afirmaţiile. Denes, sună la secţie şi pune pe cineva să inspecteze celula în care fusese reţinut Remus Nowak acum două zile.

În timp ce inspectorul suna la secţie, faţa lui Remus devenea albă ca varul.

— Între timp, zise detectivul, să trecem la următoarele crime. Să vorbim despre scrisori. În fiecare

scrisoare criminalul dădea câteva indicii subtile, iar degetele care se voiau a fi ale Timeei Weisz, răpite în cursul zilei de astăzi, erau, aşa cum le-am poreclit eu însumi, nişte mici indicii anatomice. Pe fiecare erau trecute câteva litere. După cum v-am spus şi l-a început, numele rezultat era Lyov Stefanov. Un fost spion rus. Acum, domnule Stefanov, zise Mr. X, am să vă spun ceva de care mi-am dat seama încă de la începutul anchetei. Eşti o persoană cu prea multă încredere în tine şi prea nepăsătoare la valorile celorlalţi oameni din jurul tău. În concluzie, ai prea mult tupeu şi eşti lipsit de moralitate.

Între timp, Remus se aşezase înapoi pe canapea, cu privirea împăienjenită.

— Tu ai răpit-o pe Timeea, nenorocitule, strigă dintr-odată Richard Storm, pe care furia punea şi mai multă stăpânire de la un moment la altul.

Autorul se ridică şi se apropie de Remus. Odată ajuns în faţa lui, îl prinse de guler şi îi azvârli un pumn în falcă.

— Unde este, fir-ai al dracului? Unde ai dus-o?

Alt pumn luă contact cu faţa lui Remus. Însă tot ceea ce făcu fu să rânjească. Şi să nu spună nimic. În tot acest timp, nimeni nu făcu nimic să-l oprească pe Storm. Însă, când devenise clar că atacul avea să continue, inspectorul se ridică şi îl prinse de ambele mâini. Îl duse şi îl aşează din nou pe fotoliu.

— Viitorul nu-ţi surâde, zise Denes, întorcându-se cu faţa spre Nowak.

— Bun, atunci, continuă Mr. X. Să trecem la asasinarea domnului Boris Mazur, al cărui tată este aici de faţă şi-şi plânge fiul, deşi înfiat. Totul decurgea perfect până când Dorika m-a auzit spunând că o să-l interoghez şi pe Boris, considerat, la vremea aceea, iubitul Tanyei. După ce s-a asigurat că n-o aude nimeni, i-a comunicat lui Remus, acum eliberat, de intenţiile mele. Vreau să vă spun că Boris era cel care îi procura Tanyei flacoanele. Numai că, după Tanya, a mai trecut o femeie pe la farmacie şi a cerut un alt ficon, asemănător cu cel din care lua Tanya,

dar cu altă utilizare. După ce l-am interogat, m-am întors la limuzină şi m-am îndreptat spre această casă. După foarte puţin timp de la plecarea mea, Remus Nowak s-a dus l-a Boris şi presupun că l-a întrebat ce am vrut eu să aflu de la el. Când credea că Remus se îndepărta, Boris a început să pună lucrurile cap la cap, după care a avut intenţia de a mă suna. Numai că Remus Nowak a intrat în casă prin geamul din camera lui Zoltan Mazur, găsit întredeschis. A ajuns la timp la Boris şi l-a împuşcat în cap de la depărtare cu o precizie a naibii de bună, asta trebuie s-o recunosc. În cele din urmă, a sunat la poliţie de pe telefonul victimei şi apoi a scris cuvintele de pe bileţelul pe care avea să-l găsească inspectorul la foarte puţin timp după aceea. A lăsat ultimele două degete, fiind sigur că eu mi-am dat seama de toată tărăşenia. S-a întors în camera lui Zoltan şi bănuiesc că a căutat carneţelul negru în care se găsea numărul Aniei Weisz. El ştia că, dacă aveam să găsesc numărul Aniei şi aş fi telefonat, totul avea să se termine. Zoltan avea numărul Aniei din lista telefonului lui Boris, care păstra numărul iubitei lui. Dar, fiindcă Zoltan avea întotdeauna carnetul la el, criminalul a părăsit casa exact aşa cum intrase. Nimeni nu l-a observat plecând de la faţa locului. Când m-am întors la locul crimei, am găsit acest revolver în camera lui Zoltan, spuse detectivul scoţând la iveală arma.

Şi pot pune pariu că asta e arma care v-a ucis fiul, domnule Mazur.

— Cum poţi dovedi toate astea? murmură Remus cu o voce aproape paralizată.

— Simplu, zâmbi Mr. X. Amprentele tale au fost găsite pe telefonul lui Boris. Iar urmele de încălţăminte au dovedit că asasinul purta măsura 45.

Remus îşi ridică privirea spre detectiv.

— Greşeşti. Eu port 46 la încălţăminte.

— Dar chiar şi-aşa, îşi continuă X jocul, amprentele tale…

— Purtam mănuşi, strigă deodată Remus, ridicându-se în picioare. Un telefon aduse liniştea peste toţi cei din

începere.

Ervin Denes răspunse:

— Am înţeles… ocupaţi-vă… mulţumesc. Închise telefonul şi spuse:

— Remus Nowak alias Lyov Stefanov, eşti arestat pentru uciderea a cinci persoane, acestea fiind, în ordine: ospătarul Orlov, Tanya, poliţistul Lazar, medicul legist şi Boris Mazur. De asemenea, eşti arestat şi pentru răpirea Timeei Weisz. Ai dreptul să nu spui nimic, altfel ceea ce vei spune va fi folosit împotriva ta la proces.

Însă, pe când îşi lua cătuşele, cei patru agenţi din spatele inspectorului căzură unul după altul. X se uită nedumerit prin cameră şi îi văzu şi pe Zoltan Mazur şi pe Ania Weisz cu capul căzut în ceea ce părea a fi un somn profund. Inspectorul le urmă la foarte puţin timp după, căzând cu zgomot pe podea.

— În sfârşit! Mult v-a mai luat.

X auzi cuvintele şi ştia că persoana care le rostise era nimeni alta decât Dorika Weisz. Se uită la ea şi reuşi să spună:

— Ai pus somnifere în ceai, ticăloaso!

Femeia zâmbi şi se apropie de detectiv. Acesta din urmă nu mai reuşi să vadă nimic şi căzu într-un somn adânc.

Capitolul 27

Când se trezi, Mr. X îl văzu prima dată pe prietenul lui, Richard Storm, prins de mâini şi de picioare de nişte lanţuri ce ieşeau din perete. Puţin îi luă să observe că şi el era legat în acelaşi fel, numai că, fiindcă nu avea braţul stâng, partea stângă a tricoului îi era bine prinsă cu un fel de scotch. Orice ar fi vrut să facă Dorika sau Remus cu ei, voiau să se asigure că erau bine imobilizaţi. Şi trebuia să recunoască că le ieşise.

Îşi mişcă capul în stânga şi în dreapta, încercând să-şi dea seama unde se afla, dar ceaţa provocată de somnifer

nu-i dispăruse complet, aşa că îşi scutură de câteva ori capul pentru a o alunga.

După vreo două minute, privirea i se acomodă şi reuşi să îşi dea seama că se aflau undeva, într-un subsol. Norocul lui era că, odată ce s-ar fi trezit, Denes putea să-l localizeze prin GPS.

Detectivul ştia că inspectorul îi pusese un aparat aproape minuscul de localizare prin satelit. Dar se aştepta să-i folosească şi avusese dreptate.

După vreo alte două minute, îl văzu pe Storm că deschide ochii şi încearcă să-şi alunge ceaţa care îi împiedica vederea. X mai aruncă o privire în jur şi desluşi două siluete care se apropiau de ei. Una era mai înaltă şi detectivul realiză că bărbatul era Lyov Stefanov. Persoana de lângă el era o femeie. Dorika Weisz avea o privire de gheaţă, care îl provocă lui X un fior pe şira spinării.

— Mr. X, te-ai trezit, începu Dorika conversaţia.

— Mi-ar fi plăcut să văd alte mutre decât pe ale voastre când m-aş fi trezit, dar, să recunoaştem, nu tot ce este pe lume e frumos.

Dorika îi surprinse ironia din voce, dar se mulţumi să zâmbească. Nu voia să-l provoace mai mult decât era necesar. Se apropie de detectiv şi îl întrebă:

— Cum e să fii tu cel care nu poate să facă nimic?

— Sincer să fiu, aş fi vrut să mă pot scărpina pe spate, dar, în rest, nu-i rău. Auzind acestea, Storm îşi înăbuşi un surâs.

Dorika se întoarse spre el şi îi surprinse privirea.

— Domnule Storm, vreţi să vă arăt eu ce este amuzant?

Femeia se duse într-un colţ al încăperii şi se întoarse împingând un scaun cu rotile pe care era o femeie cu părul răvăşit şi cu vânătăi pe mâini şi pe picioare. Nu dădea vreun semn vital, dar autorul îi surprinse mişcările respiratorii la nivelul toracelui.

Însă, la a doua privire, Storm îşi dădu seama cine era femeia legată de scaun.

Timea Weisz.

Chiar dacă mâinile şi picioarele nu îi erau legate propriu-zis de scaun, frânghiile nu îi prea dădeau ocazia de a face vreo mişcare.

— Ticăloaso, scuipă Storm. Este fiica ta şi tu l-ai lăsat pe panarama asta de criminal să o violeze.

— Ea nu e fiica mea. Ea e doar un paravan pentru o viaţă mai liniştită. A fost adoptată. Am urât să fac asta, dar nu aveam de ales. Nici să nu îndrăzneşti să o cataloghezi drept fiica mea.

Autorul nu răspunse la acel atac dur, dar începu să tragă din toate puterile de lanţuri. X se uita cum prietenul lui se zbătea neajutorat şi se simţea neputincios. Se mulţumi să spună:

— Să trecem la subiect, Dorika Weisz. Pentru ce ne-ai adus aici? Nu cred că aţi trudit atâta să ne legaţi pentru a discuta.

— Aveţi mare dreptate, Mr. X, dar să le luăm cu uşorul. În primul rând, eu sunt cea care pune întrebările acum. Tu taci şi ascultă. Răspunzi numai la ce te întreb eu.

Detectivul observă ironia sorţii, dar nu răspunse.

— Prima întrebare: cum de ai ştiut că şi eu eram implicată?

— Aţi fost prea dornică să îmi daţi răspunsuri. Aţi vrut să vă asiguraţi o credibilitate din partea mea. Am învăţat că dacă cineva se dă prea mult pe lângă tine, atunci clar e implicat în ceva. Mai ales că, de la bun început, eu v-am considerat nici mai mult, nici mai puţin decât un suspect.

Dorika se apropie şi spuse:

— A doua întrebare: cum de aţi ştiut că eu am fost cea care a luat un alt flacon de la farmacie?

— Asta am aflat mai târziu. În plus, aţi părut foarte surprinsă când aţi văzut flaconul din care înghiţea Tanya. Acest lucru întărea şi mai mult faptul că dumneavoastră aţi folosit un altul aproape identic.

— Sunt impresionată, Mr. X. Se pare că vă ridicaţi la standardele pentru care sunteţi recunoscut. Ar fi ieşit totul perfect dacă nu v-ar fi sunat Timeea.

— Altă întrebare? spuse X ignorând afirmaţia femeii din faţa lui.

— De unde ştiaţi că eu am fost ospătarul?

— Toate se legau între ele. Dacă Orlov a fost găsit mort, iar Remus era faţă în faţă cu Tanya, atunci singura persoană care ar fi putut fi ospătarul erai tu.

— O deducţie inteligentă. Îmi aduci aminte de romanele cu Sherlock Holmes. Sir Arthur Conan Doyle a fost un geniu. Poate îi veţi împărtăşi soarta inteligentului său personaj din acea povestire „Ultima problemă". Numai că pe dumneavoastră nu o să mai aibă cine să vă reînvie.

— Se pare că vă pasionează literatura poliţistă, răspunse Mr. X. Aş putea să vă întreb pentru cât timp am fost adormiţi?

— Pentru o jumătate de oră. La ceilalţi am folosit ceva mai de durată. Cred că dorm bine mersi. Şi cred că o să mai facă acelaşi lucru pentru încă o jumătate de oră. Păcat că nu o să vă găsească la timp.

— Se pare că v-aţi luat toate măsurile necesare, mai spuse X.

— Şi încă ceva, domnule detectiv. Cum de ai ştiut că Lyov Stefanov mai era în viaţă?

— Tot de la dumneavoastră. A fost o întrebare iscusită pe care v-am pus-o în parc. V-am întrebat ce sentimente aveţi pentru Lyov Stefanov. Am întrebat la prezent, iar dumneavoastră aţi spus că îl iubiţi, tot la prezent, şi că aţi face orice pentru el.

În acelaşi timp, Lyov Stefanov se apropie şi îi făcu semn femeii să se îndepărteze.

— Pierdem timpul, dar aş vrea să ne jucăm puţin. Este un joc de care sigur aţi auzit: ruleta rusească.

Şi scoase de la brâu un Revolver 357 Magnum. Acelaşi cu cel folosit în asasinarea lui Boris.

Detectivul anticipa gândurile lui Lyov Stefanov, dar nu spuse nimic.

— Vedeţi, domnule detectiv, continuă Lyov, m-au cam supărat glonţul şi cuţitul care m-au făcut să şchiopătez mai mult decât era necesar. Norocul meu a fost că am purtat

apărătoare. Aşa că m-am gândit să vă reîntorc favorul.

X încercă să-şi păstreze o figură concentrată, care să nu arate vreun semn de intimidare. În cele din urmă, spuse:

— Chiar nu e nevoie!

Dar criminalul se apucase de treabă. Învârtea butoiaşul revolverului, după care opri şi îl îndreptă spre piciorul drept al detectivului, a cărui rană nu se vindecase încă de la ultima lui întâlnire cu Lyov.

— Ce va fi, ce va fi? întrebă ironic asasinul. Apăsă pe trăgaci.

Ţipătul detectivului se auzi în toată încăperea. Primul glonţ îşi atinse ţinta.

Sângele începu să curgă din rană, dar X nu-i dădea atenţie. Îşi îndreptă privirea exact la timp să-l vadă din nou pe Stefanov învârtind butoiaşul. De această dată, îndreptă spre coapsa stângă a detectivului.

Trase.

— Nuuu! strigă Storm când văzu noua rană a lui X.

— Nu te mai plânge. Vine şi rândul tău imediat, râse Dorika.

A treia oară se învârtea butoiaşul, dar detectivul nu se mai uita.

— Ridică-ţi privirea, Mr. X! S-ar putea să te bucuri de ultimele imagini din viaţa ta. Lyov apăsă din nou pe trăgaci, dar niciun glonţ nu şuieră prin aer.

— Te bate norocul. Dar să vedem dacă aceeaşi regulă se aplică şi prietenului tău.

Criminalul se întoarse spre Richard Storm, în ochii căruia se vedea doar ură.

— Eşti doar un nemernic, spuse X cu respiraţia întretăiată. Ai fost şi vei fi doar un criminal de rând.

— Tu să taci, strigă Stefanov fără a se întoarce de la Storm.

Învârti din nou butoiaşul şi îl îndreptă spre braţul stâng al autorului. Trase.

Glonţul intră în carnea lui Storm care îşi înăbuşi un urlet. Avea să suporte numai de dragul

Timeei. O vedea cum stă pe scaun, aproape moartă, şi îşi dorea să nu le mai dea vreo satisfacţie criminalilor.

— Cât noroc am, răsună vocea lui Stefanov. Nici dacă aş fi vrut, nu ţinteam aşa de bine. Sunteţi nişte ţinte acceptabile.

În mintea detectivului treceau o grămadă de idei, dar niciuna nu îl ajuta în situaţia de faţă.

Psihologia era singura variantă rămasă. Spuse:

— Uite cum facem, Lyov. Mai învârţi o dată butoiaşul. Îl îndrepţi spre capul meu şi tragi. Dacă mă nimereşte, înseamnă că soarta e de partea ta. Dacă nu mă nimereşte, joci şi tu jocul ăsta.

Ideea îi surâdea criminalului. Se întoarse spre detectiv şi învârti butoiaşul.

— X, nu o face! aproape ţipă Storm. Nu ai habar în ce te bagi. Unde dracu' îţi este inteligenţa?

— Încă un lucru, mai spuse X. Mi-a făcut plăcere să mă ocup de tine! Şi zâmbi.

Criminalul ţinti şi trase.

* * *

Richard Storm auzi numai glonţul ieşind din armă şi văzu capul detectivului căzând inert. Singurul lucru care îi mai ţinea corpul erau lanţurile şi banda de scotch.

Autorul văzu picăturile de sânge căzând una după alta pe podea.

Lumea lui se transformase într-un calvar. O lume fără Mr. X era ca o lume fără apă. Îşi îndreptă privirea spre Lyov Stefanov şi spuse:

— Nu o să mai apuci ziua de mâine, ticălos mârşav ce eşti.

— Tu crezi că insultele îl vor aduce la viaţă pe detectiv? Eşti o cauză pierdută, domnule Storm. Singurul lucru care te mai ţine în viaţă este milostenia mea.

— Împuşcă-mă dacă vrei, dar să ştii că poliţia tot o să te găsească. Şi o să fii închis pe viaţă la mama dracului într-o închisoare uitată de lume!

Criminalul râse puternic. Aşa cum arăta, autorul era doar un obiect de amuzament. Iar el, care, cu puţin timp înainte, era alb ca varul din cauza detectivului, se distra de minune.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere să o testez pe micuţa ta prietenă. Tot ce a putut să facă a fost să mi se supună, dar numai faptul că nu se putea împotrivi mă excita peste măsură. Nici nu ai idee cât de mult am profitat de pe urma ei.

Ochii autorului scăpărau de furie. Se uită spre Dorika şi spuse:

— Şi tu care ziceai că îl iubeşti şi că ai face orice pentru el.

Dorika nu îi dădea atenţie. Se duse spre scaunul în care era legată Timea şi îi dădu două palme să se trezească.

— Uită-te bine!

Timea se uită prin cameră şi-l văzu pe Mr. X cu capul atârnat şi picături de sânge căzând. Apoi întoarse capul şi îl văzu pe Storm. Văzu rana de la braţ şi îşi stăpâni lacrimile.

— Timea, strigă Storm, e adevărat că ai fost violată de bărbatul ăsta?

Timea afirmă din cap. La vederea semnului, Dorika îşi stăpâni un acces de furie şi se îndreptă spre Lyov.

— E adevărat?

Din câte îşi putea da seama Storm, orgoliul femeii era rănit.

Lyov nu spuse nimic şi nu îşi întoarse privirea spre Dorika. Dar ăsta era un răspuns în sine. Femeia se repezi spre el, însă bărbatul reacţionă imediat. Se dădu la o parte şi trase un foc. Glonţul nimeri ţeasta femeii care se prăbuşi pe loc.

Timea strigă, dar nu putea face nimic. Se simţea paralizată. Oricum nu ar fi avut cum să se mişte nici dacă ar fi vrut din cauza legăturilor de frânghie aspră.

— Păi, domnule Storm, ar trebui să te consideri un om norocos. Glonţul ăsta îţi era destinat ţie.

Autorul era şocat de cât de repede se descotorosise de Dorika. Ar fi vrut să zică ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.

Criminalul se întoarse spre Timea şi spuse:

— O să îl omor în faţa ta. Aşa că uită-te atent. Şi nu clipi. S-ar putea să ratezi totul.

Richard Storm se gândi din nou la ultimul lui roman: *Faima ucide.*

Şi totul era atât de adevărat.

— Mai vreau să o întreb ceva pe Timea. Autorul îşi întoarse privirea spre femeia captivă. Tu ştii unde ne aflăm acum?

— Bănuiesc că suntem în subsolul casei noastre. Mama nu ne-a prea lăsat să intrăm aici. Eu am intrat doar de două ori până acum pentru a face ordine.

Nişte paşi se auzeau la nivelul superior. Acele urme de paşi îi dădeau speranţe lui Storm, care bănuia cine se afla acolo.

Criminalul învârti din nou butoiaşul.

— Mai ai doar un glonţ, se auzi o voce din spate.

Storm îşi întoarse privirea spre sursa cuvintelor şi încremeni când realiză cui îi aparţineau acele cuvinte. Nici Lyov Stefanov nu se simţea în largul lui. Se întoarse brusc spre corpul lui Mr. X. Capul, în continuare lăsat în jos, nu dădea niciun semn de viaţă.

Şi totuşi, acele cuvinte îi aparţineau, într-adevăr, detectivului.

— Cum e posibil? reuşi să îngaime criminalul.

— Mai ai doar un glonţ şi poliţia vine încoace. Vezi tu, am fost pus sub supravegherea poliţiei acum ceva vreme, iar Denes ştie unde sunt acum. În consecinţă, ştie unde eşti şi tu.

Lyov rămase fără cuvinte.

— Ai două variante, continuă detectivul ridicându-şi privirea. Una: îţi îndrepţi pistolul spre tâmpla ta şi speri ca singurul glonţ să fie pe ţeavă. A doua: împuşti pe unul dintre noi şi poliţia te arestează pe viaţă şi te pune la răcoare într-un loc uitat de lume din care nici tu nu ai

putea evada.

Stefanov îşi cântărea variantele.

— Auzi paşii? continuă detectivul. Vin să te ia! Ce vei face? Ce… vei… face?

Într-adevăr se auzeau paşi care coborau. Din ce în ce mai aproape. Lyov Stefanov îşi duse încet arma la tâmplă şi spuse:

— Mi-a făcut plăcere să am de-a face cu tine, Mr. X.

Şi trase.

Epilog

Washington, D.C., S.U.A. Ora 14: 05

Mr. X şi Richard Storm stăteau în sufrageria apartamentului din Rhode Island Avenue şi savurau o ceaşcă de ceai. Trecuseră câteva luni de la moartea lui Lyov Stefanov.

Detectivul avusese dreptate. În ultimele momente de viaţă ale criminalului, agenţii se îndreptau spre subsolul casei, semn că Ervin Denes îl localizase la timp pe Mr. X. Când poliţiştii ajunseră la faţa locului, găsiră două cadavre, al lui Dorika şi al lui Stefanov.

De acolo, evenimentele se desfăşurară foarte repede. Poliţiştii îi eliberaseră pe captivi şi îi transportară de urgenţă la cel mai bun spital din capitală. Detectivul şi autorul avuseseră nevoie de recuperare după gloanţele încasate. În final, cei doi prieteni au fost reţinuţi în Budapesta până ce rănile s-au vindecat. Lui Storm i-au dat drumul mult mai devreme decât detectivului.

Autorul se întorsese în Londra şi îi spuse lui X că, atunci când avea să plece din Budapesta, să-i dea un telefon. Mr. X îi răspunse, la rândul său:

— Richard, până când plec eu de aici, ar fi bine să începi un nou roman, dacă înţelegi la ce mă refer.

Autorul ştia că X dorea ca acel caz, în care muriseră

şapte persoane, să fie imortalizat într-o carte. Storm se mulţumi să-i răspundă:

— Mai trebuie să-i găsesc un titlu, iar asta nu e deloc uşor. Detectivul îi făcu ştrengăreşte cu ochiul şi îl lăsă să plece.

Mr. X aflase că toţi laurii erau primiţi de inspectorul Denes, aşa cum, probabil, îi şi promise. Din nou, ca în alte anchete, detectivul se mulţumea să fie omul din umbră.

Corpolentul inspector îi mai făcu o vizită care îl surprinse peste măsură pe infirm.

— Ar trebui să ştii că, atunci când vei ieşi din spital, un avion va fi gata să te ducă în America.

— Să scapi cât mai repede de mine, râse detectivul.

Aflase că Ania şi Timea se reîntâlniseră şi aveau de gând să continue cu editura familiei. Ania îi povestise totul despre mama lor şi o făcu să înţeleagă că Dorika doar a folosit-o ca paravan pentru o nouă viaţă.

Pentru Timea, cuvintele veneau foarte greu, dar ştia că, în timp, va reuşi să se obişnuiască cu ideea că Dorika a fost doar o ticăloasă. Scurta relaţie pe care o avusese cu Storm se încheiase, fiecare văzându-şi de drumul său.

După ce s-a vindecat complet, detectivul a fost externat şi, aşa cum promise Denes, un avion îl duse în America. În timp ce se îndrepta spre aeroport, îl contactase pe Storm şi îi spuse să se întâlnească cu el în apartamentul de pe Rhode Island.

— Ai crede că, după câte am îndurat din cauza ceaiului doamnei Weisz, nu ne-am fi delectat cu această băutură prea curând.

Vorbele lui X rămăseseră puţin timp în aer.

— Tot nu înţeleg, X, cum de glonţul nu te-a nimerit?

Întrebarea asta îi stăruia autorului în minte încă din subsol.

— Asta a fost din nou o greşeală din partea lui Lyov. Ţi-am mai spus, singurul lucru care l-a demascat a fost îndrăzneala lui. După ce m-ar fi împuşcat, nici el, nici Dorika, nu s-ar mai fi îngrijorat cu privire la soarta mea.

Când i-am spus să mă împuşte în cap, eu ştiam deja ce avea de gând să facă. Aşa că am coborât puţin capul, iar glonţul a intrat direct în perete.

— Dar sângele? Am văzut sânge căzând de la tine pe podea.

— Mi-am muşcat buza până când mi-a dat, într-adevăr, sângele, dar doar pentru a te ajuta să crezi că eu sunt, cu adevărat, mort. Astfel ai putut reacţiona exact cum aş fi vrut eu.

— M-ai folosit? întrebă autorul indignat.

— Dar totul a ieşit cu bine, nu-i aşa?

Storm nu putea să nege şi nu putea să se supere pe detectiv pentru atâta lucru. Până la urmă, X avea dreptate. Totul a ieşit bine.

— Nu înţeleg altceva, continuă Richard. Cum de ai ştiut că în revolver mai era doar un glonţ? Detectivul îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză mai bine pe canapea.

— Le-am numărat. Atunci când l-am luat din camera lui Zoltan, arma mai avea şase gloanţe. După ce a folosit trei gloanţe pentru mine, unul pentru tine şi unul pentru Dorika, i-a mai rămas numai unul. Şi se pare că glonţul şi-a nimerit ţinta.

— Dar tu nu ştiai dacă respectivul glonţ va fi pe ţeavă, nu-i aşa?

— Normal că nu ştiam! Dar tot ce făceam era să trag de timp. Indiferent dacă era sau nu glonţul pe ţeavă, Lyov Stefanov nu scăpa liber din acea situaţie.

— Dar cum de ştiai cât durează până ce vin poliţiştii?

— Bunule prieten, tu chiar crezi că am întrebat-o degeaba pe Dorika cât timp am stat adormiţi şi cât timp mai au ceilalţi până să se trezească? O singură jumătate de oră trebuia să-i ţinem ocupaţi, plus alte cinci minute în care am fi fost localizaţi. Totul a fost bine gândit!

Storm sorbi din ceaşca de ceai şi încercă să asimileze cuvintele detectivului. Totul părea perfect logic. Iar pentru autor, era incredibil cum cineva putea să gândească la rece în asemenea situaţii.

Mr. X era, pur şi simplu, genial.

— Se pare că a avut cine să mă reînvie, nu-i aşa, Richard?

Spusele acestea îl scoaseră din reverie pe autor, care se amuză pe seama că nimic nu-l poate ţine într-un mormânt pe detectiv. Amândoi râseră copios.

— În altă ordine de idei, ai terminat romanul?

— De terminat l-am terminat, dar tot nu i-am găsit un titlu potrivit. M-am tot gândit, dar pur şi simplu nu am avut idei.

Mr. X se gândi o clipă şi apoi spuse:

— Ce zici de *Moarte în exces*?

Storm păru să aprobe ideea, dar nu spuse nimic. Amândoi sorbiră încă o dată din ceştile de ceai.

SFÂRŞIT